

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Ayşe Erbulak Çevirisiyle,
Bir Norveç Polisiye Romanı

HEINE
BAKKEID

SENİ YARIN ÖZLEYECEĞİM

HEINE
BAKKEID

SENİ YARIN ÖZLEYECEĞİM

DİBE VURULDUĞUNDA
GİDECEK TEK BİR YOL VARDIR: KUZEY.

Eski sorgu görevlisi Thorkild Aske, gözaltına alındığı hapisneden çıkar çıkmaz Norveç'in kuzeyine, denizin okyanusa açıldığı yere gitmeye zorla ikna edilir. Orada, artık kullanılmayan deniz fenerinde genç bir adam kaybolmuştur.

Ülkede sonbahar fırtınalarının ve karanlık zamanlara geçişin can sıkıcı döneminin başlangıcıdır.

Kısa süre sonra Aske'nin o rüzgârlı bölgede, terk edilmiş deniz fenerinde yalnız olmadığı açıklık kazanacaktır. Yüzü olmayan bir kadın cesedi bu yolculuğunda ona eşlik etmektedir...

"Heine Bakkeid, Türk polisiye roman okuruyla buluşuyor. Ben hepinizden çok şanslıyım ki bu romanı ilk kez okuyayım. Sakin kuzeyin şiddetine teslim olmuş polisiye okurlarının yeni kitaplarını heyecanla bekleyeceği bu Norveçli yazarı çok seveceğinizden eminim."

Ayşe Erbulak

BEYAZ BAYKUS

www.beyazbaykus.com

www.destekyayinlari.com

facebook.com/beyazbaykusyayinlari

tv/ttazpaz/baykusyayinlari

instagram.com/beyazbaykusyayinlari

Ücretsiz

25

ISBN: 9876053113720

786053 113720

HEINE T. BAKKEN
SENİ YARIN ÖZLEYECEĞİM

BEYAZ BAYKUŞ: 31
ROMAN: 16

SENİ YARIN ÖZLEYECEĞİM // HEINE T. BAKKEN
JEG SKAL SAVNE DEG I MORGEN

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları
Salomonsson Agency aracılığıyla alınmıştır.

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Yelda Cumalıoğlu
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Çevirmen: Ayşe Erbulak
Editör: Aslı Tohumcu
Kapak Tasarımı: Işıl Ilgıt Şimşek
Sayfa Düzeni: Işıl Ilgıt Şimşek
Sosyal Medya-Grafik: Işıl Ilgıt Şimşek

Beyaz Baykuş: Şubat 2018
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN: 978-605-311-372-0

© Beyaz Baykuş
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42 - Faks. (0) 212 252 22 43
www.beyazbaykus.com
[facebook.com/ beyazbaykusyayinlari](https://facebook.com/beyazbaykusyayinlari)
twitter.com/beyazbaykusy
instagram.com/beyazbaykusyayinlari

Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 40200
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.
Odin İş Mrk. B Blok No. 403/2
Zeytinburnu / İstanbul

Beyaz Baykuş Yayınları, Destek Yayınları'nın tescilli markasıdır.

HEINET BAKKEN

SENİ YARIN ÖZLEYECEĞİM

Ayşe Erbulak çevirisiyle,
Bir Norveç Polisiye Romanı

*Bazı günler vardır kimse dağların durduğunu göremez...
Bazı zamanlar vardır her şey tıpkı bir sele kapılmış gibi
siyah kumsallar boyunca hızlıca akar...
Kimsenin hiçbir şey anlamadığı anlar...*

- Wassmo

Yedi dakika

Beşi üç gee pişmanlık geldi: Dört nala üşüşen pişmanlığın paniği tüm vücudumu sardıka nefesim kesildi. Kurtulmak için ılgınca bacaklarımı sallıyor, titriyor, ırpınıyordum ama hepsi boşunaydı.

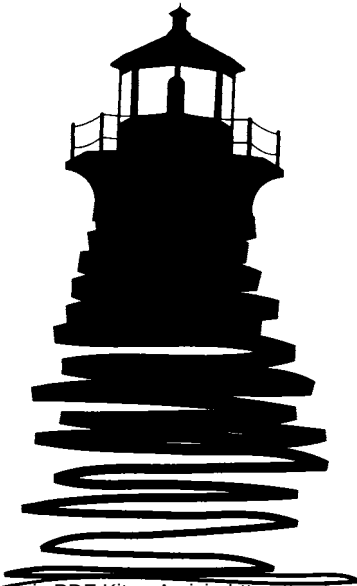
İki dakika sonra umutsuzca nefes almaya alışan ciğerlerim sakinleşti. İpin ucunda sallanırken, vücut işlevlerimin birer birer kapandığını hissettim, oksijene artık ihtiyaç duymuyordum.

Sekiz geçiyordu ve ben suyun altımdaki fayansları kırbaladığını duyabiliyordum. Nefesim boğuk bir sesle buhar olup giderken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzöldü ve benden geriye ne kaldıysa kanalizasyona akıttı. Donuyorum.

Orada duruyordu; tam karşımda, odanın geri kalanı gibi griydi. Onu yeniden görmenin sevinciyle gülmek, bağırmak istedim. Ağzımı açıp haykırmayı, her insan kadar mutlu olduğumu söylemeyi denedim. Bunun yerine bir kopma sesi duydum, bir an sonra yerde yatıyordum. Hapishane duşlarından gelen su yüzümü yıkar-ken duvardaki saatin siyah ibresi bir tık daha ilerledi.

Beşi on geçiyordu.

ÇARŞAMBA

Bölüm 1

Stavanger, ıslak köpek bokuyla dolu bir şehirdir. Asfalt mantarları gibi yapışır ve etrafı kendi lanet olası boktan kahverengi tonlarıyla renklendirirler.

Bir başka asfalt mantarının daha üstünden atlayıp Peders Caddesi boyunca şehir merkezine doğru hızla ilerliyorum. İş ve işçi bulma kurumu *Aetat*'ın, Klubb Caddesi ve Breiavatnet Gölü manzaralı zemin kattaki eski ofisinin kocaman pencereleri vardı. Böylece yoldan geçenler büyük çiçeklerin, bölmelerin, abajurların arkasına çaresizce saklanmaya çalışan zavallı ruhların, karşılarındaki kişiye neden artık işleri olmadığını açıklamak zorunda bırakılmalarına tepeden bakabiliyorlardı. Şehre son geldiğimde gördüm ki, sosyal becerileri pek de matah olmayan insanlar için kurulan bu sahnenin hem adı hem de adresi değişmiş, yine yakınlarda ama daha geleneksel mobilyalarla döşenmiş bir yere taşınmış.

Makineden bir sıra numarası çekip penceresiz ve oksijensiz odadaki kırmızı koltuğa oturdum; kaybedenlerin ter ve ayak kokularının mekâna adımınızı atar atmaz burnunuzun direğini kırdığı, zemin katın üstündeki bir depoydu burası. Etrafımdaki insan kalabalığına rağmen kimsenin gıkı çıkmıyordu. Sadece sıra numarası alanların tuşlara basarken çıkardığı gürültü, sessizliği bozuyordu.

“38?”

Bir kadın çalışan kafasını açık kapıdan uzatıp bekleme odasına bakındı. Hemen ona yaklaştım, elimi gevşekçe sıkıp beni içeri aldı.

“Adım İljana” dedi ofis sandalyesine gömülürken. Doğu Avrupa aksanını kaçırmak imkânsızdı. “Lütfen oturun.”

“Teşekkür ederim” diye cevaplayıp oturdum.

İljana siyah, inatçı saçlarını ensesinde toplamıştı. Koyu gri elbisesindeki büyük, siyah düğmeler eskilerde ayıcıkların gözlerine konan düğmeleri andırıyordu. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Ona kimlik numaramı ve doğum tarihimı verdim, o da dönüp bilgisayarına yazdı.

“Thorkild Aske?”

“Evet, benim.”

“Daha önce iş aradığınızı bildirmiş miydiniz?”

“Hayır.”

Stavanger Hapishanesi’nin sosyal hizmetler görevlisinden aldığım mektubu uzattım.

İljana mektubu okurken masasına ve bilgisayar ekranına doğru uzandı. Bitirdiğinde hafifçe gülümsedi. Doğal olamayacak kadar ufak, hatta neredeyse bir çocuğunkini andıran dişleri, tıpkı elbisesi gibi gri gözleri vardı.

“Pekâlâ Thorkild.” Ellerini kucağında kavuşturdu. “Hapishane-nin sosyal hizmetler görevlisine göre cezanızın bitiminde topluma tekrar kazandırılmanız için disiplinler arası bir projede çalışmayı kabul etmişsiniz. Bu çok iyi elbette.” Çok iyi kelimesini vurguladı ve yeniden gülümsedi.

Başımı salladım.

“İslah Hizmetleri ile görüştüm, bana kalacağım bir ev buldular, ayrıca psikiyatr, aile hekimi ve bunun gibi şeyleri de ayarladılar. Geçmişim hakkında görüşmek, geleceğimi planlamak ve beni

suçtan alıkoymak için çok yardımcı oldular. Bana soracak olursan, neredeyse yüzde yüz rehabilite oldum.”

Sözlerimdeki kinayeyi anlayamayınca tekrar bilgisayar ekranına döndü. “Yüksek polis okulunda eğitim görmüşsün.”

Benimle konuşurken ekranındaki bilgileri aşağıya kaydırarak okumaya devam etti. “Polis memuru, müfettiş ve daha sonrasında da İçişleri’nde kadrolu başmüfettiş...” Tereddüt etti, benimle yüz yüze gelmeden önce dilini küçücük ön dişlerinde gezdirdi.

Sözünü kestim. “Polis kovalayan polis.”

“Anladım.” Kafasını salladı. “O halde, en mantıklısı sen hazır olduğunda sana polis işi aramak, öyle değil mi?”

Tebessümüne ben de bir tebessümle cevap verdim. “Görevden alındım” dedim, diyaframımdan yükselen ağrının, yanaklarımdan gelen acının yüzeye tırmandığını hissettim. Aynı zamanda ağzım o kadar kurumuştı ki konuşmakta zorlanıyordum.

“Pardon?”

Yanıma aldığım su şişesinin kapağını açtım, cevaplarken suyun her şeye iyi geleceğini umut ederek içmeye başladım. “Görevden alınma cezasına da çarptırıldım aslında.”

“Ne kadar zaman için?”

“Yaşadığım süre boyunca” yanıtını verdim ve su şişesinin kapağını kapatıp sandalyenin yanına, yere koydum. Yüzümün içinden gelen karıncalanma hissi yerini nabız gibi zonklayan bir acıya bırakmıştı. “Ya da biraz daha uzun.”

“Ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Bunu bana senin söyleyeceğini umuyordum.” Su şişesini yeniden aldım ve ellerimi şişeye kenetledim. Hissettiğim acı, koku, ışık, havasızlık ve burada oturup yabancı biriyle hem de resmi bir görevliyle konuşma zorunluluğu beni huzursuz etmişti. Kendi yansımamı bile göremeyeceğim bir odada yalnız kalma ihtiyacı

içindeydim. Elbette, diğer tarafa geçebilmemin tek yolunun buna katlanmak olduğunu da biliyordum. Ulf başka çıkışım kalmadığını söylemişti.

İljana ekrana dönmeden önce yeniden mektuba baktı. “Burada tedavin boyunca işsizlik parası istediğin yazılı, doğru mu?”

Evet anlamında başımı salladım. “Ne kadar çalışmaya ihtiyacım olduğu konusunda bir anlaşmazlık var hâlâ” havaya bir tırnak işareti koydum “iş kazası” ardından yani. Buna rağmen hepimizin; benim, hapishanede benden sorumlu kişilerin, hastane personelinin, hapishane papazının, doktorumun, psikoloğumun ve psikiyatrist arkadaşımın vardıgı tek sonuç, bir an evvel hayatımı geri alabilmem için çalışmam gerektiği oldu.”

“İş kazası mı?”

“Orada bir yerde yazmıyor mu?” dedim mektubu işaret ederek. “Thorkild Aske kışın hapishaneye girişinden birkaç ay sonra kendini duşların borusunda asmaya çalışmıştır. Üstüne üstlük tam da kış tatilinin ortasında.”

“Ne oldu?” diye sordu boğuk bir sesle.

“İp koptu.”

İljana bana bakıyordu, sanki ona saldıracağımdan ya da çalışma masasının üstündeki cam kâseyle kendime zarar vereceğimden korkar gibiydi. Derin bir nefes alıp boğazını temizledi. “Tekrar okula dönmeyi düşünür müsünüz?” diye çekinerek de olsa sormaya cesaret etti.

“Ne için?” Su şişesini sıktım, birkaç damla su parmaklarımdan aşağı yere aktı. “Kırk dört yaşında, beyin hasarlı bir petrol mühendisi olmak için mi? Ya da belki bir borsa simsarı ha? Veya bir diş doktoru asistanı?”

İljana bilgisayar ekranının sol köşesindeki saate kaçamak bir bakış atıp, kararlı ve istekli bir şekilde: “Ödenekle ilgili başvuru-

nun sonucunu beklemeyi öneriyorum. Bu arada polislik mesleği dışında nasıl bir iş bulabiliriz ona bakacağım.” Klavyesinde yenisinden bir şeyler yazmaya başladı, ekrandaki görüntüyü aşağı kaydırdı ve nihayet yüzünde bir gülümsemeyle bana döndü. “Bir çağrı merkezinde çalışmaya ne dersin?”

Bölüm 2

Yanağımla karnımdaki ağrının geçmesi için, iş ve işçi bulma kurumuna yakın bir kafeden sandviç alıp yemeğe karar verdim. Sonra da rotamı Hospital Caddesi'ne çevirdim, Peder Caddesi'nden yürüyüp Islahevi'nin ayarladığı, köprü altındaki küçük evime geldim.

Posta kutumda mobilya kataloğu ve üstünde adım yazılı bir mektup buldum. Zarfın içinde ne olduğunu biliyordum. Her zaman aynıydı; değişen tek şey çocukların yaşlarıydı. Yüzleri aynı kalmasa da büyüyorlardı. İlkinde, dergi ve kataloglardan alınma bebek fotoğrafları vardı. İlk başlarda dergilerden kesilmiş çingiraklar, bebek yatakları, biberonlar ve süt pompası fotoğrafları da yolluyordu.

Mektubu ve kataloğu alıp yukarı, tek göz odalı evime çıktım. Televizyonu olmayan televizyon sehпасıyla ikili koltuğun arasında duran masaya postayı bırakıp mutfağı gittim ve ocağının üstündeki dolaptan ilaç kutumu aldım. Üstünde çarşamba yazan kapağı açıp içindekileri avcuma boşalttım ve şişeden bir yudum suyla içtim. Sonrasında kahve makinesinin düğmesine basıp mektupla birlikte koltuğı oturdum.

Bu kez zarfın içinde iki kupür vardı. Birinde yedi-sekiz yaşlarında kahverengi saçları dalgalı, renkli tişörtünün üstünde resiflerde gezinen şapkalı ve şnorkelli bir balık baskısı olan erkek çocuğı vardı. Altında şöyle yazıyordu; *Oyun ve eğlence için güzel*

kıyafetler – kotlar, pantolonlar, tişörtler, ceketler ve daha fazlası. Tüm çocuklar için rengarenk kıyafet seçenekleri.

Diğer kupürdeyse aynı yaşlarda bir kız çocuğu görülüyordu. Üstünde pudra rengi, yakası çıkarılabilir sahte kürklü bir ceket, daracık bir kot pantolon ve ona uygun bir tişört. Günlük kıyafet seçeneklerimiz, oyun kostümleri ve buna benzer...

Kupürleri dikkatle zarfa yerleştirdim ve koltuğa uzanıp gözlerimi kapamadan önce, sehpanın en alt rafına, diğer reklam kataloglarının yanına koydum.

Telefon çaldı.

“Eee?” dedi sert, tipik Bergen aksanlı, ağzında sigara olduğu belli bir erkek sesi karşı taraftan. Yeni atandığım denetim grubunun lideri, psikiyatr Ulf Solstad’dı. “Toplantı nasıl gitti?”

Ulf ile Stavanger Hapishanesi’nde tanışmıştık. Dolandırıcılıktan sekiz aylığına içerdeydi gerçi bu durum hastalarıyla ilişkisini pek de aksatmışa benzemiyordu. Hatta içeri girmeden öncesine göre, paralı ve problemli şehir halkı tarafından daha da sevilen biri artık.

“Süper” diye cevapladım yüzümü ekşiterek. “Çağrı merkezinde süper bir kariyerim olacağı benziyor.”

“Sakin ol” dedi Ulf, sesli harfleri tipik Bergen ağzı için bile fazla uzatarak. “Sık dişini ve şu kafa karıştırıcı sistemde kestirmeleri takip ederek senin gibi insanlar için planlananları uygula. Sana söz veriyorum, şu işsizlik parası engelini aştığın zaman temelli sosyal sayılman uzun sürmeyecek. Ve bu arada: Yardım çekini bekle.”

“Ne?”

“Dinle” diyerek sözümü kesti, bense koltuğumda yatmış su şişemi arıyordum. “Beni destek ekibinde görmek istemenden müthiş onur duydum. Sana şerefim üzerine söz veriyorum, istediğin hayatı geri alman için her şeyi yapacağım, Thorkild.” Sigarasının çatırtısını duyabiliyordum.

“Daha çok Sobril’e ihtiyacım var.” Düşürdüğüm ve neredeyse ikili koltuğun altına yuvarlanmış su şişesini kaptım. “Yakında elimde hiç kalmayacak. Bu arada OxyContin’in dozunu artırmamız gerekiyor.”

“Ağrılar daha da mı kötüleşti?”

“Evet” dedim. “Ayrıca yürürken bacağıma kramplar giriyor.”

“Belki de onun yerine Neurontin’in dozunu ayarlamalıyız?”

“Hayır!” diye lafı yapıştırdım ve işaretparmağımı yanağımdaki yaraya bastırdım. Yakında tüm yüzüm ağrıdan yanıp tutuşacaktı. “O ve Risperdalen baş ağrısı yapıyor. Kaldıramıyorum.”

“Thorkild, bu konuyu daha önce de konuşmuştuk. Neurontin özellikle sinir uçları ağrıları için çok iyi, hem tahminen sen bu ilacı ömür boyu kullanacaksın. Risperdal ise senin şu an kesinlikle içmen gereken bir antipsikotik. İnsanlar daha fazlasına ihtiyaç duyduklarını düşünürler, çünkü Benzodiazepin’ler ve Oxy’ler kaygıları azaltır. Hep böyledir bu, ancak bildiğin gibi bunlar bağımlılık da yapıyor. İlk başlarda azıcık dozu azaltacağız, sonra da duvarların dışına çıktığında duruma bakacağız. Sen ne dersin?”

“Uyuyamıyorum” dedim somurarak, masanın üstünde duran postayı elimle itekledim. Adamın haklı olduğunu biliyordum ve bu beni sinir ediyordu.

“Haklısın, doğrudur” diye cevapladı Ulf sakince. “Bu nedenle sana Sarotex verdim.” Sertçe öksürdü ve devam etti. “Hepsini alıyorsun, değil mi?”

“Ne demek istiyorsun?”

“İlaçları, diyorum, hepsini alıyor musun?”

“Tabii ki.”

“Risperdalen’i de?”

“Evet.”

“Biliyorsun onlara ihtiyacın var Thorkild.”

“Evet, evet biliyorum” diye cevapladım hızlıca.

“Tamam kes!” dedi Ulf. “Ben senin Tanrı’nın cezası, kambur hapishane papazın değilim.” Yeniden ağır ağır nefes aldı. Sigara ritüelini bozduğumdan ağzındaki filtresine kadar körükleyecek sonra bir tane daha yakacaktı.

“Dediğine göre ben çiçeği olmayan bir arıymışım.”

“Kimin dediğine göre?”

“Hapishane papazının.”

“Şaka mı yapıyorsun?”

“Yoo.”

Ulf ağır ağır nefes alırken yeni bir sigara daha yaktı. “Bana hikâyeni anlat Thorkild. Bunu benim için yapabilir misin?”

Bunun için güzel bir sigara yapmaya ve anlatmaya karar verdim. “Ben çiçeksiz bir dünyada yaşayan bir arıym ve kışa kadar zamanımı nasıl geçireceğimin kararı tamamen bana ait.”

“Kışa kadar?” Ulf sigarasını üflediğinde müthiş bir ahenkle nefes alıyordu. Telefonun ahizesinden müteşekkiri soluğunu duyabiliyordum.

“Er ya da geç kış gelecek ve hayatlarımızı etkileyecek” diye devam ettim. Koltuğa iyice gömüldüm ve yastıkların beni içine çekmesine izin verdim. Kuvvetli ilaçlar işe yaramaya başlamış, ağrılar yok olmuştu.

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun Thorkild? Dalga geçtiğini söyle.”

“Hayır, dalga filan geçmiyorum. Tıpkı dalgaların kayalara çarpması gibi Şşşslapppppp... Puuuuuhhhhhh. Şlappp... Puuuuhhhh.”

“Bu hayatta duyduğum en kötü ses: Şşşslappp... Puuuuhhhh. Bunu kullanabilir miyim?”

“Tabii, buyur!”

“Thorkild!” Ulf yüksek sesle bağırmaya başladığında telefonu kapatmak üzereydim. “Burada seninle konuşmak isteyen biri var.”

“Aaa?”

“Tanıdığın biri. Önceden yani.”

Biraz çekinerek durakladı, destek birimi meseleyi tamamen inceleme fırsatını bulmadan bana anlatıp anlatmamaya karar verememiş gibiydi.

“Kim?”

“Frei’nin amcası” dedi Ulf ve ekledi: “Ayrıca onun eski karısı, Anniken Moritzen.”

“Arne Villmyr mi?” Huzursuzluğun sürüne sürüne geldiğini hissediyordum. Ağzım kurudu, pencereden yansıyan ışık, toz tanecikleriyle battaniyenin üstüne düşerken gözlerimi acıtmaya başladı. “Neden?”

“Bunun Frei ile alakası yok” diye cevapladı Ulf gergin bir sesle, anlatarak iyi mi kötü mü yapmıştı, hâlâ emin değil gibiydi. “Arne ve eski eşinin bir oğulları var...”

“Arne homoseksüel” dedim Ulf’un sözünü keserek. Bu konuşmanın gideceği noktadan hoşlanmıyordum. Aynı zamanda içim sıkışıyor ve huzursuzluk duyuyor, bir an evvel ışığı ve sesleri dışarı atmak istiyordum.

“Pekâlâ,” diye cevapladı Ulf sakince ve konuşmayı bitirmeme fırsat bırakmadan, “Hem eski bir karısı hem de oğlu var...”

“Benim ne yapmamı istiyorsun?” Gözkapaklarımı sıkıca kapattım, pencereden vuran ışığı görmemek için yüzümü başka bir yöne çevirdim.

“Eğer tamamlamama izin verirsen” diye fısıldadı Ulf ve dumanı yüksek sesle üfledi. “Anniken Moritzen benim bir hastam. Yardıma ihtiyacı...” tekrar tereddüt etti ve konuşmaya devam etmeden derin bir nefes aldı: “Yardıma ihtiyaçları var. Çocukları kayboldu.”

“Ben özel dedektif değilim.”

“Hayır, değilsin” dedi hırıltılı bir sesle. “Anniken benim bir arkadaşım ve ona nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum. Ayrıca her ne kadar unutmaya çalışsan da senin ve Arne’nin bir geçmişi var. Seninle konuşmak istiyor. Sanırım bunu ona borçlusun.”

Ağrılar yüzüme, gözlerime, beynime baskı yapıyordu. “Lütfen” diye homurdandım dişlerimin arasından. “Bugün değil, şimdi değil.”

“Konuş onlarla. Ne diyorlar bir dinle.”

“Hiç canım istemiyor.”

Ulf yeniden iç geçirdi. “Sen kuranı çektin Thorkild, dibe vurdun ve tekrar yukarıya çıktın. Değiştin.” Sigarasını söndürürken temiz havayı içine çekti. Yarısı ziyan olmuştu. “Şu küçücük dairenin senin yeni hapisshane olmasına izin verme. Dışarı çıkmaya, insanlarla konuşmaya ve hapisshane duvarlarının dışındaki yeni hayatında nasıl biri olacağını düşünmeye ihtiyacın var.”

“Biliyorum” diye fısıldadım ve koltuğa yeniden gömüldüm. Gözlerimi açtım, kendimi battaniyeye yayılan ışığa bakmaya zorladım ta ki gözlerim ondan başka bir şey görmeyene kadar.

“Ne dedin?”

“Biliyorum dedim.”

“Emin misin?” Ulf Solstad sesini tam bir terapist tonunda alçalttı. “Tamam” dedi ben bir karşılık vermeyince. Soluğu normale dönmüştü. “Daha sonra uğrarsın, aynı zamanda ilaçlarının dozuna da bir daha bakarız. Uğrarsın değil mi? Uğrarsın ha?”

Ulf Solstad üçüncü sigara yakma denemesini şaşırtıcı bir yalnızlık içinde yapacaktı.

Bölüm 3

Arne Villmyr, ofis sandalyesinde oturmuş, ellerini masanın üstünde kavuşturmuş Anniken Moritzen'in yanında duruyordu. Önlerinde durdukları, yerden tavana kadar uzanan üç tane pencerenin arkasında, kükreyen bir otoyolun, yeşil yapıların ve sanayi binalarının görüldüğü Forus manzarası uzanıyordu. Arne, dört yıl önce Batı Storhaug'daki villasında tanıştığımız günkü gibi çok zevkli giyinmişti. Ama saçları seyrelemişti ve yüzü daha beyazdı.

"Thorkild Aske?" dedi Anniken Moritzen oturduğu koltuktan kalkmadan.

"Evet" diye cevapladım isteksiz de olsam biraz daha yaklaşıarak.

"Memnun oldum" diye cevapladı pek de neşeli olmayan bir sesle. Sonunda elini uzattığında lakayt bir küçümseme sezdim: Dudaklarının sağ kısmı gülümseme refleksine reaksiyon vermemi reddediyor, çarpık duruyordu. Yüzündeki ifade her şeyden çok dudak bükme benziyordu.

Arne Villmyr ise ben tokalaşmak için elimi uzattığımda kılını bile kıpırdatmadı.

"Onun bir fotoğrafını getirdim." Anniken Moritzen masanın çekmecesinden çıkardığı bir fotoğrafı bana doğru uzattı.

"Çok şahane!" demeyi göze aldım ama fotoğraf parmaklarımın arasından kayıp yere düşmesin diye de iki elimi uzattım.

“Beş ay önce Jutland’daki ailemi ziyaret ettiğimiz sırada çekilmişti.” Anniken, Danimarka kökenini saklamaya hiç gerek duymadan, damağından gelen bir vurguyla ve üst sınıfa ait olduğunu belli eden bir aksanla konuşuyordu. Ellili yaşlarının ortasındaydı, koyu lacivert ceket ve üst iki düğmesi açık beyaz bir gömlek giymişti. Dikkatimi en çok çeken şey kadının eski eşinden tam bir kafa boyu uzun olmasıydı.

“Çocukların büyümesi için çok güzel bir yere benziyor.”

Lafı nereye getirdiğimi anladığını söyleyecekmiş gibi bir bakış attı ama üstelemedi. “Bu, çektiğim son fotoğrafı.” Gözleri fotoğrafa daldı sanki hâlâ ailesinin bahçesindeymiş de barbekü yapıp meşrubat içiyormuş gibi. Oğlu Rasmus mangalın başındaydı, kırmızı bir Liverpool forması giymişti. Ayağında sandaletler, başında da beyaz bir aşçı başlığı vardı. Cildi güneşte yanmıştı ve atletik bir vücuda sahipti. Büyükbaba elindeki viski bardağını şerefe kaldırmış, Anniken Moritzen ise sandalyede oturmuş kameraya el sallıyordu.

“Rasmus ve bazı okul arkadaşları geçtiğimiz yıl yelkenliyle dünyayı gezdiler.” Anniken konuşurken tıpkı bir rüyada gibi fotoğrafın arka yüzüne bakıyor, anılarından son bir enerji çekmeye çalışıyordu. “Ama Rasmus Kuzey Norveç’e yaptığı bir geziden dönünce, oradaki bir deniz fenerinin eski konferans salonunu etkinlik oteli yapmak gibi bir fikri olduğundan bahsetmişti.”

“Etkinlik oteli mi?”

“Batık Gemi dalışları, zıpkınla balık avlama ya da buna benzer açık hava aktiviteleri. Rasmus, bunların başka ülkelerde çok ilgi gördüğünden bahsederdi.”

“Kaç yaşında?” diye sordum bildiğim halde. Otobüsle Forus’a gelirken online bir Tromsø gazetesinde, Blekøyvær bölgesine bağlı

Skjellvik kasabalarından birine çok da uzak olmayan bir mesafede, yirmi yedi yaşındaki bir dalgıcın kaybolduğu, kaza geçirip öldüğüne inanıldığına dair bir haber okumuştum.

“Bizim Rasmus’umuz 27 yaşında.”

“Oraya ne zaman gitti?”

“Anniken yazın ona mekânı satın aldı” dedi Arne. Arkasından denizin esintisiyle taşınan yağmur bulutları görülüyordu. Gümüş gölgeleriyle koca bir grilik güney batı yönünde birikmeye başlamıştı.

Anniken hiçbirimize bakmadan kafasını salladı. “Seksenlerde eski konferans salonu kapanınca adanın tamamı deniz feneriyle birlikte terk edilmiş. Rasmus ben orayı aldığım gibi kendisine yardım edecek birkaç arkadaşıyla birlikte tatil bitmeden tadilatı yetiştirmek için gitti.”

“Ne zaman kayboldu?”

“Onunla en son beş gün önce, cuma günü konuştum. Polis teknesini dün sabah buldu. Bu nedenle onun ya cumartesi ya da pazar günü dalmak için açıldığına inanıyorlar.”

“Peki ya siz?” Tıpkı bir asker gibi hazır ola geçmiş durarak gözlerini ileriye dikmiş Arne Villmyr’e baktım. O sırada yağmur çiselemeye ve pencerelere minik damlalar bırakmaya başlamıştı.

Gökyüzü büyük bir gürültüyle yarılıp camlara sağanak indirmeye başladığı sırada Arne başını nazikçe iki yana salladı.

“Açıkkası onların arası iyi değildi” diye cevapladı Anniken, kendini sağanağın altında bulmuş gibi kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

“Kaybolduğunda yalnız mıydı?” diye sorarken bakışlarım fotoğraftan uzaklaşıp pencereden görülen gri tonlara kaydı.

“Evet, geçtiğimiz bir ay boyunca orada yalnızdı.”

“Peki neden polis onun boğulduğuna inanıyor?” Monoton bir tonla, *Biraz daha Thorkild*, dedim kendi kendime, içimdeki sese kalın camlara vuran yağmurun sesi eşlik ediyordu. *Birkaç soru daha, sonra evine gidebileceksin.*

“Tekneyi bulduklarında dalış teçhizatı yoktu. Rasmus fırsat buldukça fenerin orada dalış yapardı. Cuma günü konuştuğumuzda hafta sonu eğer hava güzel olursa dalış yapmak istediğini söylemişti.”

“Diyelim ki bu bir dalış kazası değil, başına bir şey geleceğini düşünmek için herhangi bir nedeniniz var mı?”

“Hayır.” Suratına kazınan öfkeyi görebiliyordum. Büyük ihtimalle oğlunun kayboluşundan beri, konuştuğu hemen herkes gibi ben de sözünü aynı yerde kesiyordum.

İçimden kadının yanına gidip onu sarsmak ve kendine gelmesini söylemek geliyordu. Rüya görmeyi bırak. Bu, onu hiçbir yere götürmezdi; tüm yaptığı insanların kalbini kırıp birbirinden uzaklaştırmaktı. Bu gibi rüyaları biz gözümüz açıkken görürdük.

“Bana yanıt vermeyince hemen soluğu orada aldım. Bir sorun olduğunu anlamıştım.” Anniken Moritzen eski kocasına döndü. “Bunu sana söylemiştim, değil mi? Geri arardı. Her zaman geri arardı.”

Arne elini dikkatlice kadının omzuna koydu ve sessizce kafasını sallayarak onayladı.

“Ama orada hava kötüydü” diye devam etti Anniken. “Yerel polis müdürü ve yardımcısı beni fenere götürmeyi reddettiler. Kollarını kıpırdatmadan ofislerinde otururken bana histerik bir kadın muamelesi yapıp Tromsø’nun on beş kilometre ötesindeki bir otele gitmemi tavsiye ettiler. Hiç kimse bir şey yapmadı, bana yardım etmek için uğraşmadı. Sadece yerlerinde oturdular, beni anlıyor musunuz? Oğlum açık denizde yardıma ihtiyaç duyarken sadece yerlerinde oturdular ve hiçbir şey yapmadılar!”

Acıyla hıçkırarak ağlamaya başladı. “İşte bu nedenle yeniden eve döndüm Arne” diye fısıldadı gözyaşları yanaklarından süzülürken. “Çünkü, bize yardım edecek birini bulacağını söyledin. Bizi dinleyecek birini. Hatırlıyorsun değil mi? Bana, bizi dinleyecek birini bulacağına söz vermiştin.”

Arne kafasını defalarca sallarken gözlerini sımsıkı kapatmıştı. Anniken Moritzen tekrar bana döndü. “Sen, Aske.” Nefesini tuttu, yanaklarını eliyle kuruladı. “Seninle konuşacaklar, bunu biliyorum. Sen onu bulabilirsin” dedi akıl oyunlarının kafasında uyandırdıklarına yönelik sıcacık bir gülümsemeyle. Hâlâ zaman olduğu yanılsamasına tutunuyordu. “Evet, benim için Rasmus’u bulacaksın.”

Fotoğraftaki adama yeniden bir göz attım. Rasmus’un yaşlarındayken ben Finnmark’ta polis memuruydum ve sarhoş motor sürücülerinin yol levhalarına ateş etmelerini engelliyordum. Fotoğrafı önümde duran yazı masasına bırakırken “Ben dedektif değilim” dedim.

“Sana ödeme yapacağız” diyerek lafa girdi Arne Villmyr. “Eğer endişen şey paraysa.”

“Hayır, kesinlikle değil” diye fısıldadım. Çok geç kalındığını söylemek istedim. Birinin koşullarda denizde kaybolup da bir hafta sonra geri gelemeyeceğini söylemek istedim. Ama Arne Villmyr sandalyenin arkasını tutmayı bırakmış ve masanın ön tarafına yönelmişti.

“Gel” dedi omzuma dokunarak. Kapıyı işaret etti. “Bu konuya dışarda devam edelim.”

Anniken Moritzen’i odada bırakarak hole çıktık ve asansöre kadar yürüdük.

“Gördüğün gibi” dedi, iyice uzaklaştığımızda da kolumu serbest bıraktı. Asansörün düğmesine bastı ve bana doğru döndü. “İşte, şimdi sadece ikimiz varız.”

“Dinle” diye söze başladım ama sözümü hemen kesti.

“Oğlum öldü” dedi Arne Villmyr, sık gömleğini düzeltirken son derece sakın bir sesle. Gömleğiyle uğraşmayı bıraktığında “Araştırılacak bir şey yok” diye devam etti. Gözlerini bana dikti. “Senin bundan sonra yapacağın şey oraya gidip onun bedenini bulmak ve buraya getirmek.”

“Tanrım” deyip sözünü kestim ve kollarımı umutsuzca iki yana açtım. “Nasıl?”

“Yüz, dal, ateş çemberinden atla, nasıl yaptığından bana ne. Ben Rasmus’u seneler önce ailemi terk ettiğimde kaybetmiştim. Ama hiç var olmamış gibi ortadan kaybolamaz. Ziyaret edebileceğimiz bir mezara ihtiyacımız var.” Arne’nin çene kaslarının gerildiğini, bakışlarının sertleştiğini görebiliyordum. “Ve bunu bize verebilecek kişinin sen olduğuna eminim. Ne dersen de, istersen eski bir hesabın kapatılması de... Sadece onu bul ve buraya getir.”

“Arne” diye başladım lafa. “Lütfen. Frei konusunu böyle her dakika kullanamazsın. Hele bu şekilde değil...”

“Yeter Thorkild” dedi tıpkı ilk başlardaki gibi sakince ve ağır ağır, ama gömleğinin altından göğüs kafesinin nasıl inip çıktığını görebiliyordum. “Onunla konuşamazsın” diye devam etti. “Şimdi değil. Rasmus’u bulup eve getirmeden onunla konuşamazsın. Daha sonra çıktığın deliğe tıklıp bundan sonraki hayatında ne yapacağına karar verebilirsin. Ama o zamana kadar sen oğlumu arayacaksın, ben de sana ödeme yapacağım. Anladın mı?”

Asansör çoktan gelmiş, Arne dönüp Annike Moritzen’in ofisine giderken tekrar aşağı inmişti. Kapının önüne gelmişken durdu, yüzünü bana dönmeden “Bize bir mezar ver Aske” dedi ve kapının kolunu tuttu. “Sadece bir mezar. Kahretsin çok mu şey istiyorum?”

Bölüm 4

İki göz evim akşamları her zaman griydi. Kasvetli ışık, odamın penceresine astığım battaniyenin üstünde geziniyordu, ölümcül bir karanlık yerden tavana kadar her yeri dolduruyordu. Oluklardan akan yağmurun sesini, Grasholmen'le şehri, Hundvåg ve adalara bağlayan asma köprüde gidip gelen arabaların uğultusunu duyabiliyordum.

Koltuğuma uzandım. Arka planda kahve makinesinin gürültüleri ve radyonun cızırtısı duyuluyordu.

Leonard Cohen'in boğuk sesini duyabiliyordum: ...*You who wish to conquer pain, you must learn what makes me kind...* Ulf, tedavimin başlangıç aşamasında, akşam ilaçlarından sonra vücudumun rahatlaması ve uykusuzluğumla savaşıbilmem için biraz müzik dinlemenin bana iyi geleceğini söylemişti, ama ben hâlâ radyoyu ve onun sunduğu belirsizliği tercih ediyordum.

Yan dönerek suratımı karanlıkla, mutfak tezgahıyla duvar arasındaki sandalyeye doğru çevirince bir ses duydum. "Frei" dedim nefes nefese ve Leonard Cohen'in sesi melodik bir çellonun nağmeleri gibi yükseldi: ...*You say you've gone away from me, but I can feel you when you breathe...*

Odadaki koku aniden topraksı ve ekşi bir hal aldı. Koltuktan dik-katlice ağır ağır kalktım. İçimde, vücudumdan hiç eksik olmayan o sızıyı hissediyordum yine. Yaşanacaklara karşı bir beklenti ve zevk...

Sandalyeye doğru ilerlerken elimi karanlığa uzattım, aynı anda son bir cızırtıyla radyodaki müziğin sesi giderek azaldı ve arka planda, dışarıdaki sonbahar yağmurunun sesine eşlik eden rahatsız edici bir gürültü kaldı.

Dans ediyorduk. Küçük dairenin ufacık mutfağında, buzdolabının uğultusu eşliğinde. Müzik yok, ışık yok, sadece tepemizdeki yırtılmış gökyüzü ve yağan yağmurun mırıltısı. Artık yanağımdaki yangını ve acıyı önemsemiyordum. Tek gördüğüm vücutlarımızın bir o yana bir bu yana monoton sallanışının ritmiyle tatlı tatlı titreyen dudaklarıydı.

“Seni bir daha görebileceğime asla inanmazdım” dedim. Sarsıla sarsıla hıçkırıyordum, aynı zamanda yüzümün altında, derimin altında bir şey patladı ve zarar görmüş gözyaşı kanallarımdan yaşlar boşandı.

Sarı, dağınık saçları rengini ve parlaklığını kaybetmişti. Bilinmedik otların, vanilya ve baharatın kokuları gitmiş, yerini soğuk toprak ve dezenfektan sabun kokusuna bırakmıştı. Onun kokusu, birlikteliğimizin kokusu yok olmuş; birbirimizden uzakta kaldığımız zaman tarafından alınıp götürülmüştü.

“Demek geri geldin.” Parmaklarını parmaklarımın arasına aldım, vücudunu kendime çektim, yüzümü saçlarına gömüp kafası göğsüme düşene kadar tekrar tekrar kokladım. “Gel” dedim yorgunluktan esneyerek ve kolumu beline dolayıp onu kendime çektim.

Yatağa birlikte yuvarlandık, battaniyeyi açıp içine girdim, tıpkı bir ceket gibi omuzlarıma kadar çektim. Buz gibi vücudunun benim titreyen bedenimle buluştuğunu hissettim.

Mutluluktan titriyordum.

Bölüm 5

Frei ile ilk gün, Stavanger, 22 Ekim 2011

Amerika'daki bir yılın ardından Bergen'e, İçişleri'ndeki işime geri dönmüştüm. Gelir gelmez Stavanger'de ilk görevimi aldım ve kendimi şehrin batısındaki Storhaug bölgesinde, bir villanın merdivenlerinde buldum. Orada ilgilendiğim iki davadan birine bakan bir avukatla buluşacaktım.

Davalardan birincisi, kuvvetle muhtemel gizlilik anlaşmasının bozan bir mahkeme çalışanıyla ilgiliydi; işin içinde şehirdeki iki yabancı petrol şirketinin de bulunduğu bir tazminat davasıydı. İkincisi çok daha ciddi bir meseleydi. Stavanger Emniyeti'nden bir polis memuru, iş arkadaşı tarafından defalarca ceza ve ateşli silahlar yasasını ihlal ettiği gerekçesiyle ihbar edilmişti. İhbar edilen polisle konuşmak için haftanın ilerleyen günlerinden birine randevu ayarlamıştım.

Tam zili çalacakken “Kimsiniz?” diye bir ses geldi arkamdan. Sonbahar yapraklarda izini bırakmış olsa da hava ılıktı ve güneş parlıyordu. Arkamı döndüm. Gözleri küçük ve belirgindi, yüzü ise ovaldi ve bir sürü tokayla dizginlediği buklelerle çevriliydi.

“Thorkild Aske” diye cevaplarırken bir adım yana geçtim. “Peki ya siz kimsiniz?”

“Frei” diye cevaplarırken merdivende yanıma geldi. Frei, yirmili yaşlarının başındaydı ve neredeyse benim kadar uzundu. “Burada ne yapıyorsunuz?”

“Saat beşte, yani şimdi, Arne Villmyr ile görüşmem vardı. Burada mı oturuyor?”

“Polis misiniz?”

“Öyle de denebilir.”

Frei elini tırabzanlara koyup arkasına yaslanırken bana ateşli, gençlere özgü bir bakışı attı. Bu bakış, yaşımın ve bedenimin yetersizliğinden utanmama, utancımdan da aniden arkama dönmemeden neden oldu.

“Nasıl öyle de denilebilir?”

“Ben İçişleri’nde çalışıyorum, polis dosyalarıyla...”

Ben daha cümlemi bitiremeden kapıyı boştaki eliyle itti ve çarpık bir ifadeyle gülümsedi. “Arne amcayla ne yapacaksınız? Tutuklanacak mı?”

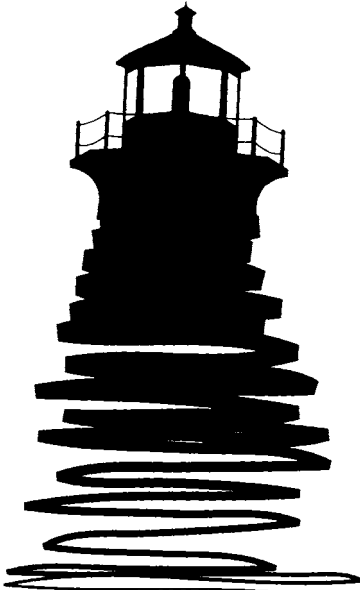
“Daha önce de dediğim gibi...”

“Frei? Sen misin? Hemen içeri gir ve kapıyı kapat” diye bir erkek sesi geldi evin içinden. “Sanırım verandanın altında bir arı kovanı var, o korkunç yaratıkların evin içine girmesini istemiyorum.”

Bir an yukarı, gökyüzündeki sert güneş ışığına bakıp tekrar Frei’ye döndüm. Korkuluğu bırakmış, girişte sandaletlerini bir kenara fırlatmıştı, parke zeminde çıplak ayakla aylak aylak yürüyüp aydınlık koridorun sonundaki salona doğru ilerledi.

“Burada bir adam var” dedi tam da onu duyabileceğim kadar yüksek sesle. “Bir çeşit polis, seninle konuşmak istiyor..”

Perşembe

Bölüm 6

Sabah aynada beni karşılayan manzara ölüler diyarından gelmiş iğrenç bir hayaleti andırıyordu. Yüzüm vitamin ve güneş ışığı eksikliğinden solgunlaşmış, grimsi bir renk almıştı. Gözlerim küçülmüştü, gözaltılarımda kavisli, koyu mor halkalar belirmişti, şişmiş gözkapaklarımsa açılmaz haldeydi.

Yüzümü yıkadım ve ıslak parmaklarımı gözümün yanındaki yarım ay şeklindeki yaradan başlayıp yanağıma inen pütürlü doku boyunca gezdirdim. Her türlü girinti ve çıkıntıyı ovaladım. Ağrı neredeyse hemen geldi.

“Yapamam” diye fısıldadım aynadaki yüze, aynı zamanda günlük ağrı kesicimi ilaç kutumdan alırken. “Daha iyi bilmesi gerekirdi. Daha hazır değilim.”

İlaçlarımı aldıktan sonra giyinip pencerenin yanına gittim ve battaniyeyi çekip dışarıya bakmaya başladım: Güneşin parlamadığı, yağmurun yağmadığı, her şeyin solgun bir griye döndüğü, gökyüzünün ışık saçmaya isteksiz olduğu günlerden biriydi.

Tam pencereden uzaklaşacakken bisikletle benim binama doğru yaklaşan kask takmış, daracık tişört ve şort giymiş birini gördüm. Girişin önünde durdu, başını pencereme, benim bulunduğum yere doğru kaldırdı ve cep telefonunu eline aldı. Ulf Solstad, irikiyim yaklaşık bir doksan boyunda, neredeyse kel kalmış biriy-

di. Sadece başının arkasında uzayan gür kızıl saçlarını atkuyruğu yapmıştı, eski Japon samuraylarından çok da farklı sayılmazdı.

Battaniyenin köşesini bırakıp kanepeye geçtiğim sırada telefon çaldı.

Ben telefonu nihayet açtığımda “Günaydın Thorkild” dedi Ulf nefes nefese. “Kısa süre önce Anniken Moritzen aradı. Senden bir mesaj aldığını söyledi.”

“Evet.” Koltuğa çöktüm ve yanağımdaki yaranın zonklamasına odaklanmaya çalıştım, zonklamayı ağrı sırasının başına alıp âni kontrol etmeye çalıştım. “Gidemem.”

“Neden?”

“Gerek yok.”

“Çünkü?”

“Arne oğullarının öldüğünü söylüyor.”

“Büyük olasılıkla haklı.”

“Aman Tanrım” diye homurdandım çaresizce. “Kahretsin, ben-den ne istiyorsun o halde?”

“Biz bunu Anniken için yapacağız” diye cevapladı Ulf sakince. “Günün birinde çocuklarını bulacaklar. Denizde geçirdiği tüm o süre yüzünden şişmiş ve çirkinleşmiş bedenini balıklar yemiş olacak. Ama ne olursa olsun, o, onların çocuğu, anlıyor musun? Ve sana bir şey söyleyeyim mi, o kadın bununla yüzleşmeye hazır değil. Sen polissin, bu gibi şeyleri, süreçleri, nasıl geliştiğini falan biliyorsun. Belki de bu, kadının vazgeçemediğini kendine gösterme yolu. Kimse kesin cevabı almadan vazgeçemez Thorkild. Bütün çareler tükenmeden vazgeçemez. Benimle aynı fikirde değil misin?”

Hiçbir şey diyemedim, elimde telefonla pencereyi kapatan battaniye dik dik bakarak oturmayı sürdürdüm.

“Aşağı gel Thorkild” diye devam etti Ulf, benim karşılık vermediğimi görünce.

“Hayır.” Sesim titriyordu, gözyaşlarım hasarlı kanallardan akan yol bulamayınca gözlerime baskı yapıyordu.

“İzin ver o zaman, ben yukarı geleyim.”

“İstemiyorum.”

“Sen aşağı inmeden ya da beni yukarı almadan gitmeyeceğim.”

“Bunu yapamazsın” diye devam ettim somurtarak, geçerli bir bahane bulamayınca “İşe dönmelisin” dedim.

“Bu sabahı sana fatura ediyorum” diye cevapladı Ulf, kontrolünü kaybetmeden, bir sigara yakmadan. Vazgeçmeden.

“Kahretsin!” Kanepeden fırladım. “Bu kadar inatçı olmak mümkün mü? Anlayamıyorum. Ne yani, kalkıp o lanet olası adaya mı gideceğim; kayığa atlayıp kürek çeke çeke tüm adayı dolaşacak, herkesin öldü, boğuldu ya da sonsuza dek yok oldu dediği bir adamı mı arayacağım?”

“Aslında senin oraya gitmeni bambaşka bir nedenden istiyorum.”

“Nedir o?”

“Elisabeth.”

“Kız kardeşim mi? Onun bu olayla ne alakası var?”

“Bir alakası yok.”

“Eeee?”

“Onu en son ne zaman gördün?”

İsyankar bir tavırla omuz silktim.

“Oraya gittiğinde onunla konuşmanı istiyorum.”

“Ne hakkında?”

“Kendin hakkında, içinde bulunduğun durum hakkında.”

“Neden?”

“Yeni hayatının bir gerekliliği olarak düşün bunu Thorkild. Artık sorguları sen yönetmiyorsun, araştırmacı öldü, onurunun ve unvanının üstü çizildi. Artık sen de hepimiz gibisin; bir... bilgi parçacığı. Bunu kabul etmek ne derece acı verici olursa olsun.”

Ulf'un didaktik beyanında nezaket eksikliği vardı, özgüveni yerle bir olmuş, hassas bir egoya sahip insanlar için çok ağır gelebilirdi. Şanslıydım ki benim egom ölmüş, özgüvenim çoktan uçup gitmiş ve çok daha iyi bir yere yerleşmişti.

“Etrafında sorumluluk sahibi insanlara ihtiyacın var” diye devam etti Ulf. “Ama aynı zamanda terapi ortamının dışında bulabileceğin sağlam referanslara da ihtiyacın var. Bu nedenle ilk olarak, kabul etmek istemesen de epey sevdiğini düşündüğüm kız kardeşin Liz’i bu paradigmaya dahil etmek istiyorum. Dahası dünkü konuşmamızdan sonra epey düşündüm ve yolculuğun için sana OxyNorm reçetesi yazmaya karar verdim” diye homurdandı. “Böylece ihtiyaç duyduğun an etki edecek bir şeyin de olur. Evet, ne düşünüyorsun?”

Karın boşluğumdan başlayıp omurgam boyunca devam eden ve başımın arkasına kadar yükselen bir sızı hissettim, aynı anda tükürük bezlerim de harekete geçmişti. “Ne kadar?”

“Daha önceki ile aynı.”

“Bir haftadan fazla kalacak olursam ne yapacağız?”

“O zaman her neredeysen sana reçeteni e-postayla yollarım.”

Telefonu televizyon sehpasının üstüne bıraktım ve parmak eklemelerimi ağzıma bastırdım. Yanaklarımdaki ağrı kaybolmuş, tam da ihtiyaç duyduğum anda yok olmuştu. “Kahretsin, kahretsin, kahretsin!” diye tısladım eklemelerime, derin bir nefes alıp tekrar telefonla konuşana kadar eklemelerimi kemirdim durdum. Penceredeki battaniyenin bir ucunu kaldırıp “Tamam” diye fısıldadım telefona. “Gidiyorum. Yukarı gel.”

Kapıyı açtığımda Ulf hâlâ kulağında telefonla duruyordu. Kafasını sallayıp içeri girdi, battaniyeyi pencereden indirdi ve kanepeye yayıldı. “Pekâlâ, Tromsø’ya ne zaman gidiyorsun? Üç buçuk? Tamam.” Parmaklarını kıtırdattı, mutfak tezgahına doğru bakıp kafasını salladı.

Omuz silktim. “Ne?”

“Kül tablası, Tanrı’nın cezası!” Ulf eğilerek çantasında bir şeyler arandı, cüzdanını ve Marlboro Gold paketini aldı, Visa kartını çıkardı, paketten bir sigara çekip sinirli bir ifadeyle yaktı ve içine sıkı bir duman çekip “Tek yön, evet” dedi.

Acı sigara kokusu burun deliklerimden içeri hücum etti ve yanağımın aşağısında, derimin altına yerleşti. Dönüp tuvalete gittim, makyaj çantası gibi bir şey bulup tıraş makinamı, ilaç kutumu, diş fırçamı ve diğer ıvır zıvırı içine attım. Daha sonra mutfağa gidip kahve makinesiyle seyyar radyomu aldım. O sırada Ulf’un telefon konuşması bitti.

“Bak sen” diye seslendi Ulf sigara dumanı bulutunun arasından. Tam o sırada kurulama bezini kahve makinesine sarmayı bitirmiştim. “Kuzey Norveç’te ona ihtiyacın yok, orada da kahve var, biliyorsun değil mi?”

“Ben, benimkini seviyorum” diye itiraz ettim.

“Ama... neyse, boş ver” diyerek elini salladı ve yüzünü buruşturdu. “Ee ne duruyorsun, alsana, hazır elin değmişken tuvalet kâğıtlarını da paketle bari, bulaşık fırçasını, ayakkabı cilasını, neyi istersen al, umurumda değil.” Daha sonra telefonuna geri döndü: “Evet, alo? Ne kadar dedin?”

Telefon konuşması bittikten, yeni bir sigara da yaktıktan sonra bana döndüğünde sigarasından aldığı nefes ciğerlerindeydi. Başını evet anlamında sallayarak “Biliyor musun ne var?” derken duman ağzından çıkıyordu. “Sanırım bu yolculuk sana çok iyi gelecek. Gerçekten...”

Bölüm 7

Tromsø havaalanına indiğimde hava çoktan kararmıştı. Yerde çok ince, taze bir kar örtüsü vardı. Çantamı alıp soğuk havada taksi aramaya başladım. On beş dakika sonra kız kardeşim inanamayarak bana bakıyordu. Kollarıma atladı.

“Merhaba Liz!” Onu kollarımda hissetmek çok güzeldi ve kendi çekilene kadar onu bırakmak istemiyordum.

“Nasıl gidiyor?” Kız kardeşim tombul parmağıyla yanağımı sıvazladı ve yuvarlak gözleriyle beni inceledi.

“Şahane” diye cevapladım.

“Ne zaman çıktın?”

“Birkaç gün önce.”

“Burada ne arıyorsun?”

“Bir dava” diye cevap verdim.

“Bir dava mı? Polisliğe geri mi dönüyorsun?”

“Hayır.”

“A-ama...” diye kekeleydi şaşkınlıkla kafasını sallayarak.

“İçeri girebilir miyim?”

“Tabii, elbette girebilirsin.” Liz antreye kadar bana eşlik etti, orada öylece durduk ve hiç konuşmadan birbirimize baktık. Yaşlı ve yorgun görünüyordu. Bu yaz elli yaşına girecekti ama daha yaşlı gösteriyordu. Gözleri sanki yeni ağlamış gibi şişmişti. Elleri

kaba ve tombuldu, hâlâ çok kiloluydu. Görüşmeyeli yıllar ikimize de iyi davranmamıştı.

“Çok üzgün görünüyorsun Thorkild.”

“Boş ver beni. Sen nasılsın?”

Kendini biraz geri çekti. “Ben gayet iyiyim.”

“Hâlâ sana vuruyor mu?”

“Thorkild, lütfen bana söz ver...” Gözlerinde büyüyen çaresizliği görünce içten içe öfkeyle doldum.

“Sadece, kocan hâlâ sana vuruyor mu diye sordum. Ensendeki kocaman morluk, kollarındaki yaralara bakınca kocanın bu hobisini daha da geliştirdiği anlaşıyor.”

“Şu an bununla uğraşamam. Arvid ve ben, yani şu sıralar gayet iyi sayılırız. Ve buraya gelip bunu bozamazsın. Bunu istemiyorum, böyle yapmana izin veremem.”

Başımı salladım ve içeriye ayakkabılarımla girdim.

“Nerede o?”

“Thorkild!” Kötü amaçlara alet ettiği ellerini bir türlü onun üzerinden çekemeyen, şiddet düşkünü o uzun yol şoförüyle senelerdir birlikte olmaktan histerikleşmiş ve titreyen bir sesle bağırıyordu.

Üst kattan bir çıkırtı duydum üç dört adımda merdiveni tırmanıp yatak odasının kapısını açtım.

Arvid yatakta yarı oturur durumdaydı. Kaçamak gözleri, yıkanmamış ve yağdan tel tel olmuş saçlarının arkasına saklanmıştı.

“Tanrı aşkına sen burada ne arıyorsun?” diye sorarken hızla odayı aştım ve suratına bir tekme attım. Arvid, arkaya doğru düşüp yatağın yanına yuvarlandı; kafası komodinin altında yerde kaldı.

Hemen sonra Liz hırıltıyla soluyarak içeri girdi ve avazı çıktığı kadar bağırırken ceketimi çekiştirdi.

“Ne yaptın sen? Ne yaptın sen?”

Arvid sonunda kulağını tutarak ayağa kalktı. Ateş püsküren gözleri Liz'e odaklanmıştı. "Gördün mü? Gördün mü herifin ne yaptığını. Bu pislik çok tehlikeli, ben bunu hep söylemedim mi? Canavarın teki o, sonunda anladın mı?"

Ağzından kan tükürdü ve ellerini atletine sildi.

Liz beni bıraktı ve kocasının yanına koştu. Parmaklarıyla kocasının yüzünü okşarken, sakinleştirici şeyler fısıldadı.

Arvid onun ellerini itip bana doğru yürüdü. "Bence çok dikkatli olmalısın, yoksa seni polise şikâyet ederim, yeniden içeri tıkarlar seni, lanet katil!" diye havlarcasına bağırды yanımdan geçerken. "Eğer geri geldiğimde seni burada görürsem olaklardan sen sorumlusun."

Yanımdan geçerken bir dirsek attı ve kapıyı çarpıp çıktı.

"Gerçekten hayatını böyle mi yaşamak istiyorsun Liz?" Kız kardeşim sehpaye kahve, kek ve bisküvi getirip koymuştu. Salon-da, kanepede oturuyorduk, son gördüğüm-den bu yana pek bir şey değişmemişti. Yeni tek şey, televizyonun önündeki siyah deri koltuktu. Arvid'in olduğuna şüphe yoktu.

"Tahmin ettiğin gibi değil" dedi gözümün içine bakarak ve sohbeti başka bir yere çekmeye karar verdi. "Dışarı çıktığından beri annemle konuşabildin mi? Ne zaman arasam seni soruyor."

"Buna zamanım olmadı daha."

"Gittikçe daha kötü olduğunu söylüyorlar." Liz, keklerin durduğu tabağa bir bakış attı. "Oslo'ya uçak bileti çok pahalı olmasaydı. Ve Arvid sakat..."

"Peki ya babam?"

"O aynı. Bir süre önce onu televizyonda, İzlanda'da inşa edilecek alüminyum fabrikasıyla ilgili bir haberde gördüm. Dedikle-

rine göre çevreci bir grubunun lideriymiş. Bir çeşit gerilla grubu. *Kæfa* Island* diyorlarmış kendilerine.”

“İzlanda’yı boğazlamak mı?” Küçük volkanik adamızda, gözünden ateşler çıkan, uzun beyaz saçlarıyla kapitalist oluşumlara karşı çıkan, kameralar önünde endüstriyel gelişmeleri protesto eden, her defasında polis tarafından serbest bırakılan adamı gözümün önüne getirince gülmeye başladım. “Hiçbir şey değişmemiş.”

“Bana onu hatırlatıyorsun.” Liz gözümün içine bakmadan önce bakışları yanağımdaki yaraya kaydı. “Neredeyse onu görmüş gibiyim, tıpkı küçüklüğümüzdeki gibi.” Hıçkırınca iri vücudu kanepeyi sarstı.

“Saçın hariç tabii. Neden saçını sürekli kısa kesiyorsun?”

“Hangi anlamda?” diye ifadesizce sorunca, tüm o sevinç patlamasının kuruyup öldüğünü hissettim. “Hangi anlamda birbirimize benziyoruz? Bahsettiğin kesin, onunla aramızdaki bu benzersiz, kimyasal bağ olmalı. Karşılaştığımız her şeyi ve herkesi boğan, yok eden, salgıladığımız bu asit. Bu mu gördüğün?”

“Thorkild, bunu demek istemedim, biliyorsun. Olan biteni... asla... istemediğini biliyorum...”

“Ee, ne peki?”

“Ben sadece...” Bir bisküvi aldı. Gözleri tekrar yanağımdaki yaraya takıldı. “Sen her zaman çok güzeldin” dedi ve yüzünü ellerine gömdü.

“Yapma Liz” dedim ve bir elimi koluna koydum, yüzüme acı-mıyormuş gibi hafif bir gülümseme yapıştırdım. “Hiç kimse elli yaşına bu kadar yakinken senin kadar güzel olamaz.”

“Aman Tanrım, kes artık Thorkild” diyerek hıçkırdı ve parmaklarının arasından bana baktı. “Alay etmeyi bırak lütfen.”

* İzlandaca; boğmak ve işkence etmek anlamına gelmektedir. (ç.n.)

“Ne?” Kollarımı uzattım. “Doğruyu söylüyorum.”

Sonunda ellerini yüzünden çekti.

Bisküvisini yiyip ellerini pantolonuna sildikten sonra cesaret edip “Ama Thorkild” dedi “burada kalabileceğini sanmıyorum.”

“Sakin ol Liz, sende kalmayı planlamıyorum” dedim. “Ehliyetimi kaybettim. Araba kiralamak için yardıma ihtiyacım var.”

“Bu Arvid için de kolay değil.” Bakışları oradan güç almaya çalışmış gibi boş kek tabağına kaydı; kek kırıntılarının arasında her gün kendine tekrarladığı bu yalanlara tutunmaya çalışıyordu. Ben, evli olduğu bu tacizci adamı ne kadar tekmelersem tekmeleyeyim, o her seferinde kardeşimi dövmeye devam edecekti ve kız kardeşim de her defasında devam etmesi için ihtiyaç duyduğu gücü kek tabağında arayacaktı. Liz hâlâ bunun ilişkilerinde atlatmaları gereken bir dönem olduğuna inanıyordu ve eğer kocasını kızdıracak şeyleri yapmayı bırakırsa, adam da onu bir daha dövmeyecek sanıyordu. Sonunda her şey çok iyi olacaktı.

Bölüm 8

Liz'in ayarladığı kiralık arabayı otelin park yerine bıraktım ve resepsiyona gittim. Girişimi yaptım ve otopark kartı istedim. Arne Villmyr'in bana ertesi sabah yerel polis şefiyle randevu ayarladığı Blekøyyvær'deki merkezle Tromsø arasındaki yolculuk iki feribot seferini de dahil edince arabayla yaklaşık üç saat sürecekti.

Bana ayrılan otel odasının manzarası dört köşe binalar, sokak lambaları ve asfalttan oluşuyordu. Kuzeyin Paris'i karanlığa saklanmıştı herhalde. Perdeleri çektim, otel odasında su ısıtıcısı olduğu halde çantamdan kahve makinemi çıkarttım.

Geç kalmıştım. Saat yedi buçuğu geçiyordu ve vücudum ağrıyordu. Dinmeyen kasılmaları yatıştırmak için duyduğum kuvvetli arzu ellerimin titremesine neden oluyordu, hemen ilaç kutumu çıkarıp akşam dozumu aldım.

Tabletler, avcumun içinde yuvarlanan küçük haşerat yumurtaları gibi duruyorlardı. İki küçük turuncu, antipsikotik Risperdal hapını kutuya geri koydum, kalanları ağzıma atıp yuttum. Daha sonra kahve ve filtresini çantadan çıkardım, banyodan su doldurdum ve kahvemi yaptım.

İlk damlalar cam demliğe düşerken ben de seyyar radyomu açtım, ışıkları söndürdüm.

Soyunup battaniyenin altına girdim. Halihazırda vücudum gerilmeye başlamıştı bile. Yarı karanlık bir bulanıklık içimde kök salı-

yor, benim tek başıma açamadığım kapıları açıyordu. “En sonunda” dedim, gövde mi dizlerime sertçe bastırarak. “En sonunda hazırım.”

Uzanmış bekliyordum ama hiçbir şey olmadı. Havalandırma uğulduyor, soğuk kutup ışığı perdelerin arasından giriyor ve ben öylece duruyordum.

Sonunda ayağa kalkabildim ve kutudan etkisini hızla gösteren OxyNorm’u aldım. İki tanesini ağzıma atıp tekrar uzandım.

Daha uzun bir bekleme süresinden, bir sürü haptan ve şiddetli bir umutsuzluk krizinden sonra giyindim ve dışarı çıktım.

Köprünün öbür tarafında, kutup gökyüzünde yükselen soğuk ve karanlık İshav Katedrali’nin hatlarını gördüm. Yürüme turum rıhtımın ucundaki hızlı feribot iskelesine yanındaki alışveriş merkezine kadar sürdü.

Alışveriş merkezinin içindeki parfüm dükkânına gittim. Raf- larda duran şişeleri dikkatlice aldım teker teker deneyip kokla- dım. Bir sürü denemeden sonra siyah, içini gösteren, şeffaf şişeli, gümüş renkli kapağı olan, üçlü olarak paketlenmiş küçük cam şişede bir parfüm beğendim ve kasaya gittim.

“Senin için bunu paketleyeyim mi?” diye sordu kasadaki, elli- li yaşlardaki, güzel makyajlı, siyah saçlı, kahverengi gözlü ve ince dudaklarını kırmızıya boyamış kasiyer.

Telaşla kafamı salladım.

“Hanımefendi buna bayılacak” dedi tebessümle şişeleri paketlerken.

“Evet” dedim torbanın içindeki kırmızı hediye paketi kâğıdına bakarak. “Belki de paketlemesen daha iyi olacaktı” diyecektim ki kadın boğazını temizledi ve yanıma kaz tüyü ceketli, orta yaşlı bir hanım elinde arı figürlü, siyah ince harflerle “bal” yazan bir şişeyi tutarak geldi.

“Eh, olsun varsın” dedi kasiyer göz kırpıp. “Hanımefendiye vermeden önce paket kâğıdını çıkartabilirsin.” Tekrar göz kırptı ve arı figürlü şişeyi tutan kadına döndü. “Buna bayılacaksın” dedi gülümseyerek. “Senin için paket yapayım mı?”

Paketi aldım ve yürüdüm.

Odama geldiğim gibi torbanın içinden paketlenmiş parfüm şişesini alıp yataktaki yastığın yanına koydum. Hızlıca kıyafetlerimi çıkartıp yatağın içine girdim. Başımı yatak başlığına dayadım. Hediye paketini yırttım.

Halihazırda parfümün kokusu içinde durduğu kutuya sinmişti. Göz kapaklarım ağırlaştı, bacaklarımdaki sızı giderek azalıyordu. Acele etmeli, heyecanımı ve beklentimi kontrol altında tutmaya çalışarak titreyen parmaklarımla şişeyi kutudan çıkartmalıydım.

Gümüş kapak rahatlıkla açıldı. Sıkı bir mekanizmayla basıncı içeride tutan kısma bastırdım. Bastırdığım gibi koku parçacıklarından oluşan bir serpinti yüzüme çarptı. Gözlerimi kapatıp yatağa yayılmadan önce biraz daha parfüm sıktım.

Beklerken yüzümü yastığa bastırdım ve uzandım. Biraz vakit geçince gözlerimi açtım ve kalktım. Vantilatör, odadaki kokuyu emiyor, soğuk bir otel odası kokusu geri geliyordu.

Yataktan çıkıp gerçekten kapalılar mı diye pencereleri kontrol ettim. Ardından yine yatağa girip yorganı üstüme çektim, bu sefer ellerime ve saçlarıma da parfüm sıktım.

“Lanet olsun!” Yatakta doğruldum parfüm şişesini kendime çektim, spreynin mekanizmasını kendime doğru döndürmeye çalıştım ve parfüm şişesini ağzıma dayadım. Koku parçacıkları ağzıma yayıldı ve genzime kaçtı. Şişeyi yatağa attım, yorganın altına girdim.

“Neden gelmiyorsun?” Yüzümü çarşafa gömdüm. “Sana ihtiyacım olduğunu anlamıyor musun?”

Bölüm 9

Frei ile ilk günüm, Stavanger 22 Ekim 2011

Storhaug'daki villanın dışında Hillevåg gölü sıcak güneş ışığı altında parlıyordu. Mobilyaların, zemin ve tavanın arasında, batı yönüne açılan kocaman pencereden vuran ışıktaki toz zerrecikleri dans ediyordu. Petrol şirketinin avukatı olan, Frei'nin amcası Arne Villmyr'le resmi şikâyetlerin üzerinden geçmeyi neredeyse bitirmiştik. Salondaki cam sehpanın her iki ucuna oturmuştuk, Frei az ötemizde pencerenin yanında bir koltuğa gömülmüş kitap okuyordu. Kucağında MP3 çalar vardı.

“Bir ödev üstünde çalışıyor.” Arne Villmyr ellili yaşlarının ortalarında idi. Suratı tam da olması gereken renkteydi, saçları ince olsa da simsiyahtı ve geriye doğru taranmıştı.

“Öyle mi?” Frei'ye doğru döndüm. “Ne okuyorsunuz?”

Frei cevap vermediği gibi yüzünü bile kaldırmadı.

“Hukuk,” diye cevapladı Arne Villmyr. “Burada Stavanger'de.” Sinek kaydı tıraşlı çenesini sıvazladı ve çenesiyle yeğenini işaret etti.

“Frei!”

“Ne var?” Frei müziği kapatıp oturduğu koltukta dikleşti.

“Senin ödevin Bergen'de, yetmişlerde gerçekleşen polis taciziy-
le ilgili değil miydi?”

“Neden sordun ki?”

“Eminim bizim İçişlerinden gelen arkadaşımız bu konuda bir şeyler biliyordur.”

“Eh,” öksürüp laptopun ekranını kapattım. “Ne kadar yardım edebilirim, bilmiyorum. Bergen dosyaları seksenlerin sonunda polis kovuşturmalarının ve prosedürlerin değiştirilmesinin nedenlerinden biriydi. Böylece içişleri inceleyen bir önceki birim SEFO kuruldu. Ama benim bu konuda, okuduğunuz kitapların ya da tezlerin ötesinde profesyonel anlamda bir tecrübem yok, üzgünüm.”

Arne dalgın dalgın başını sallarken Frei kısılmış gözlerini bana dikmişti. “Biliyor musun?” Elindeki müzik aletinin kablo suyla oynuyordu. “Yine de bana yardım edebilirsin sanırım.”

“Öyle mi?” Tekrar ona döndüm.

“Belki de seninle görüşme yapmalıyım.”

“Ne hakkında?”

“Tam olarak bilmiyorum. Fakat ilk görüşte gözüktüğünden daha heyecan verici biri olabilirsin. Belki de ödevimle ilgili başka bir yaklaşım bulmalıyım, ya da...” Gülümsemeden önce biraz tereddüt etti. “Belki de sonunda birbirimize âşık olacak tiplerizdir ha, ne dersin?”

“Aman Tanrım, Frei!” Arne’nin bir şeyler söylemesine fırsat bırakmadan kahkahayı bastı ve kitabına dönüp müziğini açtı.

“Çok özür dilerim.” Arne höpürdeterek kahvesinden bir yudum aldı ve tadına baktı. “Bakalım burada işimiz bitti mi? Eminim bugün yapacak bir sürü işiniz vardır.”

Tanıkların ifadelerini okumayı bitirdik, Arne Villmyr’ın temsil ettiği petrol firmasının hâkime teslim ettiği dosyanın üstünden geçtik. Bu tazminat davasını yerel mahkemede zaten kaybetmişlerdi. Daha şimdiden bu şikâyetin de askıya alınacağından eminim. Dışarısı bulutluydu. Pürüzsüz ve sakın gölün yüzeyi giderek

dalgalanıyordu. Laptopumu toparlamıştım, kahve için teşekkür ettim ve gitmek üzere ayağa kalktım. Tam o sırada Frei kulaklığını çıkartıp bana döndü: “Evet? Ne diyorsun?”

“Ne için?”

“Sen ve ben Café Sting’e gidelim mi, yarın altı da?”

“Ben... ben...” Bir şeyler söyleyecekken Frei kulaklıklarını yeniden kulağına takıp kitabına döndü. Arne Villmyr çoktan mutfağa doğru gitmişti bile.

Daha o zaman söylemeliydim aslında. Ona demeliydim ki biliyorum, en başından beri biliyorum... Ama söyleyemedim. Tek kelime etmeden çıkıp gittim.

Cuma

Bölüm 10

Otel odasının dışında Tromsø şehrinde hayatın başladığını duyabiliyordum. Boğazım ağrıyordu, dilim pütürlü ve kuruydu. Onun kokusu gitmiş, geriye sadece ağzımdaki bitki yağının ve kimyasalların tadı kalmıştı.

Çalar saati kapatıp yataktan çıktım, dün gece demlediğim kahveden bir bardak almak için kahve makinesine yollandım. Anniken Moritzen fenere gittiğimde onu aramamı söyleyen bir mesaj atmıştı.

Bir saat sonra kiralık arabayla Tromsø Köprüsü'nden geçip kuzeye doğru gidiyorum. Gri gökyüzünün önünde, yüksek dağların zirvelerine düşmüş yeni karlar görülüyordu, yamaçlar kurumuş yaprak ve sarı çimle kaplıydı.

Birkaç saat ve iki feribot turundan sonra Blekøyvær'in merkezine vardım. Tıpkı diğer yerlerde olduğu gibi burası da resmi binalardan, iki marketten, bir tamirhaneden, bodrum katında solaryum bulunan örgü malzemeleri de satan bir dükkândan ve kavşaktan oluşuyordu.

Polis merkezi dört köşe, iki katlı binadaydı: Savaş sonrası Rusya mimarisinin etkisi şaşırtıcıydı. Bina yeşildi ve pencereleri beyaz çerçeveliydi. Resepsiyondaki kadın binayı Sağlık ve Sosyal Hizmetler Kurumu'yla paylaştıklarını söyledi. Onlar üst kattaydı. Polis merkezi ise giriş katta.

“Bendiks Johann Bjørkang,” dedi altmışlarındaki polis memuru. Konuşması aksanlıydı, saçları kısa ve kahverengiydi, oldukça gür bıyıkları vardı. İri elleriyle benimle tokalaştı. “Thorkild Aske sensin yani.”

“Öyle diyorlar.”

“Kim?”

“Öyle diyenler.”

Mizahi vurgular konusunda çok iyi anlaşılamadığımız belli olmuştu. Bir süre eliyle çenesini sıvazlayıp beni ofisine davet etti.

“Bir çeşit... özel dedektif mi?” diye sorarken masasına geçti, makam koltuğuna oturup ellerini karnının üstüne koydu.

“Hayır,” diye cevapladım. Açık renk ahşaptan masanın karşısına yerleştirilmiş, dengede dursun diye tek bacağına gazete kâğıdı sıkıştırılmış, rahatsız misafir koltuğuna oturdum.

“O zaman burada ne arıyorsun?” Yağlı göbeğinde parmaklarıyla trompet çalmaya başladı.

“Buna bir kerelik iş demeyi tercih ediyorum, kişisel sebeplerden dolayı reddedemedim, direnç gösterememem ve acil para ihtiyacı da cabası.

“Anlaşıldı.” Bendiks Johann Bjørkang derin bir iç çekti. “Peki buraya Danimarkalıyı aramak için mi geldin?”

“Doğru.”

“Oğlanın ailesi adına mı?”

Kafamı salladım.

“Eh, sonuçta biz yardım için buradayız.” Konuşurken bıyıklarıyla oynadı. “Bir şeyler bulabileceğini pek sanmıyorum.”

“Evet, bence de.”

“Danimarkalı bizim buradaki kapanmamış tek dosyamız. Sonbaharın başında buranın kuzeyindeki fırtınada bir Rus trol tekne-

si battı. Ama herkes kurtarıldı. O olayı saymazsan burası mezar kadar sessizdir.” Ellerini karnının üstünde birleştirdi. “Mezar kadar sessiz.”

Yirmili yaşların ortalarında, bıyıklı genç bir polis memuru içeri daldı, yüzünde aptal bir ifadeyle bir bana bir polis şefine bakıyordu, patronunu önemli bir anda rahatsız ettiğini düşünerek içeri girip girmemek arasında kalmıştı.

“Evet,” Polis Müdürü hafif yerinde doğrulur gibi oldu ve kapıda duran memuru gösterdi. “Arnt Eriksen, bu Thorkild Aske. Danimarkalı nedeniyle burada. Arnt, Tromsø’nun har güründen vazgeçip yaklaşık bir yıl önce sevgilisiyle buraya taşındı. Yılbaşından sonra emekli olduğumda polis müdürü o olacak.

“Merhaba.” Polis memuru terli ellerini pantolonuna sildikten sonra elini uzattı. Çarpık bir gülümsemeyle, hayatın sunduğu böylesi tehlikeli bir pozisyonun getirdiği sorumluluğu anladığını belli etmeye çalıştı. “Arnt hizmetinizdedir.”

“Evet, ben de hizmetinizdeyim” diye cevapladım. “Eee,” diye elini sıkmayı bırakmadan devam ettim. “Tromsø’nun har gücüyle kast edilen neydi?”

Arnt, yüzüme ve ellerimize baktı, görgü kurallarına uygun olarak elini bırakmamı bekliyordu.

“Şehir, tıpkı diğer şehirler gibi aynı sorunlardan mustarıptı” diye atıldı ve ardından boğazını temizledi. “Hırsızlık ve uyuşturucu suçları çok ciddi artış göstermeye başlamıştı. Hatta son yıllarda fuhuş da giderek çoğalıyordu ama...”

“Dedikodulara göre daha önceleri İçişleri’nde çalışmışsınız?” Bjørkang memurun sözünü keserek durumu kontrol altına almaya çalıştı. *Daha önceleri* lafını vurgulayarak söylemişti. Hâlâ elini tuttuğum ve oturmaya çalışan memuruna da başını salladı.

“Dedikodular?” Sorup sonunda memurun elini bıraktım.

“Aa, tahmin edersin ki senin dosyan basının gözünden kaçsa da polis departmanlarında fırtınalar estirdi. İçişleri’ndeki bir baş komiser suçüstü yakalansın ha... Tahmin edersin ki her gün denk geldiğimiz bir şey değil. Yaptığın bazı birimlerde sansasyon yaratırken bazılarında da alkış topladı. En azından benim duyduğum bu.”

“Hiç kuşku yok,” diye cevapladım.

“Sonrasında da olaylar devam etmemiş miydi? Bizden biri, senin içeri tıktıklarından yani, olanları görünce kendi davasının tekrar açılması için başvurmuştu galiba.”

“Yardıma oldu mu peki?” diye sordum sertçe.

Bjørkang, gözünü bir an bile benden ayırmadan başını hayır anlamında salladı. “Bunu biliyor muydun Arnt?” Polis müdürü memura doğru döndü, memur yine küçük dilini yutmuş gibi şaşkın bir ifadeye bürünmüştü. Benimle şefi arasında kimin ağzından bir kelime çıksa başı beşik gibi ileri geri gitti geldi. “Bu tarz tipler görev başında götlük yapan polisleri yok etmek için özel eğitim almıştır. O nedenle kendine dikkat etsen iyi olur.”

Arnt bana aptal bir ifadeyle bakarken Bjørkang uyumsuz bir kahkaha patlattı ama kahkahası yarıda kesildi.”

“Biz bunu genellikle görüşme olarak adlandırıyorduk” dedim.

“Evet, tabii” diye cevapladı Bjørkang sahte kahkahası kesilince. “Söyle bana; sen yakalandıktan sonra kim seninle görüşme yaptı?”

“Polis Okulu’ndan bir eğitmen getirdiler” diye cevapladım. “İngiltere’de yüksek eğitim görmüş, aşamalı polis sorguları, sorgu taktikleri, etik ve iletişim, psikolojik etkiler ve pek çok hafıza uyarıcı teknik konusunda uzman, çok hoş bir adam.”

“Tutuklanmak?” diye sordu memur Arnt, sanki konuşma yetisini o an geri kazanmış gibi.

“Ahh, bilmiyor muydun?” Bjørkang bana göz kırptı. “Siz son zamanlarda hakikaten Polis Okulu’nda ne öğreniyorsunuz? Thor-kild Aske üç yıllık tutukluluktan sonra Stavanger Hapishanesi’nden yeni salıverildi.”

“Psikoloji kliniğinde geçirdiğim zamanı unutmamak lazım” dedim gözümü bir an bile memurun üzerinden ayırmadan.

“Ne yaptın?” diye sordu Arnt hayal kırıklığına uğramışçasına.

“İş çıkışı genç bir kızın ölümüne neden olacak bir kaza yaptı” diye araya girdi Bjørkang. “... uyuşturucudan kafan iyiyken değil mi?”

Memur Arnt, hâlâ bana bakıyordu ama gözlerinde başka bir şey vardı. Bana tanıdık gelen bir bakış. Kendinden birinin çizgiyi aştığını görünce hissedilen tikslenme ve nefret.

“Hidroksibutirat ya da GHB”* diye cevapladım ve aynı anda salıverildiğim gün arabada Ulf’un söylediklerini düşündüm. Masanın diğer tarafında oturma sırası artık bana gelmişti. Önüne konulan koşullara uyum sağlama sırası bendeydi artık. Artık o koşulları kontrol eden insan değildim. Buna benim hac görevim demişti. Böyle bir şeyin bana nelere mal olacağı kafama dank etmemişti.

“Sanırım şunu da orada edindin.” Polis şefi yüzümdeki yaraları kastediyordu. Örümcük ağrı gibi gözümünden ağzımın kenarına, çeneme kadar inen çizgileri.

“Şanslıydım. Kafamı direksiyona çarptım.”

“Eh” diye başladı Bjørkang, daha nazik bir ses tonuyla. “Ne olduysa oldu. Gerisi seninle yukardakinin arasında.”

“Sosyal Hizmetler Şefi mi?”

Alaycı bir gülümsemeyle “Biz burada suçu bölüştürmek için bulunmuyoruz. Ama ben kiminle uğraştığımı bilmek isteyen bir adamım.” Kafasını memur Arnt’a doğru salladı tıpkı ona burada

* Bir çeşit uyuşturucu.

şahit olduğu şeyin en yüksek seviyede insan yönetimi olduğunu anlatmak ister gibi. “Ayrıca eğer bir adam cezasını tamamlamışsa benim için tertemiz bir kâğıttan farksızdır. Buna inanmasam seninle işim olmazdı.”

Bjørkang sandalyeden ayağa kalktı ve resmi bir ifadeyle Memur Arnt’ı dışarı yolladı. “Tamam, eğer kibarlık bittiyse...” Gidelim der gibi bir işaret yaptı. “Skjellvik’e gidelim ve gün bitmeden şu Danimarkalının teknesine bakalım.”

Polis Merkezi’nden ayrılıp polis arabasına bindik. Kiralık arabamı orada bıraktım. Yağmur yağıyordu ve donmuş zemin damlalar çarptıkça parlıyordu. Soğuk ekim havasında rüzgâr, hâlâ dallarına tutunan yaprakların arasından esiyordu. Karanlık mavi bulutlar denizin üstünde süzülüyordu.

“Karanlık zaman” dedi Memur Arnt bana dikiz aynasından bakarken. “Çoğu insan bununla rahatlıkla baş edemez.”

Bölüm 11

Adaya yolculuğumuz boyunca ilerlediğimiz kasisli yol, her iki tarafı dik dağlarla kaplı vadiden çıktıktan sonra bizi tekrar denize getirdi. Yolda savaş sonrası mimarisine sahip yeşil, beyaz ya da sarı lifli çimentodan duvar kaplamaları ve oluklu çatıları olan evlerin yanından geçtik. Bazılarının pencerelerinde ışık vardı ve evlerin yanında traktörlerle işlenmiş tarlalar bulunuyordu. Ama çoğu rüzgar ve kötü hava koşulları nedeniyle terk edilmişti.

Zamanla asfalt kaybolup yerini çakıl bir yola bıraktı ta ki tepeyi tırmanana kadar. Tepeye vardığımızda geniş bir koy boyunca dağılmış tek tük binaların bulunduğu bir manzaraya bakıyorduk.

“Dalar mısınız?” Polis memuru dikiz aynasından bana bakarak sordu.

“Ne?”

“Dalıp dalmadığınızı sordum?”

Björkang burnundan soluyarak başını salladı.

“Ne var bunda?” diye sordu memur, sesinde kırgınlık vardı.

“Adam cezaevinden yeni çıktı, Tanrı aşkına. Nerede dalacak.” Björkang polis şapkasını çıkardı ve eliyle saçlarını düzelitti. “Bunu düşünemiyorsan nasıl bir polissin sen, ha?”

“Haakonsvern'deyken” dedim bir anlık aradan sonra. “Sonra da birkaç kez daha daldım.”

Polis memurunun gözleri dikiz aynasında yeniden gözüktü. “Ee” dedi hevesle, “nasıl buldun?”

“Nefret ettim” diye cevapladım ve genç polisin gözündeki ateşin bir dakika içinde ikinci kez söndüğünü gördüm.

Yamacın en tepesinde koyu kahverengi bir bina vardı. Asfalt kaplı bir park alanı ve tekerlekli sandalye girişi bulunuyordu. Ayrıca küçük, dikdörtgen bir bina üç daireye bölünmüştü.

“Skjellviktun Yaşam Merkezi” dedi polis müdürü Bjørkang biz oradan geçerken. “Savaştan beri buradadır. Savaşta Kraut’ların kışlasıydı.”

“Kraut’lar?”

“Almanlar” dedi Memur Arnt ve dikiz aynasından tekrar bana baktı. “Ailen savaştı mı?”

“Kesinlikle hayır” diye cevapladım gözlerimi denizle karanın birleştiği kıyı çizgisine doğru çevirdim. İlerde bir adacığın burunda beyaz bir bina ve sekiz köşeli büyük feneri gördüm.

“Rasmus Moritzen’in feneri.” Amir Bjørkang iskeledeki bir dolu kayığı işaret etti. “Sandalı orada, kayıkhanelerden birinde duruyor.”

Dışardaki rüzgâr kıyafetlerimizin içine kadar işliyor, dalgalar uyuşuklukla gelip ters yüz olup bembeyaz kıyıya vuruyordu. Devasa ve kopkoyu yosunlar sahildeki taşların üstünde uzanıyordu. Kabanlarımızın yakasını ellerimizle tutarak, başlarımızı da yağmura karşı eğerek kayıkhaneye doğru yürüdük. Kaygan taşların üstünde yürümek çok zordu ve bacaklarımdaki kasların ve sırtımın kaskatı kesildiğini hissettim.

“Lastik bot salı sabahı sahile vurdu. Onun hafta sonu Øyet’in dışında daldığını tahmin ediyoruz. Annesi buraya geldiğinde oğluyla cuma günü konuştuğunu söyledi. Ama pazar akşam üstü aradığında cevap alamamış.” Amir Bjørkang kayıkhaneye yaklaşırken başını salladı, kapıda benden biraz daha genç bir adam bekliyordu.

“Gelmeniz zaman bayağı zaman aldı” dedi Amerikan aksanlı adam avuçlarına hohlayarak. İkinci Dünya Savaşı’nda İngiliz pi-

lotların kullandığı kürk yakalı kahverengi deri ceketlere benzer bir ceket giymişti. Başına “Zorbalığa karşıyız” yazan el örgüsü bir bere takmıştı ve siyah deri eldivenleri koltuğunun altında duruyordu. “Sanırım arabayı kullanan Arnt’tı, değil mi?”

“Harvey, bu Thorkild Aske. Burada Danimarkalının anne babasının adına bulunuyor.” Bjørkang bana doğru döndü “Ve bu da Harvey Nielsen. Onun kayıkhanesinde bulunan Danimarkalının kayığını görmeye geldik.”

Harvey Nielsen elimi sıktı. Uzun boylu ve koyu tenliydi. Güldüğünde küçük kar kristalleri gibi dişleri görünüyordu ve gamzeleri vardı. “Ona deniz fenerinden bahsettiniz mi?”

“Hayır.” Arnt, Harvey’in önünde duruyordu ve neredeyse bir kafa daha uzundu. “Ona daha bir şey anlatmadık.”

Harvey Nielsen, güçlü elini boynuma doladı ve deniz fenerinin yakınındaki kayalık yamacı işaret etti. “Tamam! Kibarca sorduğuna göre sana hikâyeyi anlatacağım.” Çıplak eliyle ensemini biraz daha sıktı ve dişlerini gösterecek şekilde gülümsedi.

“Devam et.”

“Güneyli zenginler seksenli yıllarda buraya gelip bütün bu adayı şehrili genç profesyoneller için konferans merkezine çevirmek istediler. Eski fener evini aldılar, restoran ve bar eklediler. İçinde bilgisayar odaları ve spor salonu da eklediler. Evet, hatta bodruma bir de diskotek yaptılar.”

“Sadece bir yıl geçti geçmedi paraları suyunu çekti” dedi Harvey’in sözünü kesen polis amiri Bjørkang, Arnt da sanki rüzgâr alıp götürecekmış gibi bıyığıyla oynuyordu. “Ve sahipleri binayı satamayınca yaktı, yangının ekonomik bunalımlarına yardımcı olacağını sandılar.”

“O zamandan beri arsa öylece boş durur” diye devam etti Harvey. “Ta ki Danimarkalı yazın buraya gelip restore edene kadar.”

“Bir çeşit macera oteli” diye homurdandı amir. “Bu ne demek inanın bilmiyorum.”

“Becerikli biriydi. Yakınlardaydım ve onu görürdüm. Eski bir kuzey Norveç kayığını aldı ve masaya çevirdi, barı da...” Harvey bir ağız dolusu sırttı. “Bar muhteşemdi.”

“Ben olsam oraya asla yalnız gitmek istemezdim” diye mırıldandı Memur Arnt. Sesi fenere bakarken fısıltı gibi çıkmıştı.

“Eh, karanlık olmadan tekneye bakmamız lazım.” Bjørkang Memur Arnt’ın sırtını sıvazladı ardından Harvey’le birlikte beni de yanına katıp kayıkhaneye doğru yürüdü.

Yağmur ve rüzgâr kayıkhanenin oluklu çatısını hırpalamıştı. Harvey ve Bjørkang teknenin üstündeki brandayı çekip yere, duvar kenarına koydular.

“Alın bakalım size tekne” dedi amir ve eliyle kayığa hafifçe vurdu.

Bu, beyaz bir RIB – sert karinalı şişme botlardandı. Fiberglastan yapılmış botun üstünde Zodiac-Pro markası yazılıydı. Yaklaşık altı metre uzunluğundaydı ve 150 beygirlik Evinrude motoru vardı. Teknede bir de dalış tüpü ve halat, ayrıca üç tane tahta kasa içinde deniz dibinden çıkarılmış hurda duruyordu.

“Ne tekne ama, değil mi?” Harvey kurumuş sicim gibi yosunlarla ve beyaz midye kabuklarıyla kaplı dört köşe kutulardan birini alıp bana doğru uzattı.

“Anlaşılan Danimarkalı hurda topluyormuş ha?” diye mırıldandı Bjørkang ve elime aldığım eski transistörlü radyoyu işaret etti. Bir zamanlar mavi çerçeveli beyaz bir radyo olduğu belliydi, aletin sol köşesinde yazılı üç rakamı zar zor okuyabiliyordum ayrıca P b K A harfleri görünüyordu. Aletin tamamı midye kabukları ve yosunların saldırısına uğramıştı.

“Hiç GPS cihazı yok mu?” diye sordum tekne dümeninin orada asılı duran boş kılıfa bakarak.

“Belki de RIB seyir halindeyken düştü, olamaz mı?” diye cevapladı Bjørkang.

“Peki ya bu neden düşmedi o zaman?” diye sordum elimdeki transistörlü radyoyu yukarı doğru kaldırarak. “Tahminim GPS konsolun ortasında bağlıyken bu botun zemininde duruyordu.”

“Kim bilir?” Bjørkang omuz silkti ve içini çekti.

“Pekâlâ” deyip transistörlü radyoyu bota geri bıraktım. “Dediğinize göre oğlan büyük olasılıkla Øyet diye anılan yerde dalıyormuş. Nerede bu yer?”

“Øyet, fiyordun diğer tarafında, fenerle adanın arasında kalan bir denizaltı tepesidir” dedi Bjørkang ve kolundaki saate baktı, kayıkhanenin kapısına doğru ilerleyip siyah bir direği işaret etti, denizdeki bir kayalıkta saplanmış bu direğin üstündeki fenerden göz kırpan keskin bir ışık çıkıyordu. “Buraya Grøt Boğazı’ndan geçerek resiflere doğru ilerleyen teknelere yardımcı olsun diye konmuştu.”

“Øyet –göz– diyorlar çünkü deniz sakın olduğunda biri denizin derinliklerinden gökyüzüne bakıyormuş gibi duruyor. Eski zamanlarda oradaki resife çok yaklaştığı için birçok gemi mürettebatıyla batmış” dedi Harvey.

Bjørkang ve Arnt onaylarcasına başını sallayıp dalgın dalgın yağmurun ötesindeki direğe baktılar.

“O zaman bu nedenle orada dalıyordu herhalde, bütün bu hurdalar yüzünden, değil mi?”

Üçü de uyum içinde başını salladı. “Biz de oraya dalgıçlarımızı yolladık ama hiçbir şey bulamadılar” diye başladı Amir Bjørkang, kısa bir duraksamadan sonra devam etti. “Sadece beklemeliyiz. Bırakın doğa kendisi çalışsın, sonunda bedeni geri gelecektir, göreceksiniz.”

“Tabii, yengeçler onunla işini bitirdiğinde” diye cevapladı Harvey.

Karanlık olmaya başlamıştı. Gökyüzü kapkara bulutların arkasında gizlenmişti.

“Dışarıda küçük bir tur atacağım” dedim. “Fenere doğru.”

Bjørkang saatine tekrar baktı. “Bence bu saçmalığın bittiğini söyleme zamanı geldi” dedi ve tükürdü. “Hafta sonu için kötü hava bildirdiler. Stavanger’e, evine git Aske. Bunun aynısını Danimarkalının annesine de söyledim. Kadıncağız burada çılgık çılgınlığa ağıladığında, mürettebat hayatını riske edip fırtınada oğlunu arıyordu. Bedeni karaya vurduğunda sizi arayacağız. Denizdeki bu cesetler her zaman geri gelirler. Ama zaman alır.”

“Ailesi benim buraya gelmemi ve etrafa bakınmamı istedi, ben de geldim. Eğer beni durduracak bir belgeye sahip değilsen, yapmaya geldiğim şeyi yapacağım.”

“Tamam, tamam.” Bjørkang, kollarıyla teslim olduğunu belli etti. “Eğer burada takılmak istiyorsan takıl, benim için sorun yok. Sana karşı çıkamayız. Ama biraz daha tedbirli davranırsan iyi edersin, tek diyeceğim bu, ne de olsa artık polis değilsin.”

“Ben burada sadece yardım etmek için varım” diye cevapladım. “Tıpkı sizin gibi.”

“Tamam, şahane” dedi burnundan soluyarak. “Ama unutma zamanımızı uğruna harcayacak bir şey bulsan bile pazartesiye kadar beklemen gerekecek. Anlaştık mı?”

Başımı salladım, Bjørkang son kez saatine baktı ve Arnt’a el sallayarak gitme zamanının geldiğini bildirdi.

“Konyak ve kart oyunları” diye mırıldandı Harvey, iki polis arabalarına gidip oturlurken. “Bjørkang yalnız yaşayan dul bir adam” diye devam etti Harvey. “Hafta sonları adada konyak içip kendi gibi yaşlı adamlarla kart oynar. Resmi görevliler, bilirsin.” Harvey güldü. “Burada suçlar sadece hafta içi saat sekiz ile öğleden sonra dörtte işlenir. Bunu bilmiyor muydun?”

“Anladım” diye içimi çektim. O sırada aklıma geldi arabamı Polis Merkezi’nin park yerinde bırakmıştım.

“Gerçekten neden fenere gitmek istiyorsun?” diye sordu Harvey, kayıkhanenin kapısını kapatıp asma kilidini takarken. “Ben tekne bulunduğunda Bjørkang ile dışarda beraberdim. Orada bir şey yok.”

“Annesi bakmamı istiyor. Bense gidip görüp bütün bunları bir an evvel bitirmek istiyorum. Soğuktan dondum.”

“Tamam.” Harvey’in parmakları kayıkhanenin kapısını tıkırdatıp dururken. “Tamam, istersen yarın sabah erkenden benimle birlikte gelebilirsin. Çiftliğe giderken oradan geçiyorum.”

“Çiftlik?”

“Midye.” Yeniden güldü. “Para midyede.”

Bölüm 12

Harvey'in kamyonetine bindik. Onun evinde kalmamı teklif etti. Böylece yarın Tromsø'daki otel odasından buraya gelmek için on beş kilometre gitmekten ve iki feribot turundan kurtulacaktım. Evi fiyort ve fener manzaralı yeni yapıların bulunduğu caddede idi.

İçeri girip mutfak masasına oturduk. Harvey iki tane yarisına kadar kahveyle dolu kupa getirdi. Harvey'in karısı altı yaşında oğlunu giydirmek için oğlanın peşi sıra koşuşturuyordu.

"Biz şimdi çıkıyoruz" dedi karısı ve oğlanla beraber evin dış girişine doğru yürüdü. Orada tek eliyle oğlana kabanını giymeye çalıştı.

"Buraya gel." Harvey kadını yanına çekti ve kucağına oturtup saçından öptü. "Bu Thorkild Aske, eski polis ve burada Danimarkalıyı aramak için bulunuyor." Karısının yeniden öptü. "Bu hanım da benim çok sevgili karım: Merethe."

Merethe, Harvey'in kucağından kalktı ve elimi sıktı.

"Merhaba" dedim elini sıkarken ve aynı zamanda gergin bir şekilde gülümsedim.

"Merhaba Thorkild" dedi elimi sıkıp bırakırken sonra da girişe doğru süzüldü. Çünkü ufaklık o sırada ayakkabıları atıp ağzıyla silah sesi çıkarmaya başlamıştı.

"Merethe, yukarda servis merkezinde terapist olarak çalışıyor. Yaşlı yogası, şifa verme, kristal terapi ve buna benzer şeyler. Bu arada yakında gerçek bir şöhret olacak, öyle değil mi sevgilim?"

“Ne?” Merethe evin girişinden seslendi.

“Sen! Yakında şöhretli olacaksın” diye cevapladı Harvey. “Buraya gel, Thorkild’i incele biraz. Eminim onun da çevresinde dola-
nan hayaletler görürsün.”

Merethe ellerinde bir dolu ayakkabıyla geldi ve bir tanesini mutfakta Harvey’e doğru fırlattı. “Şimdi değil Harvey, geç kaldı-
ğımı görmüyor musun?”

Harvey, karısı kapıyı kapatıp küçük oğlanla dışarı yollandığın-
da yeniden bana doğru döndü. “Döngüsünün bu zamanlarında
ruhani anlamda hep daha zayıf oluyor.” Yüksek sesle gülüp, elleri-
ni dizlerinde çırpı.

“Nesiyle ünlü?”

“Herkesin göremediklerini görüyor” diye cevapladı Harvey.
“Onu gelecek sezonda ‘Åndenes Makt’ –Ruhların Gücü– programı
için tuttular eğer seyrediyorsan bilirsin. Yeni yılda çekmeye başla-
yacaklar. Dört bölüm için anlaştı. Süper ha, ne dersin?”

“Seyretmem gereken kadar bile televizyon izlemiyorum” diye
başladım. Ardından Harvey aniden ayağa kalktı ve bodruma inen
merdivenlerde gözden kayboldu. Geri geldiğinde elindeki pet şi-
seyi masaya ikimizin ortasına koydu.

“Küçük bir yuduma hayır diyecek bir erkeğe benzemiyorsun.
Şişenin mantarını dikkatlice açtı ve kahvelerimizin içine kristal
berraklığındaki alkolü döktü. “Senin geldiğin yerde de *karsk** içi-
lir, öyle değil mi?”

“Evet, İzlanda’da da *karsk* ikram edilir, sadece kahve konusun-
da çok cömert değildirlir.”

Harvey gülmeye başladı, biz de oturup mutfak penceresinden
kırsalın üstüne çökmüş huzurlu kutup gecesine ve denize karşı
sessizce içmeye başladık.

* Norveçliler kahvenin içine evde damıtılmış alkol koyup içerler ve
adına KARSK derler.

“Hayat çocuksuz nasıl olurdu acaba?” dedi Harvey. “Çocuğun var mı?”

“Hayır.”

“Evli misin?”

“Çok uzun zaman önce evliydim.”

“Ne oldu?”

“Ben Amerika’ya, o Gunnar’a gitti.”

“Gunnar?”

“Gunnar Ore. İşçileri’ndeki eski şefim.”

“Hadi be. Çok kötüymüş.”

Omuz silktim. “Biz birlikte iyi değildik zaten.”

“Sen bu nedenle mi özel dedektif oldun?”

“Onun gibi bir şey” diye cevapladım yorgunlukla. Yarı karanlıkta adacığın tepesindeki feneri görebiliyordum. Her yer griydi. Her şeyin lacivert bir karanlıkla kaplanmasına çok kalmamıştı.

“Harvey Nielsen” diye uzun bir sessizlikten sonra yeniden söze başladım. “Bu kuzey Norveçli adı mı?”

“Kesinlikle.” Harvey yeniden gülmeye başladı. Benim atalarım 1913 Minnesota’ya iltica etmişler. Birkaç sene sonra büyük büyük-babam geri dönmüş ve Birinci Dünya Savaşı’nda Kuzey Fransa’da gazla öldürülmüş.

“Peki ya sen? Sen atalarının memleketine gelen yolu nasıl buldun?”

“Kolejden sonra büyük bir tesadüf eseri balıkçı teknesiyle yolum Tromsø’ya düştü, orada şehirde bir pubda çalışan Merethe ile karşılaştım.”

“Ve böylece midye çiftliği sahibi mi oldun?”

“Pek çok şeyin yanında, evet. Merethe’nin ailesinin küçük bir çiftliği vardı ben geldiğimde, koyunlar filan. Sonra iki binli yılların başlangıcında bir midye çiftliği kursuna gittim. Hemen dev-

letten yardım almak için müracaat ettim ve işe koyuldum. Başlangıçta her şeyi çok basit tuttum, bazı asit bidonları, eski balık ağları, traktör parçaları, elektrikli teller ve beton parçalar falan gibi. Yüzen teçhizatı bile kendim yaptım. Birçok midye çiftçisi daha ilk yıldan battı ama biz dayandık, dişimizi sıktık, rahata çıkana kadar sabrettik. Ve her şey değişti.” Harvey güldü. “Bu yıl mayıs ayında yedi ton midye teslimatı yaptık. Seneye bunu on ton yapacağız.”

“Çiftlik nerede?”

“Adanın kuzeyinde bir koyda, kapanmadan önce Merethe’nin ailesinin çiftliği de oradaydı. Anne babası bakım evine geçince işletmeyi biz götürdük ve birkaç yıl sürdürdük ama küçük çiftlik işinde para yok artık, sadece çabalıyorsun ve yoruluyorsun.”

“Amerika’yı özlüyor musun?”

“Hayır” diye cevapladı Harvey. “Hem de hiç. Ben oraya ait değilim, bunu daha küçüklüğümden beri hissedirdim. Deniz, bilirsin. İnsanın damarlarına işler ve orada kalır.” Harvey, elindeki kupayla mutfak masasına bıraktı, dışardaki sokak lambalarının ışığındaki soğuk sonbahar havasına çevirdi bakışlarını. “Ben burayı asla bırakamam. Asla.”

Alkolün vestibüler sinirlerimle oynadığını hissetmeye başladım. Vücudum uzun zamandır hissetmediğim bir sıcaklıkla doluyordu.

“Sen, Amerika’ya gittiğini söylemiştin.” Harvey cam gibi gri gözlerle bana baktı. “Ne yaptın orada?”

“Profesyonel gelişim” diye cevapladım. “Ya da paramparça olup bitmiş bir evlilikten kaçmak. Şu anda hatırlamak çok güç.”

Harvey, kupasını şerefe dercesine kaldırdı. “Bak sen!” Daha sonra gözlerimin içine bakarak elindeki içkiyi bir dikişte bitirdi, ağzında yarım bir gülümsemeyle, “Öyleyse, sen neden oraya gittin, gerçekten?” diye sordu sonunda.

“Burada, memlekette polis yetkilileri KREATİV denilen standart sorgulama tekniklerini takip ediyorlar” diye başladım.

“Ve bu nedir?”

“KREATİV tutuklunun kendi anlatımına odaklanıyor. Sorgulamanın amacı sanığa suçunu itiraf ettirmek değil, oldukça makul bahaneler ileri sürüp karşı koymasını azaltmak. Miami’de bundan çok farklı, özel sorgulama teknikleri ve araştırma psikolojisi hakkında bilgi edinmek için herkes Dr. Titus Ohlenberg’i arar.”

“Ve o adam?”

“KUBARK hakkında bir şey duydun mu?”

“İh.”

“KUBARK, yedi sorgulama kılavuzundan oluşur, CIA’deki, ordudaki ve özel birliklerdeki uzman personelin eğitimi için geliştirilmiştir. İlki 1963’te soğuk savaşta yayımlandı. Bunlardan biri sorgulara katılan uzmanların kullanması için bir eğitim aracıydı. Özellikle karşı istihbaratla alakalı uzmanlar içindi ve bir sürü teknikten oluşuyordu. Provokatörlerin, ajanların, çift taraflı çalışanların direncini kırmak ve iyi niyetli olup olmadıklarını anlamak için kullanılıyordu. Bütün bunların talimatnameleri o doktor tarafından yazıldı.”

“Casus boku? Ciddi misin?” Gözlerini yuvarladı ve sırtıttı. “Bana öyle bir tip gibi gelmedin.”

Omuz silktim. “Ohlenberg CIA’ye gitmeden önce psikoloji eğitimi almış ve kariyerine insanlarla binalar arasındaki etkileşimi çalışarak başlamış. Şimdilerde devlet birimlerinden Blackwater, DynCorp ve TripleCanopy gibi büyük güvenlik şirketlerine kadar ne varsa hepsine eğitim veriyor.”

“Peki ya Norveç polisi?”

Başımı onaylarcasına salladım ve kupamın doldurulması gerektiğini belli eden bir işaret çıktım. “KUBARK’ın talimatnamesi-

nin ve bizim KREATİV gibi yeni Avrupai metotların temelindeki problem hiç değişmiyor.”

“Yani?” Harvey plastik şişeyi aldı, ayağa kalkıp masaya doğru eğildi ve kupamı doldurdu.

“Sen, senin gibi birini nasıl sorgularsın? Birini yani senin aldığı eğitimi almış, senin geçtiğin sınavlardan geçmiş birini nasıl sorguya çekersin?”

Şişeyi yere koydu ve koltuğuna oturdu. “Anlıyorum” dedi kafasını sertçe sallayarak. “Kendinden birini nasıl al aşağı edersin?”

“Doğru. Yıllar içinde bu özel adam, Ohlenberg, Amerikan hapishanelerini gezmiş ve çeşitli suçlardan hüküm giymiş hem yerel hem de federal polislerle görüşmeler yapmış; soygundan uyuşturucu kaçakçılığına, tacizden seri katillere kadar.”

“Cops gone bad.”* Harvey kupasının içine doğru kıkırdadı. “Ne dünya ama.”

“İstihbarat örgütleri, askeriye ve polis hepsi kendilerinden olanı sorgulayacakları zaman aynı gücünü çekiyorlar. Bu adamlar kariyerleri boyunca yüzlerce hatta binlerce sorguyu tamamlamış, kullanılan metotları bilen hatta gün gelir de her şeyi riske atarlarsa ya da yakalanırlarsa diye bu metotları mükemmel kullanan insanlar haline geliyorlar.”

“Peki bu insanların direncini yok etmek için ne yapıyorsunuz?”

“Herhangi bir sorgulama durumunda, kişinin kendi deneyimleri, yeteneklerine ve aldığı eğitime duyduğu güven temel teşkil eder. Ama eninde sonunda şunu öğreniyorsun: Bu adamlar ne kadar usta, oynadıkları oyunda ne kadar başarılı olursa olsunlar, hatta hayattaki tecrübeleri nasıl bir portfolyo oluştursa oluştursun içlerindeki insani taraflarını gizleyemezler, insanlıkları her zaman ayaklarına çelme takar. Uzun lafın kısası bu.”

* (İng.) Kötü polisler.

“You lost me, mate.”* Harvey kafasını salladı ve gözleri yarı kapanmış halde kıkırdadı.

“Hepimiz kendi duygusal kurallarımızdaki güçlü bağlarla, tellerle yönetiliriz. Aradaki fark birisi bu telleri çalarken bize ne olduğudur.” Bunları anlatırken elimdeki kupayla oynuyor, içindeki çamurumsu sıvıya bakıyordum. “Dokuz ay sonra Doktor Ohlenborg hastalandı ve beynindeki tümör nedeniyle tedavi altına alındı, ben de Bergen’e İçişleri’ne geri döndüm.”

“Peki polisliği neden bıraktın?”

“O da başka zamana” diye fısıldadım, “kesinlikle başka zamana.”

Dışarda yağmur soğuk hava nedeniyle buza dönmeye başlamıştı, mutfak penceresine vuruyor, oradan tekrar karanlığa savruluyordu.

“Danimarkalının anne babasının seni tuttuğunu söylemiştin” dedi sonunda.

Evet anlamında başımı salladım.

“Ne yapman için?”

“İnan bilmiyorum” diye cevapladım. “Arama. Umut gerçekten de satın alınabilir, biliyorsun ya.”

“Umut?”

“Ödemeye devam ettikleri müddetçe, ben de aramaya devam edeceğim... Ben aramaya devam ettikçe de oğullarını bulabileceğime dair umutları olacak.”

“Ne bulacaksın?”

“Geçmişini geri getirebilecek sihirli bir anahtar.” Harvey, kupamı yeniden doldururken dikkatle kupama baktım. Alkolün kokusu burnumdan içeri girip bir sıcaklık yaydı, zarar görmüş gözyaşı ka-

* (İng.) Beni kaybettin dostum.

nallarımı açtı, aklımın uç köşelerinde dolanan bulutları çağırdı. Başımı salladım, ağzımı açtım ve kocaman yudumla içtim.

“Peki bir kez olsun buldun mu?” diye sordu Harvey bana bakarak yarı dalga geçer gibi. “Bu anahtarı yani?”

“Asla” dedim ve kahkaha attım.

Bölüm 13

Frei ile ikinci gün, Stavanger 23 Ekim 2011

Café Sting, Valberg Kulesi'nin hemen yanındaydı. Bina eski bir tahta evdi, içinde modaya uygun, sade bir restoran vardı. Stavanger'de yaşayanlar çok beğenirdi. Bardaki kadın bana bir kupa kahve ve buzlu su dolu bir bardak getirdi. Ben de onları alıp kafenin en uçtaki masasına gittim ve Frei'yi beklemeye başladım.

Frei, yediye çeyrek kala geldi. Taştan yapılmış kuleye bakan pencerenin yanına oturmuştum. Yağmur damlaları kafenin penceresine vurdukça camda mavi-gri, düzensiz bir örümcek ağı meydana getiriyordu.

“Ne korkunç hava” dedi. Üstündeki koyu yeşil ve büyük cepleri olan parkasını sandalyenin arkasına astı barmene bir bakış attı, kadın bu bakışı anladı ve yanındaki sıcak su aletinden bir bardağa su, yanına da bir çay poşeti ve küçük bir kek koydu. “Çok bekledin mi?”

“İstesen çok daha uzun bekleyebilirdim.”

Frei hafifçe başını eğdi, bir süre hiçbir şey söylemeden bana baktı ve sonra ayağa kalkıp bara doğru ilerleyip gözden kayboldu.

“Neden geldin?” diye sordu sonunda geri dönüp karşımdaki demir sandalyeye oturduğunda. Üç tane kahverengi şeker küpünü aldı ve yeşil elma renkli çayının içine attı. Çay kaşığıyla şekerler eriyene kadar karıştırdı, çayın rengi koyulaştı, daha topraksı bir hal aldı.

“Yalnızlık” diye cevapladım. “Şüphesiz.”

“Bu konuda sana yardım edebileceğime inanıyor musun?”

“Emin değilim.”

“Eee o halde neden?”

Omuz silktim. “Çünkü sen çağırdın.”

“Amcam istedi.” Sıcak çay kaşığına ağzına koydu ve dudaklarını kapattı. “Birinin ziyaret etmesini bekliyor” dedi ve çay kaşığını limon dilimlerinin olduğu küçük tabağa koydu.

“Öyle mi?”

“Bir erkeğin.”

“Pekâlâ.”

“Robert, benden iki yaş daha büyük. Abim olabilirdi. Müthiş yakışıklı.” Güldü ve elleriyle çay bardağını sarmaladı. “Arne amca homoseksüel. Anlamadın mı?”

“Anlamalı mıydım?”

Omuz silme sırası ondaydı. “Arne amcam dedi ki, sen insanların beden dilinden anlayan ve başkalarının diğerlerine göstermek istemediklerini bulup açığa çıkaran biriymişsin.”

“Hayır” gülmeye başladım. “Hiç de değilim.”

“Peki ne yapabilirsin öyleyse?”

“İnsanları sorgular ve raporlarını yazarım” diye cevapladım başparmağımla işaretparmağım arasındaki kahve kupamı ağzıma götürdüm. Gözlerim kirli zeminde dolaştıktan sonra yüzümü kaldırıp ona baktım.

“Ama sen sorgulama teknikleri üzerinde uzmansın, öyle değil mi? Arne senin Amerika’dan yeni geldiğini söyledi.”

Ona doğru eğildim ve ellerimi birleştirdim. “Nasıl oluyor da her şeyi bilebiliyor?”

“Arne, Kuzey Amerika’nın en büyük bir petrol şirketlerinden birinin avukatı.” Frei, iki parmağını karmakarışık saçları arasında

gezdirdi. “Karşılaştığı insanlar hakkında bilgi edinmeyi çok sever hem profesyonel hem de özel hayatında.”

“Daha başka?”

“Sen yarı Norveçli yarı İzlandalısın, baban deniz biyoloğu ama İzlanda’da çok sıkı bir radikal aktivist. Annen ve baban çok küçükken ayrılmışlar ve annen kız kardeşinle birlikte Norveç’e geri dönmüş. Aa, bir de yeni boşandın.”

“Böylece sen her şeyi biliyorsun” diye cevaplayıp eğilip bacaklarımın arasında duran poşeti aldım. Gecemin yarısı Bergen davası ve SEFO’nun kurulması üzerine belgeleri toparlamakla geçmişti. “Bu arada senin tezin için bulabildiklerim bunlar. Avrupa Konseyi İşkence Komisyonu raporlarında bazı kritik sorular sormuş...”

“Benim onlara ihtiyacım yok.” Frei karşımda sanki bilmediğim bir lotus pozisyonunda oturan şehirli genç kafe kızı gibi kahvesini tek eline almış, gözlerini bana dikmişti. “Ben çoktan yazıp bitirdim.”

Kahve kupamı ters çevirip küçük tabağın üstüne koydum. “O zaman biz burada ne yapıyoruz, ha?”

“Birbirimizi tanıyoruz” diye cevapladı Frei. “Senin yöntemlerinle.”

“Benim yöntemlerim?”

“Senin uzman olduğun iş kolu değil mi bu? Sen ve senin gibiler kontrollü bir bölgede birisi hakkında öğrendiğiniz her şeyi ortaya koyarsınız, tüm gizli saklımızı, eksikliklerimizi, zayıf noktalarımızı... Ben sadece senden başlamak istedim o kadar.”

“Aman Tanrım” diye inleyip masanın altında ayaklarımı yere vurdum. “Belki sen haklısın” dedim ve ayağa kalkıp gitmeye hazırlandım. “Ya da, biliyor musun? Kesinlikle on ikiden vurdun.” Tüm belgeleri bir buket gibi topladım. “Benim oyunumda sen kazandın. Bay bay.”

Hızla fayansların üstünden yürüdüm, sonra dönüp tekrardan yerime oturdum. “Hayır hayır, gerçekten hadi bu oyuna devam

edip bitirelim.” İskemlede arkama yaslandım. “Peki, ne öğrenmek istiyorsun Frei? Sor bakalım.”

“Senin sırlarını ve yalanlarını öğrenmek istiyorum” diye sakince cevapladı, çay bardağı hâlâ tek elinde duruyordu. Aniden bardağı masaya koydu ve parmak uçlarını masanın üstünde kendi tarafında hafifçe gezdirmeye başladı. “Benimkileri söylemeden önce.”

“Pekâlâ. Nereden başlayalım?”

“Sen hangisinden istersen.”

“Annem hastalanana kadar çocuk psikoloğuydu. Şimdi Asker şehrinde bir bakımevinde kalıyor. Yaklaşık on yıldır Alzheimer hastası. Uzun zamandır onu görmedim. Neden olduğunu bilmiyorum.”

“İzlanda’yı anlat biraz.”

“Bir alüminyum fabrikasından diğerine, küçüklüğüm güç santralleri ve dökümhanelerde geçti. Ben, annem ve Liz, babamı ve onun çevreci arkadaşlarını kendilerini zincirlerle iş aletlerinin üstüne bağlamalarını izledik. Dünya onları görsün diye vinçlerin, damperli kamyonların üstünde bağırımlarını, pantolonlarına işemelerini izledik.”

“İdealist.”

Başımı salladım.

“Amerika’ya neden gittin?”

“Boşandıktan sonra ben ve eski karım bir türlü ortak noktaya varamadık, her detayda, her nüansta yani her konuda birbirimizi yanlış anlamaya başladık. Bir gün bu eğitim hakkında okuyunca da öylece gittim.”

“Yabancı bir ülkede suç işleyen polislerle görüşme yapmak için mi?”

“Aynen.”

“Niçin?”

“İşimde daha iyi olmak için ve...”

“Onları daha iyi anlamak için mi?”

“Evet.”

Frei aniden gülümsedi. “Baban yüzünden polis dövdün mü Thorkild?”

“Kesinlikle” diye cevapladım. Dışarda yağmur pencereleri dövüyordu. Sular yerde toplanmış, küçük nehirler oluşturmuş ve kafe binasının iki yanındaki sokaklardan akıyordu.

Frei beni bir kakhahayla kesti. “Sen tipik bir klişesin Thorkild Aske” dedi ve başını tuttu. “Bunu görmüyor musun?”

“Tabii ki görüyorum. Olur da bir gün psikoloğa gidersem bunu bana ilk söyleyenin sen olduğundan kesinlikle bahsedeceğim.”

Hangi soruyu cevaplırsam cevaplayayım, hangi sırları ifşa edersem edeyim, neye mal olursa olsun, çoktan bu oyunu devam ettirmeye karar vermiştim. Ann-Mari ile boşandığımızdan, Doktor Ohlenborg’la kurşun geçirmez camın ardında Güney Amerika sahillerinde erkekler ve kadınlarla yaptığımız görüşmelerden beri her şey pahaliya patlıyordu. Özellikle benim için. Ve burada, bu kafede bu kızla otururken dışıma ördüğüm kabuk çatlamıştı. Bu kabuğun altında yepyeni ve canlı bir şeyin nabzını hissedebiliyordum. Daha önce hiç hissetmediğim bir şeyin...

Frei bir an tereddüt etti ve gülümsemesini gizlemeye çalıştı. “Bu nedenle mi boşandınız? Sonunda onu anladın ve deşecek bir şey bulamadığın için mi? Kadınla alakalı her şeyin haritasını çıkarttın, işini yaptın ve başka bir şeye devam ettin yani, yeni bir davaya mesela.”

“Dava? Mesela... senin gibi mi?”

“Hayır” diye cevapladı Frei. “Benimle ilgili hiçbir şey bilmiyorsun. Biz birbirimiz hakkında hiçbir şey bilmiyoruz.”

“Haklısın. Şimdi benim sıram ha?”

“Senin sıran.”

“Evet” dedim ve ona doğru eğildim. “Kendinden bahset bakalım.”

Frei oturdu ve bana baktı, sadece gözleri hareket ediyordu, yüzündeki her bir gözenek üzerinde geziniyordu, göz alıcı ikiz güneşler gibi... “Dans ediyorum” dedi sonunda ve çay tabağından bir şeker parçası kaptı.”

Cumartesi

Bölüm 14

“Merhaba, söyle bakalım hem kırmızı olan hem de damla damla akan şey nedir?”

“N... Ne?”

“Kırmızı olan ve damla damla akan?”

“Aman Tanrım, hiçbir fikrim yok” diye homurdandım, dönüp bu küçük varlıktan ve saçma sorularından uzaklaşmaya çalıştım.

“Ha, ha! Küçük kırmızı bir damla tabii ki.”

Gözlerimi kocaman açtığımda mutfağın zemininde yattığımı gördüm, hatta bedenimin yarısı bir gece önce Harvey’le içki içtiğimiz masanın altına saklanmıştı. Dün karşılaştığım küçük oğlan yanımda oturmuş, bana gülümsüyordu. Ocağın yanında Harvey’in ayaklarını görebiliyordum, aniden yeni yapılmış kahvenin kokusunu aldım.

“Bak bak, diğer arkadaşımız da kalkmış.” Harvey aşağı doğru eğildi ve masanın altından bana baktı.

“Hımm” diye homurdandım ve ayağa kalkmaya çalıştım.

“Neden yerde uyuyorsun” diye sordu yanımdaki küçük oğlan çocuğu.

“Bilmiyorum” diye cevapladım, ayağa kalkmaya çalışırken kafamı masanın köşesine vurdum.

“Bir de özel dedektif olacaksın, daha doğru düzgün içemiyorsun bile.” Harvey, elindeki sıcak kahve kupasını tepemdeki masaya koydu.

“Bir gün...” diye mırıldandım ve sandalyelerden birine tutunup ayağa kalktım. “Bana biraz zaman ver.”

“Baba, bu adam dün sarhoş muydu?” Oğlan önce bana sonra babasına baktı.

Harvey geldi ve yardım etti. “Evet, birazcık” dedi gülümseyerek.

“Saat kaç?” diye sordum dudaklarım sıcak kahveden yanarken.

“Saat beş buçuğa geliyor” diye cevapladı Harvey. “On dakika sonra gidiyoruz.”

Kafatasımın içinde vurmali çalgılar, sinüslerimin içinde çimento vardı sanki, yanağımdaki sızı korkunç şekilde zonkluyordu.

“Dışarısı çok soğuk” dedi Harvey elinde kahvesiyle. Şaşırtıcı şekilde sağlıklı ve iyi görünüyordu. Akşamdan kalma hali hiç yoktu. “İçine giyebileceğin yün kıyafetler hazırladım, hatta bere ve çizmeler de hazır.” Yeniden gülümsedi. “Soğuğa karşı.”

“Teşekkür ederim.” Camdan dışarıya bakınca ürperdim. Dışarısı hâlâ karanlıktı, sadece tepelerin üstünde cılız bir ışık günün uyandığına tanıklık ediyordu.

“Ne demek.” Harvey kupayı şerefe manasında kaldırdı. Sabah ilaçlarımı almadan ve diyaframımı zorlamadan önce birkaç yudum daha aldım ve zorlukla banyoya gittim.

Aynayla karşılaştığımda nereden geldiği belli olmayan ve tekrar geldiği yere geri yollamak istediğim bir yaratık gördüm. Sabah ilaçlarımı alıp musluktan suyuyla içtim. Daha sonra yeşil renkli çocuk diş macununu alıp işaretparmağımla dişlerimi fırçalamayı denedim. Geri kalanı bekleyebilirdi. Düzeltilemeyecek kadar berbat olanla uğraşmanın anlamı yoktu.

Dış kapıya doğru giderken yine küçük oğlanla karşılaştım.

“Hey, sen.” Babasının yanında durmuş, ellerini göğsünde kavuşturmuş, babasını taklit etmeye çalışıyordu. “Kırmızı olan ve damla damla akan nedir?”

Çaresizce ona baktım, aslında deli olduğunu ve dışarı çıkıp hava alması gerektiğini söylemek istedim ama sonra vazgeçip güldüm ve cevapladım: “Evet, damla damla akan kırmızının bir türü değil miydi?”

“Salak, o dıştan motorlu bir kızcılık demek. Ha ha ha!”

Dışarısı gri siyahtı. Hatta sokaktaki tüm evler bile renklerini kaybetmişti. Damdaki bir kuş evinde, bir saksığan kafasını eğmiş bize bakıyordu. Harvey, pikabın kilidini açınca uçuştı. Arabaya bindik, Harvey motoru çalıştırdı. Kayıkhanenin olduğu yere doğru kavisli yolda gitmeye başladık.

Rüzgâr düne göre azalmıştı ama hava çok daha soğuktu. O kadar soğuktu ki öksürmeden nefes almak bile zorlaşıyordu. Yanığımdaki ağrı çoğalmış, zonkluyordu, sürekli orada olduğunu hatırlatıyordu. Bu yetmezmiş gibi sindirim sistemim mahvolmuştu, son dönemde sık sık hissettiğim mide ağrıları da kendiliğinden geçecek gibi değildi.

“Çiftlikte işim bitince seni alacağım” dedi Harvey.

“Tamam” diye cevaplarken plastik tekneyle kıyıya doğru gelen yaşlı bir adam gördüm. Tekne kıyıya yanaştı, içindeki yaşlı adam denize atladı ve tekneyi karaya çekmeye başladı.

“Yardıma ihtiyacın var mı Johannes?” Adam hayır der gibi başını sallasa da Harvey yanına gitti. İhtiyar sudan balıkla dolu bir kutu çıkardı ve kayaların üstünde temizlemeye başladı.

“Yanımda gerçek bir özel dedektif var” dedi Harvey. Johannes büyük bir morina balığının karnını kesip iç organlarını temizlerken Harvey küpeşteye yaslandı. Bir grup martı balık kalıntıları'nın bulunduğu kayıkhanelerin etrafına tünemişti. “Danimarkalıyı bulmaya geldi, hani şu deniz fenerinde kalan oğlanı.”

Johannes bana şöyle bir göz atıp kafasını salladı ve çıkardığı iç organları denize doğru savurdu, tam o sırada martılardan biri

tünediği kurutma levhasından havalanıp bize doğru inişe geçti. “Danimarkalı öldü.”

“Evet, ama...” diye atıldı Harvey ama lafı elindeki morina balığını kutuya atıp içinden yenisini çıkaran Johannes tarafından kesildi.

“Bilir misin...” Johannes dudaklarını sımsıkı bastırdı sanki içerden avurtlarını çiğniyormuş gibi sıktı. “Denizin hayaleti yılın bu mevsiminde dalgaların üstünde dolanır. Bekleyen kötü bir hava var.” Bir balığın karnını daha yarıp içindekileri denize attı. “Bu güneyli adama iyi bak. Son fırtınada Rus trol teknesine ne olduğuna unutma.”

“O güneyli değil” mırıldandı Harvey. “O İzlandalı.”

“Aa, anladım.” Johannes, tekneden yeni bir kasa daha aldı ve ikimizin arasındaki kayaların üstüne bıraktı. “Arada bir fark var mı ki?” Biz aşağıya kayıkhaneye doğru yürürken o yere çömeldi ve balıkları temizlemeye devam etti.

“Deniz Hayaleti de ne?” Biz Harvey’in RİB’ine binmiş, deniz fenerine doğru dalgalarla boğuşarak giderken sordum.

“Denizde yarı batık bir botla dolaşıp kimin öleceğini söyleyen deri kıyafetli hayaleti duymadın mı?”

“Kulağa çok tatlı bir adammış gibi geliyor” diye mırıldanıp be-remi alnıma kadar indirdim. “Kim bilir, Johannes’in daha havai kardeşidir belki de?”

“Deniz verir, deniz alır. Burada batıl inançlar, özellikle de fırtınalar en beter hallerini almışken, yakınında tuttuğun şeylerdir. Yerle gök arasında çok şey olur Thorkild Aske. Özellikle burada, kuzeyde. İzlanda’da böyle inançlarınız yok mu?”

“Tabii ki de var.”

Teknenin hızını azalttı ve bana doğru döndü: “Hayaletlere inanır mısın Thorkild?”

“Hayaletlere mi?”

“Aramızda gezinen ruhlar, hayaletler, buna benzer şeyler.”

“Ben...” diye başladım ama durdum. Bir an rüzgâr ve soğuk yüzümü döverken tek bir kasımı bile kıpırdatmadan öylece durdum.

“Hatırlıyorum da küçükken...” Harvey tekneyi durdurduğunda sadece huzursuz denizin hareketleriyle bir o yana bir bu yana sallanıyorduk. “Minnesota’daki dağ evimizde ormandan gelen çocuk ağlamaları duyardım. Bunu sadece kış aylarında, bataklık ve göl donduğunda duyardık. Buz gibi sis ormanın dibine yayıldığında acı verici çocuk hıçkırıkları ağaç gövdeleri arasında eko yapardı. Sana bir şey diyeyim mi, insanın saçları ensesinden diken diken olurdu.”

“Öyle mi...” diye mırıldanırken gözlerim huzursuzca denizin soğuk ve karanlık yüzeyinde dolandı.

“Daha sonra bir sürü dağ evi yapılacağı için küçük göllerin suları çekildi. Kazıcılar çukurlardan birinde tahminen yüz yıldan fazladır orada yatan bir çocuk cesedi buldular. Daha sonra orman sessizliğe gömüldü. Buna ne diyorsun?”

“Bilmiyorum.” Kafamı yukarı gökyüzüne doğru kaldırdım, büyük kara bulutlar yuvarlanarak denizden üstümüze doğru geliyordu. Önümüzde deniz feneri ve binalar duruyordu. Düzlüğün üstüne konmuş bir heykel gördüm. Kıyının uzak köşesindeydi, bir kare ve onun üstüne de bir küre yerleştirilmişti. Biri heykeldeki karenin köşelerine eski balık ağları asmıştı ve bunlar rüzgârda titriyordu.

“Dul” dedi Harvey motoru tekrar çalıştırırken. İskeleyi işaret ediyordu. “Yerel yönetimin, şehrin farklı yerlerine birkaç sene önce yerleştirdiği bir modern sanat serisinin parçaları. Bir Fransız yazın gelip onu yerleştirdi sonra da ortadan kayboldu.”

“Buraya sık gelir misin?”

“Hayır, burası seksenli yıllardan beri boştur. Danimarkalı buraya gelince birkaç kez çağırıldım o kadar.”

“Nasıl biriydi?”

“Çok iyi bir marangozdu” diye cevapladı Harvey. “Onunla ilk karşılaştığımda çiftlikten çıkmış eve gidiyordum. Aşağıda, iskelelerin yanındayken dikkatimi çekti, ana binaya kadar şu lanet pencereleri bir bir sırtına atıp taşıyordu. Donmaya dayanıklı üç camlı çerçeveler, kim bilir daha ne özellikleri vardı. Sana diyeyim acayip ağırdılar. Herhalde bir servet değerindeydiler. Onları bara koyması için yardım ettim. Çok muhteşem oldu. Oradaki oğlanın hırs açısından hiçbir eksikliği yoktu.”

“Onu en son ne zaman gördün?”

“Kaybolmadan birkaç gün önce.” Harvey, parmaklarını çenesinde gezdirdi. “Video dükkânında karşılaştık. Çiftlikteki beton temellerde hangi çeşit çimento kullandığımı sordu. Galiba iskeleyi güçlendirecekti.”

Dalgaların iskeleye nasıl vurduğunu görebiliyordum. Birçok sütun çürümüş sanki zaman içinde dalgalarla sürüklenenecekmiş gibi duruyordu. Uzak uçtaki sütunların bazıları çoktan yıkılmış ve dalgalı denize doğru fırlamış siyah dişlere benziyordu.

Harvey, gökyüzüne bakıyordu ve kafasını salladı. “Bu İyiye emare değil” dedi. “Bu hiç de iyiye emare değil.”

Bulutlar tıpkı bir çanağın kapağı gibi toplandı, gün yeni başlamasına rağmen karanlık çökmeye başladı. Tekne, iskeleye asılmış lastiklere değdiğinde yüksek bir gıcırta duyuldu.

Tekneden tırmanarak dışarı çıkıp yere bastığımda midemde bir çalkalanma hissettim. Başım dönerken elimdeki çantaya daha sıkı sarıldım ve etrafta tutunabileceğim bir şeyler aradım. Derken kar başladı: kalın, büyük parçalar lapa lapa koyu renkli gökyüzünden yere düşüp eriyordu.

“Johannes’in dediğı doğru çıktı gibi görünüyor” dedi Harvey botu giderek büyüyen beyaz kar örtüsünden uzaklaştırırken.

“Ne hakkında?”

“Kötü havanın geldiğı hakkında.”

Harvey bir şeyler daha söyledi ama motorun sesi ve rüzgâr kelimeleri yuttu. Bir an sonra büyük bir kükreme duyuldu ve tekne gözden kayboldu.

Elimdeki çantayı daha sıkı tuttum, ana binaya doğru ilerlerken rüzgârdan korunmak için hafifçe öne eğilmiştim.

Bölüm 15

Gri adacığın tamamı rüzgârla giderek büyüyen kar tepeleriyle kaplanıyordu. Kalan mesafeyi eve doğru koşarak aştım ve pantolon cebimden üstündeki yapışkanlı bantta *Rasmus feneri* + *Ana Bina* yazan anahtarları çıkarıp kilide soktum.

Fenerde kalan bir önceki görevlinin evi 1900'lü yıllarda beyaz pencereli ve dikine tahtalarla kaplanmış büyük bir binaydı. Rasmus dış cephedeki tadilatlarda epey ilerlemiş gibi görünüyordu. Yangının gerçekten yaşandığını gösteren tek şey, evle kayıkhane arasında bir yığın halinde duran yanmış kaplama tahtaları, pencereler ve çatı kaplamasıydı. Kayağan taşlarından yapılmış çatı yerine bakır plakalar ve aynı malzemeden oluklar yerleştirilmişti. Hızla bastırmış karlı havada bile ışığı çok ilginç şekillerde yansıtıyordu.

Anahtarı kilide sokup biraz oynattım ve sonunda kapıyı açıp içeri girebildim. İçerisi yeni kesilmiş tahta ve talaş kokuyordu ama eskiden kalmış tozun ve tanımlanamaz, yüzeyin hemen altında kalmış bir şeyin de kokusu hissediliyordu. Duvarlar ve yerler şeffaf plastikle kaplıydı. Rasmus'un resepsiyon masası haline getirdiği ters çevrilmiş Kuzeyli teknesinin bile üstü örtülmüştü.

Plastik örtüyü bir ucundan çekip fuayenin sağ tarafındaki kapıdan içeri girdim. Oda büyük bir L şeklindeydi ve görünüşe göre hem bar hem de toplantı odasına benziyordu. Bir köşede tozla

kaplanmış gri perdelerin d r l p yerleştirildiği pembe kadife bir koltuk duruyordu.

Hemen önünde yığın halinde yeni kutular duruyordu: Murano camından metal ayaklı lambalar, beyaz mermer fayanslar, pembe LED ışıklar ve metal ayakları plastikle sarılı bir düzine kadar bar sandalyesi.

Cep telefonumu  kartıp Anniken Moritzen'i aradım.

"Alo, ben Anniken" diye cevapladı hemen. "Kiminle konuşuyorum?"

"Benim, Thorkild Aske."

Nefesinin kesildiğini duyabiliyordum. "Neredesin?"

"Fenere geldim. Rasmus'un barındayım. Çok güzel bir yer." Bitmemiş olsa bile çok güzeldi. Oda seksenli yıllardan kalma eşyalarla doluydu, geometrik desenler, eprimiş kırmızı halılar, kapitone yastıklı, leopar desenli bar tabureleri ve kenarlarında soyulmuş koyu mor bir duvar kâğıdı. Hatta yeni manzara penceresi bile plastikle kaplıydı. "Manzaralı bir bar."

Rasmus'un bar tezgâhının ucuna uyku tulumunu yerleştirdiği yere gittim. Yerde milyonluk teknelerin göründüğü dergiler vardı, Bir çantanın içinde Rubik küpü ve kıyafetler duruyordu. Gözüm broşürlerle ve eski men lerle dolu bir kutuya takıldı. Broş rdeki fotoğraf mekân yeni restore edildiği zaman çekilmiş gibiydi.

"Blekholm Eğitim ve Konferans Merkezi" diye okudum yüksek sesle.

"Pardon? Ne dedin?"

"Affedersiniz. Konferans Merkezi zamanından kalan broşürleri buldum da."

"Oku" diye fısıldadı Anniken. "Ne yazdığını duymak istiyorum."

"Pekâlâ." Broşürü açtım, Rasmus'un cümlelerin bazı yerlerini işaretlediğini gördüm, daha en başından reklamların nasıl

olması gerektiğini planlıyormuş gibi. “10 kişiden 30 kişiye kadar kapasiteli iki adet toplantı ve bir toplantı odamız vardır. Her şey, sizin eğitimler arasında yaratıcılığınızı artıracak ve güçlenmenizi sağlayacak şekilde ayarlanmıştır.”

“Tamamı bu mu?” diye sordu Annike ben durduğumda. Rasmus’un altını çizdiği yerde duraklamıştım.

“Hayır” diye cevaplayıp son satırı okudum. “*Blekhholm siz konferansları unutsanız bile, asla unutamayacağınız deneyimler bırakır.*”

Manzara pencerelerinden birinde plastiğin ardındaki loş ışıktaki ilerleyen bir trol gemisine gözüm çarptı. Mavi denizde düz bir çizgi çizerek ilerliyordu. Az sonra motorundan yükselen titreşimleri zeminde hissetmeye başladım.

“Bana daha fazla şey anlat. Neler gördüğünü bilmek istiyorum Thorkild” diye devam etti Anniken, ben de bakışlarımı dışardan çektim. Sesi sanki bir şey sertçe yırtmış gibi çok daha keskin geliyordu. Paniğin, endişenin, korkunun insanı ne hale getirdiğini bildiğimi söylemeyi çok isterdim. İnsanın uzun süre bunu içinde tutmasının ve günün birinde dışarı patlamasının ne demek olduğunu da. Ama buna cesaret edemedim. Ben, bana ihtiyaç duyulduğunda etrafta olan insanlardan değildim.

Broşürü elimden bırakıp uyku tulumunun yanına çömeldim. “Bir yatak, bir torba kıyafet, kitaplar, bir tuvalet çantası ve beyaz bir kutuda tıraş bıçakları var.” Uyku tulumunu kenara çektim, gözüm Motorola marka bir radyo vericisiyle iki ekstra pil kutusuna takıldı. “Denizcilerin kullandığı bir çeşit VHF radyo ama emin değilim.”

“Daha başka?” Konuşurken her kelimeye dikkat ediyorduk, nefes alış verişlerimiz bile onu uçurumun kenarından uzakta tutan incecik kumaşın liflerini çekiştiriyordu. “Ne görüyorsun?”

“Daha fazla bir şey yok” dedim ve bara yaslandım. Gözlerimi kapattım ve dışardaki geminin dizel motorunun pistonlarından

çıkan sesi duymaya çalıştım. “O burada değil Anniken” diye fısıldadım. Başımın döndüğünü, yorgunluktan ve ağrıdan dolayı daha fazla dayanamayacağımı hissettim. “Rasmus burada değil.”

“Ama oradaydı” diye cevapladı hemen. “Hem de çok kısa zaman önce. Kokusu hâlâ orada, sen bunu anlayamıyorsun çünkü onu asla benim kucakladığım gibi kucaklamadın. Onu senin durduğun yerde hayal edebiliyorum, zor olan da bu. Daha fazla kaldıramıyorum artık, gücüm kalmadı...”

“Aramayı sürdüreceğim” diye fısıldadım ve ayağa kalktım. Devam edebilmek için güç topladım. “Hatta kal Anniken, devam edeceğiz, tamam mı?”

“Fener” dedi sözümü keserek, sesi daha güçlü geliyordu. “Beni fenerin tepesinden arardı.”

“Çok iyi, o zaman oraya gidelim ve bakalım.”

Fenere giden yol boğucu bir karanlıktaydı ve ben adımlarımı karda sürüklerken avludan fenere doğru ağır ağır ilerledim. Sabahın erken saatleri olmasına rağmen kendimi bir bekleme odasında geceyle gün arasında sıkışıp kalmış gibi hissettim.

Basamaklar yamaca oyulmuştu ve demir tırabzanlar takılmıştı. Fenerin en tepesi sekiz köşeli dökme demirdendi ve kırmızı şeritliydi. Kırmızı ve beyaz beton kule neredeyse çevresiyle birleşiyordu.

“Burası süit oda olacaktı” diye başladı Anniken ben dış kapıyı kapatıp yukarı çıkan merdivenlerin başına geldiğimde. Duvarlar yukarıya kadar, bulutlu ve fırtınalı denizin siyah beyaz fotoğraflarıyla bezenmişti. Turistler için mükemmel bir atmosfer yaratmanın harika bir yoluydu. “Gökyüzü ve deniz arasında her yöne muhteşem bir manzarası olan çok özel bir yer.”

“Görebiliyorum.” Fenerin kulesinin içi tamamen boşaltılmış, yerine odanın ortasına kocaman bir yatak konmuş, yeni takılmış pencerelerle 360 derece manzaralı çok güzel bir oda olmuştu.

Odanın tavanına LED ışıklı bantlar yerleştirilmiş, zeminse gemi güvertesi gibi yapılmıştı.

“Güzel değil mi? Rasmus odanın ve manzarasının fotoğraflarını cep telefonu ile çekip yolluyordu.”

“Çok güzel” diye cevapladım ve bazı duvar kaplaması kolilerini pencerelerden birine doğru itip yere oturdum.

“Ya manzara? Manzara hakkında ne düşünüyorsun? Rasmus rakipsiz derdi.”

“Kesinlikle haklı.” Dirseklerimi pencerenin çerçevesine dayadım dışardaki kar fırtınasını izlemeye koyuldum. O kadar griydi ki kıyıyı bile göremiyordum. Fenerin girişi bile gözüküyordu. “Kesinlikle rakipsiz.”

“Teşekkürler” dedi Anniken nefesini bırakarak.

“Anniken” dedim uzun bir sessizlikten sonra. İkimiz de oturmuş birbirimizin nefesini dinliyorduk. “Bundan başka ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Sadece eve geri gel” dedi yorgunlukla. “Artık biliyorum, evet, biliyorum. O artık orada değil.” Son savunma mekanizmasını da yok olurken nefesini tuttu. “O artık orada değil...”

Oturmaya devam ettim, Anniken kapattıktan sonra bile telefonu kulağımdan çekmemiştim. Trol teknesi gitmişti, rüzgâr dışarda inliyordu, dalgalar durmadan kıyıya vuruyordu. Önümde kar taneleri egzotik çiftlerin dans etmesi gibi zarafet içinde dönüyordu.

Frei’yi düşündüm.

Bölüm 16

Frei ile dans kursu, Stavanger 24 ekim 2011

Café Sting'de buluştuğumuzun hemen ertesi günü Frei'yi gördüm. Sølvsberg'deki Sanat Merkezi'nde çocukların ve anne babalarının katıldığı yüzlerin boyanıp birbirinden ilginç saçların yapıldığı bir etkinliğe katılmıştı. Girişteki afişe göre her yaştan gençler ve aileler için festival gün boyu sürecekti.

İçerde fuayeye bir sahne yapmıştı. Siyah kostümlü mitik yaratıklar, siyah gözlü orman hayvanları gülen yüzleriyle atlayıp zıplıyor, ellerinde BM bayrağı olan insanların arasında dans ediyorlardı.

Orada buluşmamız tesadüfün çok ötesindeydi. Saatlerdir oradaydım, yaklaşık saat altıya kadar sergiler ve dükkân vitrinleriyle Sanat Merkezi arasında gittim geldim. Cam kapıdaki küçük bir afişte çocuklar için Japon kâğıt katlama sanatı kursu ve haftada iki gün salon dansı kursları olduğu yazıyordu.

Zaman çabuk geçsin diye bir çocuğun kumaş bir yılanla arkadaş olduğu ve yılanın ancak ikisi birlikteyken canlandığını anlatan bir tiyatro gösterisine gittim, ama pek de faydası olmadı.

Frei, koyu gri bir tayt ve kapüşonlu bir kazak giymişti. Siyah spor ayakkabılarıyla küçük adımlarla koşarak merdivenlerden yukarı çıkarken beni görmedi. Arkamda bir mikrofon açıldı ve bir

kadın sesi trol ve peri atölyelerinin Sanat Merkezi'nin en alt katında açıldığını duyurdu.

Cadı kıyafeti giyen yetişkin bir kadına özür dilercesine gülümsedim, neredeyse el örgüsünden arı kıyafeti giymiş, sırtına da iki tane badminton raketi yapıştırılmış kızına çarpıyordum. Merdivenlerden çıkmaya başladım.

Yolumun üzerindeki bir dolu küçük standı geçtikten sonra birinci kattaki kütüphanenin girişine geldim. Orada Afrika tipi saç örgüsü ve kına kursu öneriyorlardı. Aşağıdaki fuayeden davul sesi yükselmeye başlamıştı.

Dans salonun girişindeki kapıda ne yapacağımı bilmez bir halde dikilmeye başladım ve bu çocukça özelliğimle beceriksizliğime lanet edip içeri girdim.

Kalabalık koridora girdiğimde bir dolu ayakkabı ve kıyafet içinde Frei'nin siyah spor ayakkabılarını ve kapüşonlu kazağını fark ettim. Cam bir kapı uçarcasına dans eden altı çiftin ve eğitmenin olduğu dans salonunu koridordan ayırıyordu.

Frei, güzel görünümlü, saçları arkasında toplanmış zayıf bir adamla dans ediyordu. Saç jölesi bile kendinden ısıldayan adamla birbirlerinin kollarında zarafet ve incelikle müthiş bir ritim ve koreografiyle dans ediyorlardı.

"Zarafet ve incelik millet" diye bağırdı eğitmen bozuk bir Norveççeyle, ellerini çırparak dans eden çiftlerin arasında rahatlıkla dolaşıyordu. "Ve dönün." Müzik setinin önünde kızıl saçlı kırklı yaşlarında bir adam ellerini çenesinin altına koymuş, hayallere dalmış gibi dans edenlere bakıyordu.

"Daha fazla dönün. Daha, daha, daha!" Eğitmen ellerini çırparken aniden döndü ve el sallayarak kızıl saçlı adama seslendi. "Senyör Alvin, gelin."

Alvin çıplak ayakla uçarcasına pisti aştı ve kollarını açmış kadına yaklaştı. Eğitimci sağ elini adamın beline sardı ve sol elini kaldırıp dirseğini dışarı doğru eğdi, avcunu yukarı doğru tuttu. Adamla dans edenlerin çevresinden yarım daire olacak şekilde geçtiler. “Haydi ama, biraz daha *tempo*; bir sonraki adım, beraber. Arka, yana, birlikte; bir, iki, üç, dört, beş, altı!”

Aniden arkamdaki kapı açıldı ve şişman bir kadın soluyarak içeri girdi. “Aman Tanrım, başladılar mı?” Soludu, benimle kapı arasında durup içeri baktı.

Koşu ayakkabılarını ve paçço desenli rengarenk yamalı ceketini çıkardı. “İşte böyle” diye gülümseyip dudaklarını büzdü ve bana bir bakış attı. “*Bailar Pegados!*” Yanlamasına kapıdan içeri girdi. “Alvin, Alvin tatlım, kusura bakma geç kaldım.”

Kısa bir an için Frei ve parıldayan saçlı dans kavalyesi yavaşladı, tam da dans pistine yeni gelen kadınla Alvin’in tutkuyla sarıldığını, nazikçe kapansın diye tuttuğum cam kapının, parmaklarım arada kalacak şekilde kapandığını görecektik kadar hem de.

Ağrı tüm kolumu yakarak geldi, olanca gücümü ve kontrolümü toplamam gerekti ama cam kapıyı parmaklarımı kurtaracak kadar itip elimi kurtarabildim. Gözyaşlarım kendi kendine aktı, moraran parmaklarım sanki patlayacakmış gibi şişti.

“Thorkild?”

“Aa, hayır” diye inledim, sızı içinde ilk merdiven basamağında durdum. Çalışan elimi ceketimin altına sakladım ve döndüm: “Frei.” Aynı anda aşağıdaki fuayeden Afrika enstrümanlarının eşlik ettiği davul ritimleri ve alkış sesleri yükseliyordu.

“Burada ne yapıyorsun?”

“Çok önemli bir polis dosyası” diye cevapladım ve ağrıyan kolumun üst kısmını sıktım. “Gizli bir görev.”

“Gerçekten mi?”

“Kesinlikle. Duymadın mı?”

“Neyi duymadım?” diye sorduğunda perküsyon müziği farklı bir seviyeye taşımıştı, insanlar ayaklarını yere vurarak eşlik etmeye ve ritme uygun şekilde el çırpmaya başlamıştı.

“Origami katili yeniden şehirde serbest dolaşıyor. Çok tehlikeli bir dosya. Felaket.”

Frei, arkasındaki açık kapıya bir bakış attı, yedi-sekiz yaşlarında Asyalı bir oğlanla, onlu yaşlarında üç tane kız yanlarında ebeveynleriyle kâğıt katlıyorlardı. Dans salonunun kapısının yakınında bir kolonun önünde duruyordu, bana dudaklarının kenarına yerleşen bir gülümsemeyle baktı.

“Elin iyi mi?” diye sordu.

“Süper.”

“Seni acile götürüyüm mi?”

“Hayır.”

“Pekâlâ. Geliyor musun?”

“Nereye?”

“İçeriye, dansa.”

“Hayır, ben...”

“İstemiyor musun?”

“Tabii ki, ama of Tanrım, demek istediğim, partnerin ne diyecek?”

“Robert?” Frei kıkırdadı. “Robert’tan Café Sting’de bahsetmiştim. Arne amcamın sevgilisi. Çok sıkı dansçıdır ve eminim doyumsuz bir sevgilidir de, sen de aynı şekilde düşünmüyor musun?”

“Şüphesiz” diye mırıldandım, ağrının parmak uçlarımdan giderek uzaklaştığını hissediyordum. Dans ritmi en alt kattan en tepeye Sanat Merkezi’ni dolduruyordu.

“Gel hadi” diye ellerini bana doğru uzattı. “Biliyorum, istiyorsun.”

Frei'nin peşinden dans pistine doğru giderken artık parmaklarımın ucundaki ağrıyı önemsemiyordum. Tek duyduğum ellerimiz birleştiğinde ona dokunan her bir noktanın çılgınca karıncalanması ve saçlarından yükselen hoş kokuydu. Eğer başımı biraz daha yaklaştıracak olsaydım, bukleleri yanağımı ve dudacağımı okşayabilirdi.

Bölüm 17

Biri deniz fenerinin kapısını çaldığında ürktüm. Kafamı pencereden çektim, nefesimden çıkan nemli buhar camda kaldı. Donuyordum, kıyafetlerim buz gibi olmuştu ve uyurken ayaklarım şiştiğinden botlarımın bir numara ufalmış gibi geliyordu.

Bulunduğum yerin altından yine monoton bir vurma sesi duydum. Boşlukta yankılanan sesin titreşimi bina boyunca ilerliyor, oturduğum yere kadar geliyordu. Penceredeki buğuyu ceketimin koluyla kuruladım ve dışarı baktım: Hava tıpkı daha önce olduğu gibi aynı koyu grilikteydi, günü geceden ayırmak imkânsızdı. Sadece sonsuz bir fırtınada ilerleyen kar taneleri ve adacığa vuran dalgalar.

Aniden gözüm fenerin girişiyle alet barakası arasında dolanan bir adama takıldı. Yağmurluk giymiş adam bir eliyle bana el sallıyor diğer eliyle denizi işaret ediyordu, sanki kar fırtınasının içindeki bir şeye dikkatimi çekmeye çalışıyor gibiydi.

Daha iyi görebilmek için cama doğru eğildim. Yine yüksek vurma sesini duyduğumda korkudan yerimden sıçramıştım. Sonraki an birden her şey sessizliğe büründü, sanki vakumlu bir odanın içindeydim. Tekrar geri dönüp pencereden baktığımda yağmurluklu adam kaybolmuştu.

Kötü hava kayıkhaneye iskele arasında bir boşluk gibi açıldı ve kayaların tepesinde minik bir kasırga çıktı. Kıyıda, deniz

yosunu kümelerinin tembelce ileri geri gidip durduğu noktada bir şey fark ettim: Bir şekil, denize ait olmayan renk ve yapıların oluşturduğu bir form.

Yerimden kalkıp kapıya doğru ilerledim. Aynı anda aşağıdan yine yüksek vurma sesleri gelmeye başladı. Metallerin birbirine vuran sesi duvarlarda eko yapıyor aynı dışarda çılgınca esen, ısıklı çalan rüzgâr gibi. Kapı tokmağını yavaşça çevirip dışarı çıktım.

Kapıyı açar açmaz soğuk bir hava ve tuzlu kutup rüzgârı içime işleyip odaya doldu. Merdivene doğru yürüyüp uzandım ve döner merdiven boyunca aşağıya, sesin geldiği yere baktım. “Merhaba!” O kadar bağırıyordum ki hemen ardından bir öksürük krizine tutuldum.

Kimse cevaplamayınca merdivenlerden inmeye başladım. Aşağıda bir kapı sertçe kapanınca merdiven sallandı ve ben korkuluğa yapışırken o korkunç sese karşı kulaklarımı korumaya çalıştım.

Dış girişte metal kapı açıktı ve her yer karla kaplıydı. Parmaklıkları tutup aşağıya doğru ufak adımlarla inmeye başladım. Etrafımda, karlar denize ve oradan da adacığa kendini atıyor, çürümüş iskelede dalgalar köpürüyordu. Yeni yağmış bir kar tabakası avluyu doldurmuştu. Kar yağışı çok yakında daha da korkunçlaşacaktı.

Yolun yarısında durdum. Burada benden başka biri olduğuna dair hiçbir iz yoktu ama suyun içindeki bir şeye yine gözüm takıldı. Denize doğru yaklaştıkça rüzgâr daha da sertleşiyordu ama kar o kadar yoğun değildi ve karşı kıyıdaki evlerin ışıklarını görebiliyordum.

Son olarak kayıp düşmemek için çim kümelerine ve taşlara tutunarak yürüdüm. Kıyıda gelen ışıklar eski bir geminin fenerinden geliyormuş gibiydi ama sonradan kar bastırdı ve her yeri beyazla griye boyamadı.

Nefesimi tuttum ve ağzıma tuzlu su dolarken dikkatlice suyun kenarına ilerledim. Deniz burada derindi ve kapkaraydı, beyaz dalgalar kayalara vururken beden tam önümde suda beşik gibi sallanıyordu.

Cesedin yüzü aşağıya dönüktü. Sadece sırtı ve saçlarının bir kısmı görünüyordu. Geri kalanı suyun altındaydı. Bedene yaklaşılabilmek için eğilip tutunabileceğim bir girinti ya da çıkıntı aradığım sırada önümde kocaman bir dalga belirdi. Hemen o anda kendimi geri çekip dalgadan kurtardığımda sular cesedi biraz önce bulunduğum yere sürükledi.

“Ne...” Beden gözlerimin önünde sırtüstü kayaların altına doğru kaymaya başladı. Sonunda yuvarlanarak kenara geldi ve aşağı düştü. Tekrar su yüzeyine çıktığında yanında bir sürü yosun vardı ve kolları yana doğru açılmıştı.

Nefes nefeseydim, soluğumu derin derin içime çekip tuttum, gelebilecek dalgalara dikkat ederek karnımın üstünde suya eğilip yavaş yavaş ilerledim. Cesede yaklaştığımda parmak uçlarımla çekmeye çalıştım. Cansız bedeni karaya çıkarabildim. Ayağa kalkıp kayıkhaneye doğru cesedi sürükledim.

“Anlamıyorum” dedim nefes nefese cesedi bırakıp ayağa kalktığımda. “Bu Rasmus değil.” Bitkin ve sıırsıklamdım, yere soğuk bedeninin yanına çöktüm. “Hatta bu bir erkek bile değil.”

Bölüm 18

“Björkang” diye cevapladı telefonun diğer ucundaki ses, biraz meraklı biraz da otoriter bir tonlamayla. Björkang’ın sesi sarhoş gibiydi. Fonda çalan bir akordeon sesi vardı.

“Thorkild Aske, rahatsız mı ettim?”

“Bugün cumartesi, akordeon kulübü toplantısındayım.” Devam etmeden önce bir an durakladı: “Kimim demiştin?”

“Özel dedektif. Polis şefinin bir başkasıyla fısıldayarak konuştuğunu duyabiliyordum. Rüzgârın sesini kesmek için bir parmağım la diğer kulağımı kapattım. “Dışardayım, fenerin yanında...”

“Ama sen o cehennemde hâlâ ne yapıyorsun? Hava durumunu görmedin mi? Bu akşam korkunç bir fırtına için uyarıda bulundular.”

“Evet, duydum ama...”

“Yalnız mısınız?”

“Hayır” diye cevapladım ve ayağa kalktım. Ölü bedeninin etrafında yürümeye başladım, hem kan dolaşımım hem de soğuğa karşı bedenimi korumak için.

“İyi” dedi, ağır nefes alıyordu. “Öyleyse, şu korkunç fırtına gelmeden önce bir an evvel oradan çıkın ikiniz de.”

“Bir ceset buldum” diye başladım. “Denizde.”

“Danimarkalı mı?” Yanındaki adamın mırıldanmayı bıraktığını ve her ikisinin de sessizliğe gömüldüğünü duyabiliyordum.

“Burada başka kayıp insanların var mıydı?”

“Hayır” diye başladı Bjørkang.

“Bu Rasmus değil” dedim onun sözünü keserek. “Bir kadın.”

“Bir kere daha söyler misin? Sen denizde ne buldum dedin?”

“Bir kadın. Denizde uzun süredir kalmış gibi gözüktüyor.”

Polis şefi derin bir nefes alıp konuşmadan önce bir müddet bekleli. “Emin misin?” Onunla ayakta durmuş konuşurken ve adamın ağır nefesini dinlerken bir yandan kadının cesedine bakıyordum.

Beden şişmişti, tıpkı insan kıyafetleri giydirilmiş bir deniz topuna benziyordu. Yüzü yoktu, suyun altında kalmaktan dolayı orta uzunluktaki saçlarının ve saç derisinin sadece bir kısmı geriye kalmıştı. Kolunun biri dirseğinden kopmuştu, çenesinin yerinde kocaman bir boşluk vardı, yemek borusunu saran beyaz kıkırdaklar ve pembe özafagus dışarı fırlamıştı. Grileşmiş dil kası göğüslerinin arasında adeta bir kravat gibi duruyordu, başının yarısını kaplayan deriyse grotesk bir başlık gibiydi.

Görünüşe göre genç biriydi, üstünde ince bir gecelik ve at desenli bir tişört vardı. Bacaklarından dizine kadar deri altında kan birikmişti, aynı şekilde boynu da mosmordu. Kolu, kolunun üstü ve göğsü bronz renkli ölüm sonrası lekeleriyle kaplıydı. Derisi büzülmüştü, bana kaz derisini hatırlatıyordu.

“Alo, Aske! Orada mısın?” Telefonun diğer ucunda iki erkeğin bas tonlarında bağışması duyuluyordu.

“Evet, buradayım.”

“Emin misin...”

“Sadece buraya gelebilir misin Bjørkang?” Sinirlenmiştim, üsteledim. “Burası insanın derisinin altına işliyor, bir an evvel çıkmak istiyorum. Kahretsin olabildiğince çabuk gel.”

“Tamam. Hemen bir tekne ayarlayıp seni tekrar arayacağım. Tamam mı?”

“Tamam.” Bir çatırtı sesi duyuldu ve telefon kapandı.

Elimde cep telefonumla gözümü bir an bile yüzü olmayan kайдından çekmeden ayakta durmaya devam ettim. Kar ince bir tabakayla kadını ve etrafını kaplamıştı ve onu ölü, tek kanatlı bir kar meleğine benzemesine neden oluyordu.

Ana binayla kayıkthane arasındaki yığına gidip çatı panelleriyle bazı metal parçaları taşıdım. Amacım cesedin etrafını çevrelemektir. Daha sonra ana binadaki fuayeye gidip restoranın kapı vazifesi gören plastik örtüsünü çekip aldım.

Cesedi plastik örtüyle sardım. Sonra da daha önce topladığım panelleri ve metal parçalarını üstüne koydum. İşim bitmek üzereydi, hepsini halledince fenere doğru gidecektim.

Küçük adımlarla nefes nefese koşarak yukarıya giden merdivenleri çıktım ve içeri girdim, ağır metal kapıyı kapatıp kuleden içeri basamaklardan en yukarıya kadar tırmandım ve pencerenin yanındaki yerimi aldım. Kısa bir aradan sonra telefonum çaldı. Bjørkang'ın iş arkadaşı Arnt Eriksen'di arayan. O da nefes nefeseydi.

“Aske, sen misin?”

“Evet.”

“Bjørkang şimdi aradı” diye başladı. Onun dışarda olduğunu sesinden anladım. Yürürken altındaki taşlar çatırdıyordu ve arka fonda bir kadın başka bir telefon konuşması yapıyordu.

“Neredesin?”

“Sørøytoppen yolu üstündeyim. Bjørkang aradığında ben ve sevgilim dağ evine varmak üzereydik.”

“Beni almaya mı geliyorsun?”

“Evet” dedi Arnt. “Sen şimdilik sakın ol. Dağdan indiğimiz gibi Bjørkang'ı evinden alacağım. Akordeon Kulübü'ndeki oğlanları evlerine yollamış ve konyağı da tekrar yerine rafına koymuş. Ha ha!” Gülmesinden sinirlerinin bozulduğu belliydi.

“Peki beni neden aradın?”

“Sadece merak ettim” diye başladı Arnt.

“Neyi?”

“Tamam, Bjørkang dedi ki sen denizde bir şey bulmuşsun. Bir kadın...”

“Evet, aynen.”

“Görünüşü nasıl?”

“Ne demek istiyorsun? Kim olduğunu biliyor musun?”

“Ne? Hayır” diye homurdandı polis memuru. Yanındaki kadın daha sessiz konuşuyordu, sanki Arnt’ın beni neden aradığını o da merak ediyordu. “Sadece duyduğunun doğru olup olmadığını merak ettim. Ayrıca, Danimarkalı dışında kayıp kimsemiz yok, yani...”

“Yani ne?”

“Yok bir şey, boş ver. Sen sadece sakın ol, biz geliyoruz.”

Arnt Eriksen telefonu kapattı, benim de bakışlarım küçük adacığa döndü. Aşağıda plastiğe sarılı kitlenin üstünü kar kaplamaya başlamıştı. Yanağım yine ağrıyordu, OxyNorm tabletlerinden iki tane elime aldım. Burada daha fazla kalmak istemiyordum. Plastik örtünün altındaki kadını, Rasmus’u, barı, bu fener evini ve adacığı düşünmek içimde ezici bir kusma isteği uyandırdı. “Ben buraya asla gelmeyecektim” diye fısıldadım ve tabletleri ağzıma attım. “Bunun sonu hiç iyi olmayacak, eminim.”

Bölüm 19

“Onun Frei olduğunu sandım” dedim Ulf en sonunda telefona cevap verdiğinde. Neredeyse sonsuz denecek kadar uzun süredir fenerin tepesinde bekliyorum, ne Bjørkang’dan ya da Arnt’tan bir şey duydum ne de beni almaya gelecek tekneyi gördüm.

“Neredesin?” diye sordu Ulf ve ardından bir sigara yakıp derin bir nefes verdi.

“Danimarkalının adacığındayım. Daha yeni denizden bir kadın bedeni çektim. Onu orada yosunların arasında gördüğümde bir an Frei sandım.”

“Neden?”

“Neden mi? Kahretsin, ne demek istiyorsun, ne dediğimi duymadın mı? Denizde yüzü olmayan bir kadın cesedi buldum diyorum!”

“Elbette ne dediğini duydum” diye cevapladı Ulf. “Ama sen daha önceden de ölü insanlar görmüş olmasın, değil mi?” Saklamaya uğraşsa da sesindeki gerginliği duyabiliyordum.

“Orası öyle” diye cevaplayıp nefesimi tuttum. “Ben sadece hazırlıklı değildim.”

“Kim peki o kadın?”

“Bilmiyorum. Genç bir kadın, belki de yirmili yaşlarda. Kimse kim olduğunu bilmiyor. Polis şefi kayıp kimse yok dedi.”

“Şu anda seninle mi?”

“Hayır. Onu plastik bir örtüyle sardım, aşağıda kayaların orada yatıyor.”

“İyi.” Ulf sigarasından derin bir nefes aldı, dumanı üflemeden önce boğazından bir hırıltı yükseldi. “Pekâlâ biz burada bambaşka şeylerden konuşsak nasıl olur? Yani sen oradan alınmayı beklerken diyorum. Yakında oradan alınacaksın değil mi?”

“Tabii, polis şefini bilgilendirdim, yoldalardır.”

“Çok iyi. Pekâlâ, neden bana cesedi ilk gördüğünde aklına Frei’nin gelmesinin sebebini anlatmıyorsun? Biliyorsun ki Frei, Tananger’de küçük bir kilise bahçesinde gömülü.”

“Ben, sadece... Çok stresliyim” dedim ve sonunda nefesimi bıraktım. “İki tane Oxy aldım ve henüz daha etki göstermeye başlamadılar.”

“Az sonra” dedi Ulf, sigarasını içerken. “Çok yakında hissedeceksin.”

“Hayır.” Gözucuyla gökyüzündeki gri bulutlara bakıp devam ettim. “Burada doğru giden hiçbir şey yok, hatta gökyüzü bile kara bir duvarın ve karın arkasına kapatılmış durumda.

“Gökyüzü?” Ulf durdu. Onun sigarasını içine çekip dumanı dikkatlice dışarıya üflediğini duyabiliyordum. “Gökyüzünde ne var Thorkild?”

“Hiçbir şey” diye cevapladım aksi aksi. Çok fazla konuştuğumun farkındaydım. “Senin isteğin üzerine Liz’le konuştum” dedim konuyu değiştirmek için.

“Hımm, çok iyi” diye cevapladı Ulf sakın ve mekanik bir sesle. Konuşmaya devam ettim, o da konuşmayı kesmek için arada bir boşluk aradı. Diyaloğumuzu benim istemediğim noktaya getirmek istiyordu. “İyi gitti mi?”

“Arvid’in başına tekme attım.”

“Niçin?”

“Çünkü o herif pislüğün teki.”

“Şüphesiz. Peki bu yardım etti mi?”

“Kesinlikle.”

“Çok iyi Thorkild. Annen ve baban hakkında konuşacak zaman bulabildiniz mi?”

“Hayır.”

“Tamam, belki bir başka zamana.”

“Tanrım.” Dişlerimi sertçe sıktım, yanağımdaki acı ta gözbebeklerime kadar çıktı. İlaçların bir an evvel işe yaraması ve beni bu buz gibi, acı dolu odadan kurtarması için gözkapaklarıma sıkıca bastırdım. “O gelmek istemiyor” diye bağırdım telefonu sıkarken. “Bu havada asla gelmek istemiyor. Dediğim gibi hiçbir şey işe yaramıyor. Sana söyledim. Burada sıçamıyorum bile.”

“Dinle beni Thorkild. Birisi yardıma gelip seni oradan çıkarana kadar sakın sakın oturup konuşmaya ne dersin? Karaya çıktığında bir ilaç alırsın. Duphalac mesela. Olur mu? Yapabilirsin değil mi? İster misin?”

“Evet” dedim iç çekerek. “Yapabilirim.”

“Harika. Ben bir sigara daha yakabilir miyim? Tamam mı? Senin için de uygun mu?”

“Peki.”

Ulf bir sigara yakıp, içine çekti. Telefonun diğer ucundan gelen çatırdamayı duydum. Sigarayı tuttu, ciğerlerinin en dibine, bronşit yollarının sonuna kadar içine çekti ve dışarı üfledi, yeniden çekmeden önce “Pekâlâ Thorkild, haydi konuşalım” dedi.

Kar taneleri dışarda dalgalanarak uçuşuyor, her yeni rüzgârla yükselip gecenin içinde yeniden aşağı düşüyordu. Okyanus, adacığa her yönden döne döne vuruyordu. “Sana onunla yeniden buluştuğumu söylemiş miydin?” diye sordum ve yanağımı titreyen, buz gibi cama daha sertçe dayadım.

“Defalarca, Thorkild. Defalarca.”

“Aniden onu su ısıltılarının arasında gördüm.” Vücudum soğuktan tir tir titrediği halde gülmek istedim. Aynı anda içimde bir şeylerin boşaldığını hissettim. Bağlar kopup duruyordu, sinirlerim ve kaslarım gevşedi, karnımın içinde beyaz kar taneleri dans ediyor, peşi sıra oksikodona eşlik ediyor, etkisini kanıma karıştırıp tüm vücuduma özellikle de ağrıyan yanağıma taşıyorlardı. “Kesinlikle oydu, ama o değil gibiydi, anlıyorsun değil mi? O, şimdi olduğu gibi o. Bu nedenle rüya olmadığını biliyorum.”

“Anlat bana, neden alt kata duşlara gittin Thorkild? Robert’le, Arne Villmyr’in sevgilisiyle olan görüşmeni anlat. Biliyorum o çocuk seni hapishanede ziyarete geldi ve tüm gün birlikte konuştunuz. O çocuk sana ne dedi?”

“Onu gördüğüm gibi tanıdım” dedim sorduğu sorulara aldırmadan. Kar yağıyordu. Sadece içerde değil, aynı zamanda içimde de. Sadece sağa sola hızla savrulanlar gibi değil, sıkı bir fırtına gibi değil, yumuşak, kocaman kristaller gibi üstüme yağıyor, duyuşal olarak kalbime dokunuyorlardı.

“O sana Frei hakkında bir şeyler anlattı mı, ya da bir başkası?”

“Hayır” diye sözünü kestim. İçimde bir çeşit dengesizlik baş gösterdi ve giderek öfkelenmeye başladım. “Şu anda bu konuda konuşmak istemiyorum” dedim sinirle.

“Şimdiye kadar bunun hakkında hiç konuşmadık zaten” dedi Ulf ve sigarasından nefes almaya devam etti. “Belki seni kurtaracak tekneyi beklerken bu konuyu birlikte incelememiz yerinde olmaz mı?”

“Hayır” diye söylendim.

“Tamam Thorkild, sana baskı yapmak istememiştım.”

Dışarısı neredeyse simsiyah olmuştu. Soğuk gökyüzünün ince ışık çizgileri, kar tabakasının üstüne düşüyor, adacığın ve okya-

nusun bazı noktalarını aydınlatıyordu, geri kalan her şey koyu bir lacivert ve siyaha, beyaz ve griye bürünüyordu. “Şişşt.” Elimi telefonun mikrofona dayadım. İskelede bir şey dikkatimi çekti.

“Ne oldu? Parmaklarımın arasından Ulf’un sesini duydum. İskeleyi çevreleyen okyanusun yüzeyinde sallanan bir ışık gördüm tıpkı kendini dalgalara üstünden iskeleye atmaya hazırlanan bir insan figürünü aydınlatıyordu. İskeleye çıktığı gibi durup etrafına baktı, ellerini dizlerine koyup bir süre dinlendi.

“Gitmeliyim” diye fısıldadım aynı anda ayağa kalktım, kayıkhaneye, aşağıda yüzü olmayan kadın cesedinin yanına yollandım. “Aşağıda biri var.”

Bölüm 20

Eşyalarımı toplayıp hızlıca merdivenlerden aşağıya, fenerin giriş katına indim. Dışarda fırtına tüm hızıyla devam ediyordu. Rüzgâr radyo direğinin tepesini koparıp yere fırlatmış beton kaidesinde ileri geri sürüklüyordu. Birbirine çarpan metal ve beton-
dan çıkan korkunç ses kulakları tırmalıyordu.

Dışarıda kimseyi göremedim, hatta kat kat siyah gölgeler yüzünden iskelede duran tekneyi bile göremedim. Kar adeta bu koyu gri sisten mustarip kayalığı esir almıştı. Ben tırabzanlara tutunup kayıkhanenin ve konferans salonuna doğru beton merdivenlerden aşağıya inip gitmeye çabalarken kar daha da bastırdı.

Ceset koyduğum yerde değildi. Sadece ince bir sulu kar tabakası kafanın ve bedenin üst kısmının orada yattığını belli eden bir iz bırakıyordu. Orada durup tek kanatlı meleğin bıraktığı ize bakarken iskeleden tüyleri diken diken eden bir ses geldi.

Döndüğümde korkunç bir dalganın kıyıya vurduğunu gördüm. Çürümüş rıhtım iskelesi gürültüyle adeta bir beşik gibi dalgalarla aşağı yukarı sallandı. Ama dalgalara bakarken gözüme bir şey takıldı. Bir erkek silueti. Dalgıç kıyafeti giymiş ve dalgıç maskesi takmıştı. Ve yüzü olmayan kadının cesedini iskelenin köşesine doğru çekiyordu.

“Hey!” Ellerimi havaya kaldırıp sallamaya başladım. “Beni bekle.”

Adam bir an durur gibi oldu ve yoğun yağan karın gerisinden bana baktı. Gözünü benden ayırmadan kadının cesedini çekmeye devam etti.

“Bekle beni, lanet olası!” Aşağı, rıhtıma doğru koşar adımlarla gittim. Adam iskelenin ucuna varmıştı, aşağıya bakıyordu sanki denize atlamayı düşünüyor gibiydi.

İskeleye vuran yeni bir dalgayla sütunlarından yine korkunç bir ses yükseldi. Ben üstünde yürürken iskelenin tamamı yukarı aşağı beşik gibi sallanıyordu. Dalgıç kıyafetli adam iskelenin en ucunda kolu ve yüzü olmayan kadının cesediyle birlikte duruyordu. Hiç kıpırdamıyorlardı, sadece deniz suyu onları kamçılarken öylece duruyorlardı.

Dalgalar giderek parçalanan iskeleyi dövmeye devam ediyordu. Su, iskelenin altındaki sütunlara vuruyor, korkunç sesler yükselmeye devam ediyordu. Sonrasında ikilinin durduğu yere baktığımda gitmişlerdi.

“Hayır!” İnleyerek ileri doğru titrek adımlar atıp durdum. İskele kayalıktan tamamen ayrılmak üzereydi. Sonrasında alttaki sütunlardan yeni bir çatırtı geldi ve iskele suyun üstünden daha da yükseldi. Bütün bu zaman süresince ahşap çatırtıları adeta şarkı söyler gibiydi. Konstrüksiyon denize büyük bir gürültüyle sürüklenmeden önce yukarı doğru kalktı ve kayaların oradan karanlık okyanusa doğru kaymaya başladı.

Birdenbire onları gördüm, kopmuş iskeleden çok uzakta deşildiler. Su orada biraz daha sığıdı, iki gölgeyi de görebiliyordum, birinin başı eğik, gövdesinin sadece bir kısmı suyun dışındaydı, diğeriye hemen yüzeyde sürükleniyor gibiydi.

Orada birkaç saniye durduktan sonra ilerideki kayalıklara doğru koymaya başladım, aynı anda adam da cesedi çekiştirmeye ve adacığın ucundan kurtulmaya çalışıyordu.

“Hey, nereye gidiyorsun?” diye çaresizce bağırmaya başladım. “Tekne nerede?” Birden ıslak zeminde ayakta durmakta güçlük çektim ve kayıp düşünce yanağımı ve kafamı soğuk ve okyanustan sadece yarım metre uzaklıktaki kayalara sertçe vurdum.

Bacağım kara tarafında doğru, kafam taşların ve yosunların arasındaydı, su yüzümü yıkayıp duruyordu. Bulunduğum bu kötü durumdan kurtulup bir an evvel ayağa kalkmaya çalışınca omurgamdan aşağı bir ürperti indi.

“Kahretsin, ne oldu şimdi?” diye bağırarak tıpkı bir ıslak bir köpek gibi dört ayak üstünde durdum. İskele karanlıkta kaybolmuştu. Arkamda sadece beton parçacıkları vardı, paslanmış demir çubuklara tutunuyorlardı. Su altındaki şekiller de sanki burada hiç olmamışçasına kaybolmuştu. Gördüklerim bir gerçekçi bir rüyadan ibaretmiş de artık uyanmışım gibi.

Yere sırtüstü uzanmış, gökyüzüne bakıyordum. Kar fırtınası geldiği gibi hızlıca geçmişti, karanlık tıpkı bir tencere kapağı gibi gökyüzünde duruyordu. Orada öylece yatarken, çok da uzağımda olmayan kayıkhanenin kapısında bir şey dikkatimi çekti.

Bütün gücümü topladım yüzümle kafamdaki ağrıdan kurtulmayı denedim. Sonunda ayağa kalkıp oraya doğru gittim. Kapının önüne çömelip aşağıdaki aralıktan içeriye bakmaya çalıştım.

Tekrar ayağa kalkıp parmaklarımla kilidi buldum. Yeni bir kilit takılmıştı. Biraz ilerideki malzeme yığınının doğru ilerledim ve kilidi kıracak ya da kapıyla kilidi aralayabilecek düz bir şey aradım.

Metal sopayla bastırdığımda tahta kapı gıcırdadı ve kırıldı, tek kanadın dört kalın vidası fırladı. Kapı tamamen açılıp rüzgârla savrulduğunda neredeyse beni de sahile kadar sürükleyecekti. Kayıkhaneden içeri daldım.

İçeri girdiğimde bir kasadaki yepyeni jeneratörü, ve egzoz sistemini gördüm ve yerde dış mekânda kullanılan jakuzinin bazı

parçaları duruyordu. En uzun duvardaysa her bir kancada beş adet yepyeni dalgıç kıyafeti asılıydı.

İçine cesedi sardığım şeffaf plastik orada yerdeydi, kapının altından rüzgârla içeri savrulmuş, jeneratörün ve egzoz sisteminin parçalarına takılıp kalmıştı. Rüzgâr plastik parçayı savurdukça beton ve jeneratöre takıldığı yerlerden yırtılmıştı. İleri doğru gittim, eğilip plastiği toplamaya başladım.

Plastiği yüzüme doğru kaldırdım: Ölü etin, deri, kaslar ve bağırsakların ezici çürüme kokusu plastiğin her noktasına işlemişti. Plastiğin üzerinde cesedin izleri hâlâ görülüyordu. Bir insana ait olduğu belli sarımsı kan ve beden sıvıları çizgi çizgi bir insanın hatlarını oluşturuyordu.

Plastiği yeniden toparlayıp egzoz borularının altına koydum. Bjørkang'ı aradım ama kimse cevap vermedi.

Ne Arnt ne de Harvey telefonlarını açtı ve hemen sonra cep telefonumun şarjı bitti. Kayıkhanede oturup birinin gelmesini beklemeye karar verdim. Tırmanmak için arka duvarın oradan bazı kasalar buldum. Vücudum donuyor ve ağrıyordu, yanağım yanıyordu ve bacaklarım uyuşmuştu.

Su şişesini sırt çantamda arayıp buldum ve iki bacağımanın arasına yerleştirdim, ceplerin arasında kabarcıklı naylon paketi, dağılmış tabletleri, ilaç kutusunu aradım. İlaçları ağzıma attım ve duvara doğru yaslandım kollarımı bedenime yapıştırıp gözlerimi kapattım ve dışardaki rüzgâra dikkatimi verdim.

Pazar

Bölüm 21

Kayıkhanenin biraz dışında bir motordan gelen uğultuyu duydum. Parmaklarımı ceketimin cebinden çıkartıp kendimi kasadan aşağıya atlayıp ayağa kalktım.

Dışarda koyu sarı sis her yeri kaplamıştı. Tek tük kar yığınları sanki havada asılı kalmıştı. Dıştan motorlu teknenin gürültüsü daha da güçlenmişti ve kara rağmen motorda duran yaşlı bir adamın fenere doğru geldiğini görebiliyordum.

“Demek hâlâ hayattasın?” diye bağırdı Johannes. Teknesi küçük adacığa paralel kayarak geliyordu.

“Ya” diye titredim ve dün geceki fırtına kopup giden iskelenin beton kalıntılarının önünde durup Johannes’in kıyıya manevra yapmasını bekledim.

“Kahretsin, nedir bu?” dedi Johannes gözünü iskelenin alt sütunlarından ayırmadan. “Geri kalanı nerede?”

“Dün gece kayboldu.”

“Dün gece Harvey walkie talkie’yle temasa geçti ve hava durumu izin verdiği gibi kadar seni buradan almamı rica etti. Bir sürü midye çubuğu kötü havada yıpranmış ve okyanusa doğru sürükleniyor. Harvey de hâlâ daha dışarda. Dediklerine göre sabaha yeni bir fırtına bekleniyormuş, yani anlayacağın fazla vaktimiz yok.”

“Polis müdürünü gördün mü?”

“Bjørkang? Hayır, neden görecekmışım? Saat daha dört buçuk bile değil, biliyorsun. Sosyal Demokratların hizmetlileri daha birkaç saat kalkmazlar.”

“Dün gece onunla konuştum” dedim ve inşaat demirleri ve ağır zincirlerin arasına, çalkantılı su kenarına kadar soktuğu tekneye geçmeye çalıştım. “Tekne ayarladıkları gibi buraya gelmeye çalışacaklardı.”

“Belki de çok daha önemli bir şeyle meşguldürler.” Yaşlı balıkçı tekneyi dışarıya doğru iteklemeye başladı. Gökyüzü yeniden giderek koyu grileşti. “Eminim mecbur kalsan orada biraz daha durabilirdin, değil mi?”

“Denizde bir kadın buldum.”

“Ne?” Johannes ön dişlerinin arasından tükürdü. Teknenin yekesini diğer tarafa çevirip oturdu. Tekne yavaşça dalgalı denizde gitmeye başladı. “Kadın olduğuna emin misin?”

“Evet.”

“Peki şimdi nerede bu kadın?” Kayıtsızlığa çok yakın bir suratla hatta seilmeyen bir hamster ya da kalp ritmi bozuk bir Japon balığı hakkında konuşuyormuşum gibi sordu.

“Okyanustan bir geldi ve kadını alıp gitti.”

“Kim?”

“Bir erkek.”

Johannes, çevremizde dalgalarda plastik çöpler arasında tekneyi sürerken ahmakça kafasını salladı.

“Deniz hayaletinin yüzü yoktur” dedi aniden. “Ölmüş bir balıkçı okyanusta yarım bir tekneyle dolaşmış. Umutsuzluk ve ölüm üzerine uyarılarda bulunmuş.”

“Bazen dalgıç kıyafeti giyip karaya emekleyerek çıktığı ve ölü bedenleri alıp tekrar okyanusa attığı da olur mu?” Gülmeye çalış-

tım ama kahkaham boğazıma takılı kaldı. Şiddetli rüzgâr uçuşan son karları iyice havalandırıp okyanusun üstünde sürükledi.

“Hayır” diye cevapladı Johannes. “O öyle şeyler yapmıyordu. Yüzü morarmıştı ve damarları derisinin altında ağ gibiydi.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

Tekne Skjellvik’in rıhtım taşlarına yanaştığında saat beş olmuştu. Karaya varınca teknedeki atladım ve Johannes’e tekneyi kayıkhaneye çekmesi için yardım ettim. Okyanusun ağzında duran, rüzgârdan boyaları soyulmuş evin olduğu koyun ucuna doğru yürümeye başladık.

“Yanında cep telefonun varsa kullanabilir miyim?” diye Johannes’e sordum. O sırada balıkyağı ve bal kokan çizmelerini girişe fırlatıyordu.

“Benimkinin şarjı bitmiş.”

Johannes eliyle işaret etti. “Normal telefonu kullan. Hem daha ucuz. Benim şarj aletimi kullanabilirsin.”

Macunlu parkelere çoraplarım yapıştı. Telefonu bulmadan önce kendi telefonumu şarj aletine taktım sonra da Bjørkang’ın numarasını çevirdim.

Kapalıydı.

“Sende memur Arnt’ın ya da başka birinin numarası var mı?”

“Eriksen. Arnt Eriksen. Telefon rehberine bak.” Johannes bana rehberi verip bir koltuğa oturdu ve delik deşik bir yorganı dizlerine çekti. “Ama azıcık beklersen onlarla walkie talkie kullanarak temasa geçebilirim.”

“Walkie talkie, evet ya” diye mırıldandım. “Rasmus’ta da bir tane olacaktı.”

“Kim?” Johannes soran gözlerle bana baktı.

“Rasmus” diye tekrarladım. “Fenerdeki Danimarkalı.”

“Evet, en basit yol. Ayrıca ücretsiz, biliyorsun.” Dudaklarını yayvanlaştırdı. “Tamamen beleş.”

“Telsiz fareleri sizi” dedim ve ellili yıllardan kalma bordo bir koltuğa oturdum.

“Ne?”

“Boş ver.”

Harvey, telsize ilk cevap veren kişi oldu. Hâlâ dışardaydı ve midye çiftliklerinin çubuklarını emniyette olduğundan emin olmak istiyordu.

Harvey’le konuştuktan sonra Tromsø’deki nöbetçi polisi aradım. Bjørkang’dan hiçbir haber alamadığı gibi resmi olarak ne tekne istendiğini ne de gece yarısı fenerde mahsur kalan birinin alındığını duymuştu. Ona denizdeki kadından, dalgıç kıyafetli bir erkeğin gelip kadının cesedini alıp yeniden dalgaların arasında kaybolduğundan bahsettim. Adam bana sabah olunca polis merkezini aramam gerektiğini söyledi. Çaresiz telefonu kapattım.

Johannes mutfağa gidip bana bir fincan kahve getirdi ve sonra girişe gidip giyinmeye başladı. “Fırtına yeniden başladı” diye seslendi kapının dışından. “Kayıkhanenin kapısına bir-iki çivi daha çakmalıyım ama hemen geri geleceğim.”

Bacaklarımı soğuk zemine doğru uzattım, sonra yeniden ellili yılların sert mobilyalarına yattım ve dinlenebilmek için kendime uygun bir pozisyon bulmaya çalıştım. “Gece bu havada dışarı çıktılar ve başlarına bir şey mi geldi acaba, ne diyorsun?”

“Sanmam. Sen şimdi uzan ve biraz dinlen” dedi Johannes sakince. “Dinlenmeye ihtiyacın olduğu çok belli.”

Gözlerine baktığımda konuştuğu kadar sakin olmadığını görebiliyordum. Kapı eşiğinde durmuştu önce bana sonra da denize baktı. Topukları üzerinde dönüp gözden kayboldu. Hemen ardından uyudum.

Bölüm 22

Yerel bir hava durumu spikeri radyodan kötü havanın devam ettiğini, saniyede kırk kilometre hızla esen rüzgârın akşama kadar süreceğini; insanlara evlerinde oturmalarını, trafikten ve köprülerden uzak durmalarını söyledi. Çok kuvvetli alçak basınç dolunayın etkisiyle birleşip gelgit yüzünden sele neden olabilirmiş, su seviyesi de normalin bir buçuk metre üzerine çıkmış.

“Evet, böyle bir şey” dedi Johannes, ben gözlerimi açıp onu etrafımda dolandır gördüğümde. Walkie talkie’yi, içinde günün yerel gazetesinin de olduğu şeffaf çörek torbasının yanına, masanın üstüne koydu. “En son selde bodrum katındaki suyu boşatmak için pompa kullanmış ve drenaj için evin etrafını kazmak zorunda kalmıştım. Kesinlikle korkunç bir şey. Ağ atmak da imkânsız. Tamamen bok doluyor, biliyorsun.”

“Saat kaç?” Yattığım yerden doğruldum ve sehpa da duran soğuk kahve fincanını elime aldım.

“Sabah on bir” dedi Johannes. “Çok derin uyumuştun, oğlum. Ayrıca seni uyandırmak da istemedim. Dinlenmeye ihtiyacın olduğu belliydi.” Johannes, eğilip torbadan bir çörek alıp gerisini bana uzattı.

Bir parça koparıp kahvenin içine sokup ağzıma attım. Ağzım uyuşmuştu. Kahvenin tadı, onu içmeden önce mideme bir şeyler

girmesi gerektiğini hatırlattı. “Kimse aradı mı?” diye sorup çöreği masanın üstündeki soğuk kahve fincanının yanına koydum.

“Hayır” diye cevapladı Johannes. “Ama az önce Harvey ile konuştum. Yolda, geliyor.”

“Peki ya polis şefi?”

Johannes çöreği ısırarak ikiye ayırdı. “Hayır.” Çöreğin bir parçasını kahveyle birlikte ağzına attı. “Hiç haber yok.”

Şarjı dolan cep telefonumu açtığımda Ulf’un beş kez aradığını gördüm. Ayrıca Anniken Moritzen’den de Stavanger’deki evime gittiğimde onu ofisinde mutlaka ziyaret etmemi rica eden bir mesaj vardı. Polis merkezini aramadan önce kendime bir fincan kahve koydum. Telesekretere göre açılış saatleri dışında tüm bildirimler Tromsø’deki ana merkezi aramamı bildiriyordu.

Tromsø’deki polis merkezinde de yerel polis şefinin ya da polis memurunun nerede olduğunu bilen yoktu. Hatta hattın diğer ucundaki kadın onların neden ofislerinde olmadığını merak ediyordu.

“Siktiğimin salakları.” Telefonu masanın üstüne fırlattım.

“Hımm” Johannes ağzını yayararak kahvesini içti. “Onlardan burada çok var.” Kıs kıs gülerken kaşları çalıkların ucundaki dikenler gibi sallanıyordu. Gri saçları kısa kesilmiş bir yele gibi ensesindeydi. İkinci Dünya Savaşı öncesi çekilmiş siyah beyaz bir fotoğraftaki maceracılar benziliyordu.

“Hangisinden çok var?” diye sordum. “Polislerden mi, salaklardan mı?”

Johannes tam cevap verecekti ki dış kapı sertçe vuruldu. Hemen ardından Harvey endişeli bir yüzle kapının içinde belirdi.

“Demek buradasınız.” Ellerini, kan dolaşımını hızlandırmak için ovuşturdu.

“Mutfakta kahve var.” Johannes çörek poşetini ittirdi. “Ve çörek de.”

Harvey, mutfakta kayboldu. “Karaya ulaştın” dedi geri geldiğinde. Bir tane çörek aldı ve koltuğa yanına oturdu. Kıyafetleri nemli, saçları dağınıktı. Yüzü hatırladığımdan daha da grileşmiş, dudakları ufalmıştı, kanı çekilmiş gibiydi.

Sessizce durdum.

“Ne geceydi ama” diye devam etti ve ürperdi. “Bazı midye çubukları neredeyse ta Steinholmen’in diğer tarafına kadar gitmişti, zar zor topladım. Dik dursunlar diye onları birbirine bağlamak zorunda kaldım ve kıyıda bulduğum eski bir taşa tutturdum. Çok uğraştırdı. Boktan havanın izin verdiği ölçüde tabii.”

“Güneyli, gece yarısı denizde bir kadın bulduğunu söylüyor.” Johannes kalkmadan önce ayaklarını birbirine sevgiyle ovuşturdu ve gidip radyoyu kapattı.

“Of” diye homurdandı Harvey. “Danimarkalı olmadığına emin misin?”

“Diyor ki biri geldi ve kadını alıp gitti” dedi Johannes en sakin haliyle. “Denizden gelen biri.”

Harvey kahve fincanının üstünden bir bana bir Johannes’e kafasını sallayarak baktı. “Galiba içki dolabının oralarda dolaştın ha, kim bilir?”

“Polis müdürü ve memurunu gördün mü?” Beni sarhoş ve yetersiz gördüğüne aldırmadan sakince sordum.

“Björkang mı? Yok, hayır. Onlar da dışarda mıydı?”

“Dün gece beni fenerden alacaklardı, ama hiç gelmediler.”

“Ayrıca dün gece iskelenin tamamının rüzgâra ve dalgalara dayanamayıp sürüklendiğini ve fiyordun içinde kim bilir nereye gittiğini bildirmeliyim” diye söylenerek içeri Johannes girdi. “Tekneyle giderken hasar verebilir.”

“Telefon ettiniz mi?”

“Cevap alamıyoruz. Ne özel ne de ofis numaralarından.”

“Hiçbirinden mi?” Harvey, koltuğunun ucuna oturdu.

“Hayır.”

Harvey, telefonunu alıp rehberini açtı. “Telesekreter” dedi ve kapattı. “Pekâlâ... Skjervøy ofisini aramayı denediniz mi?” Harvey, çörek torbasını karıştırıp bir tane aldı.

Başımı salladım.

Harvey, salonda dört dönüp dolanırken polis merkezinin telefonunu çevirdi. Biraz uzaklaştıktan sonra geri gelip koltuğa oturdu. “Dün gece tekne sesi falan duydunuz mu?”

Başımı salladım. “Gündüz bir trol teknesinden gelen motor gürültüsünden başka bir şey duymadım. Neden sordun?”

“Skjervøy Polis Şefi teknelerinin son birkaç haftadır Blekøyhamn’daki limanda durduğunu söylüyor. Ayrıca hafta sonu boyunca ne Bjørkang, ne Arnt ne de Tromsø’den fenerde bir şey olduğuna dair haber almış.”

“Bundan hiç hoşlanmadım” dedim ve kalan kahvemini tamamını bir yudumda içtim. “Bu liman çok uzakta mı?”

Harvey ayağa kalktı. “Ben kullanırım.”

Bölüm 23

Yağmur, Harvey'in arabasını kamçılıyordu. Yolun her iki yanı da kar kümeleri ve çukurlarla doluydu. Harvey, pikabı önceki lastik izlerinin üstünden sürmek için büyük bir çaba sarf ediyordu.

“İçimde kötü bir his var” dedi arabayı doğru düzgün kullanmak için mücadele verirken. “Gerçekten çok kötü olacak. Ayrıca benim çiftliğe dönmem gerekir, çubukları yeniden bağlamam lazım.”

“Korkmuyor musun?”

“Fuck, yeah, I am scared”* dedi Harvey. “Ama ne yapabilirim? Midye çubuklarını kaybedersem, seneye çiftliğin kapısını kapatmam gerek.”

“Arnt ve Bjørkang'ın dışarıda olduğuna inanıyor musun? Bu fırtınada?” Dalgalar sahil boyunca devam eden kayalığı aşmış, kurutulmuş balıkların dizildiği çerçeveler düşüp yola yayılmış. Gri havanın içinde, ilerde duran Blekholmen'i ve feneri görebiliyordum.

“Bilmiyorum” dedi Harvey. Blekøyvær'in merkezine ve limana giden yolda ilerliyorduk. “Ama eğer oradalarsa bile ambulans teknesi bu tip havalara dayanıklıdır.”

Bedenim hâlâ bir gece önceki gece yaşananlardan ve son yirmi dört saatte hissettiğim gerginlikten dolayı ağrıyordu. Bu his sadece başlangıçtı, her geçen dakika giderek artıyordu.

* (İng.) Siktir, tabii ki korkuyorum.

“Teknenin dış görünüşü nasıl?” diye sorduğumda daha dar bir yola dönmüş, yokuş aşağıya bir market ve tahta malzemelerin satıldığı bir dükkâna doğru ilerliyorduk.

“Sapsarı” diye cevapladı Harvey, arabayla yavaşça karşıdan karşıya geçen insanların yanından, dükkânlar ve otoparkın arasından geçerken. “Ama güvertesinde beyaz bir vinç var.”

Limanın karşısındaki otoparka doğru devam ettik, kayıkhanenin girişinde şöyle bir yazıyla karşılaştık: *Blekøylvær Kıyı İşletmesi*. At nalı şeklinde bir tabelanın üstüne yazılmıştı.

“Burada değil” dedim Harvey arabayı durdurup kayıkhanenin karşısındaki otoparkta arabayı durdurunca.

“Gördüm.” Harvey cep telefonuna uzandı. “Skjervøy’ü bir daha arıyorum.”

“Hey, tekne limanda değil.” Harvey parmaklarıyla direksiyona vuruyordu. “Bekle, bir kontrol edeyim.” Bana kısa bir bakış atıp arabadan çıktı ve kayıkhaneye doğru gözden kayboldu.

Yağmurun altında onu tekrar gördüğümde kendi cep telefonumu çıkarıp Anniken Moritzen’i arıyordum.

“Neredesin?” diye sordu açar açmaz. Sesinden yeni uyandığı belli oluyordu. Ya da belki de Ulf’u görmeye gitmiş, daha çok ilaç yutmuş, daha çok ağrı kesici ve uyku ilacı almış, hislerini kaybetmiş ve geceyle gündüzü birbirinden ayırt edemeyecek hale gelmişti.

“Blekøylvær’deki limandayım.”

“Evine gidiyorsun sanıyordum.”

“Polis müdürü ve memurunu arıyoruz.”

“Neden?”

“Denizde bir kadın cesedi buldum.” Ceketimin cebine elimi atıp OxyNorm paketini açtım ve içinden iki tane alıp ağzıma attım. “Rasmus’un fenerinin orada.” Hapları hızlıca yuttum. “Polis

şefi ve yardımcısı dün gece seninle konuştuktan sonra beni almayacağıları, ama gelmediler.”

“Bir kadın...” Konuşmamı bitirdikten sonra tereddütle sordu. “Emin misin?”

“Evet. Bir müddet suda kalmış, ona bakmak çok kolay değildi ama kesinlikle oğlun değildi Anniken. Hayır, Rasmus değildi.” Aradığım için pişman oldum. Bu konuşmayı yapmak için çok erkendi.

“Kendi gözlerimle görmeliyim.” Anniken’in sesi uyuşukluktan kurtulmuştu ve daha hızlı konuşmaya başlamıştı. Kelimeler bedeninden panik halinde çıkıyordu. “Belki de sen hatalısın, bir anne...”

“Hata falan yapmadım.”

“Ama sen nereden bilebilirsin, kendin söyledin ona bakmak çok kolay değildi diye?”

“Buraya gelme” diye sözünü kestim, o sırada kayıkhaneden siyah büyük bir gölge arabaya doğru geldi. “Daha değil. Zaten bulunacak bir şey de yok. Daha fazla bilgim olduğunda seni arayacağım.”

“Hayır, bekle” diye çaresizce sızlandı. “Anlamıyorum...”

Telefonu kapattım. “Lanet olası.” Telefonumu cebime koyar kendi kendime söylendim. “Geri zekâlı mısın Thorkild, ne yaptığınızı sanıyorsunuz?”

Harvey, arabaya oturdu ve kapıyı hızlıca çarptı. “Kimse onları görmemiş. Ambulans botu tüm hafta boyunca limandaymış, ama ilk görevli geldiğinde burada olmadığını fark etmiş.” Arabanın klimasını açıp parmaklarını ısıttı. “Skjervøy’ün polis müdürü, Tromsø polisi ve arama kurtarma merkeziyle görüştü.”

“Ee, ne oldu yani şimdi?” Cep telefonumun cebinde titrediğini hissettim ama cevaplamadım.

“Bir kurtarma botu yolluyorlar” diye başladı Harvey. Gözleri ön camdaki silecekleri ileri geri takip ediyordu. “Eminim yakında onları bulurlar. Ambulans botunda her türlü teçhizat varmış ve

çok sağlammış. Bilebildiğimiz tek şey bu. Ya motor sorunu yaşadılar ya da en dıştaki adalardan birine gittiler.”

Ağır yağmur altındaki ön camdaki sileceklerden ötesini görmeye çalıştım. “Annesiyle şimdi konuştum” dedim. “Rasmus’un annesiyle.”

“Ne dedi?”

“Büyük salaklık ettim.”

“Hangi anlamda?”

“Ona ümit verdim.”

Harvey ileri doğru uzanıp bana baktı. “Açıkçası” diye başladı. “Sormam gereken bir şey var.”

“Sor” diye mırıldandım dışarda teknelerin ve okyanusun üstündeki yağmurun dansından bir an bile gözümü ayırmadan.

“Gerçekten dün gece fenderde ne oldu? Şu şeyle... kadınla, hani denizde bulduğunu söylediğin?”

“Denizde yatıyordu. Genç bir kadın, belki de yirmili yaşlarında. Yüzü yoktu, bir kolu dirseğinin altından kopmuştu. Üstüne tişört geçirdiği bir gecelik giymişti. Çıplak ayakta. Yosunların arasında uyuyor gibi uzanmıştı.”

“Diyorsun ki bir adam okyanustan geldi ve onu alıp götürdü?”

“Evet.”

“Kim olduğunu gördün mü?”

“Hayır.”

“Sarhoş muydun?”

Ona doğru döndüm. Yüzünün derisi yağmur damllarından parlıyordu ve saçları ıslaktı. “Hayır.”

“Pekâlâ, arabanın ön panelinde parmaklarıyla ritim tutmaya devam ederken kıkırdadı. “Sadece sormam gerekiyordu.”

“Bir süre önce bir çeşit kaza geçirmiştin” diye başladım tekrar yağmura bakarken. “Beynimden hasar gördüm. Çalışması

gereken bazı parçalar olması gerektiği gibi çalışmamaya başladı. Bazı zamanlar birtakım şeyler görüyorum aslında orada olmayan şeyler. Yalnız olduğumda bazı kokular alıyor, bazı varlıklar hissediyorum. İnsan kendinden, kendi duyularından şüphe etmeye başlıyor, ama bu o durumlardan biri değildi.” Son cümleyi daha çok kendim için söylemiştim.

“Hey.” Harvey, bir anlığına elini kaldırdı sonra yine direksiyonu tuttu. “Bunu düşünme. Bunlar olabilir, biliyorsun.”

Demirli iskelede bağlı sıra sıra tekneler dalgaların arasında sallanıyordu.

“Sence onlardan biri olabilir mi?” diye sordu.

“Kim?”

“Ya Bjørkang ya da Arnt. Sen dedin ya denizden biri geldi, kadının cesedini alıp götürdü diye.”

“Belki de Rasmus’tur.”

“Rasmus öldü” diye cevapladı Harvey.

“Emin misin?”

“Bildüğümüz tek şey teknesinin koydan içeri sürüklendiği. Ne bir ceset ne de bir olay yeri... Hiçbir şey.”

Harvey şaşkınlıkla bana baktı. “Tamam, haklısın” diye söze başladı. “Peki niçin tıpkı bir hayalet gibi adacıkta saklanıyor ve ortaya çıkmıyor?”

“Belki de yüzü olmayan o kadınla bir alakası vardı?”

“Ve kimsenin bunu bilmesini istemiyordu.” Aniden Harvey’in yanaklarında gamzeler belirdi. “Ooo, anladım. Hakikaten bahsettiklerin tam dedektiflere göre işler.”

“Kalacak bir yere ihtiyacım var.” Yeni bir OxyNorm tabletini cebimde arayıp ağzıma attım. Midemdeki korkunç ağrıların bir an evvel dinmesini umut ettim.

“Demek ki burada kalıyorsun?”

“Başka bir şansım yok gibi gözüküyor.”

Harvey, kayıkhanenin arkasındaki otoparktan çıkıp anayola doğru arabayı sürmeye başladı. Ağzım tamamen kurumuştı, ilaçları yutabilecek kadar tükürüğüm bile yoktu. Dilime yapışmış gibiydi. Ön dişlerimden yardım alarak yerinden oynattım ve dilimde yuvarlayıp çiğnemeye başladım. Tadı ekşiydi, içini yutup dışındaki jelatinli tabakayı elime tükürüp ceketimin cebine attım.

“Buralarda bir günlüğüne kiralayabileceğim, bildiğin bir oda ya da pansiyon var mı?” diye sordum dilimle dişlerimi temizlemeye çalışırken. “Tromsø, gidip gelmek için çok uzak ve burada işim bitene kadar kiralık arabada uyumak için çok isteksizim.”

Harvey anayola çıkmadan önce kavşakta durdu ve bana baktı. “İkimizin de işine gelecek bir fikrim var” diye başladı. “Önce şu senin kiralık arabanı alalım, sonra da sadece beni takip et.”

Bölüm 24

Kiralık arabayı Skjellviktunet Bakımevi'nin ana girişinin önündeki otoparkta, Harvey'in pikabının yanına park ettim. Burada yağmur dinmişti ama rüzgâr koya göre çok daha hızlı esiyordu.

“Şaka yapıyor olmalısın?”

“Hayır” diye güldü Harvey ve binaya bir bakış attı. “Bu binayı altı-yedi yıl önce almıştım. Burası savaş sırasında Alman askerlerinin kaldığı yermiş. Belediye artık burayı kullanmıyor, ben de satın alıp tamir ettirdim ve üç bölmeli bir mekân yapıp yeniden belediyeye kiralamaya başladım. Bunun dışında Tromsø'de kiraladığım altı küçük dairem daha var.”

“Girişimcilik bu işte” diye mırıldanıp kiralık arabanın bagajına eğildim.

“Damlaya damlaya göl olur. Her halükârda dairelerden biri uzun bir zamandır boş duruyor, şöyle diyelim mi, günlüğü üç yüz elli kron?”

“Tamam” dedim binaya şüpheyle bakarken. “Sanırım kiralık bir arabada uyumaktan iyidir.”

“Şahane.” Harvey, elimi sıktı. “Bir kaparo ödersin değil mi? Makbuz vermek de biraz zor olacak, sorun olmaz umarım?”

“Sorun değil” diye cevapladım ve parayı uzattım, tam o sırada Harvey'in karısının bize doğru geldiğini gördüm. Yakası kürklü,

açık kahverengi bir kaban, kot pantolon, beyaz bir bere ve bunlara uyumlu, kenarları gri kürklü kış botları giymişti.

“Merhaba” dedi ve kocasına sarıldı. “Çiftlikten sağ salım dönmüşsün, Tanrı’ya şükürler olsun.”

Harvey başını salladı. “Evet ama bütün koyun etrafını arabayla sürmek zorunda kaldım.”

“Yeni mi geldin?”

“Hayır, Thorkild ile beraber Blekøyværet’teydik.”

“Yaaa.”

“Bjørkang ve Arnt kayıp.”

“Kayıp mı?” Ellerini kocasına sarılmayı bırakıp bir adım geri çekildi. “Ne demek istiyorsun?”

“Dün gece ambulans botuyla fenere Thorkild’i almak üzere gitmişler. Ama o asla gelmediklerini söylüyor.”

Merethe yakasını yanaklarından yukarıya doğru kaldırdı, burnu ve ağzı kürkün tüyleri arasında kayboldu. “Mari’yi aramamı ister misin?”

“Yok, daha değil” diye cevapladı Harvey. “Bundan daha ötesini bilmiyoruz. En azından ben geri gelene kadar bekle.”

“Ne?” Merethe kocasının kolunu tuttu. “Gene mi dışarı çıkıyorsun?”

“Mecburum, ama sadece koyun iç kısmına kadar gideceğim. Midye çubuklarını sıkıca bağladım. O sırada sen de Thorkild’e yerleşmesi için yardım et. Birkaç günlüğüne Andor ve Josefine’in eski dairesini kiraladı.”

“Bilemiyorum, bu daireleri başkalarına kiralamak doğru mu? Malum onlar için Sosyal Ofisle anlaşmamız var.”

“Sakin ol tatlım. Sadece bir-iki günden bahsediyoruz burada. Ortalıkta yeni bir kiracı da gözükmediğine göre.”

Merethe kafasını salladı, kocasının omzunu bırakıp bana doğru bir adım attı. “Pekâlâ, Thorkild, gel bakalım sana odanı göstereyim.” Dönüp Harvey’e baktı. “Dikkatli ol.”

“Her daim” dedi Harvey kıs kıs gülererek. “Sonra konuşuruz Thorkild.” Gitmek için arabasına binmeden önce bize elini salladı.

“Bir iş terapisti ne yapar?” diye sordum yürüyerek otoparktan çıkarken.

“Burada oturanların boş zamanlarında katılabilecekleri etkinlikler organize ediyorum. Gönüllü merkeziyle ortaklaşa çalışarak açık havada oynanacak oyunlar, terapiler, yürüyüş turları hazırlıyorum. Üç haftada bir pazar günleri kilisenin papazıyla birlikte ayin düzenliyoruz. Babam öldükten sonra yalnız kalan annemle bir arada olmak için çok güzel bir yol, aynı zamanda üç beş kron da fazladan cebimize para giriyor.”

“Öyleyse annen de burada yaşıyor?”

“Evet, demans bölümünde bir odası var.”

Merethe bir anahtar çıkardı ve en sondaki dairenin kapısını açtı. “Burası” dedi ve birlikte içeri girmeden önce anahtarı bana verdi. “Burada yaşayan en son adam biz İsveç’e otobüs turu düzenlediğimiz sırada öldü. Kalp krizi.”

“Peki ya karısı?”

“O da aynı gece öldü. *Of a broken heart*”* dedi Amerikan aksanıyla. “Bu mümkün tabii” diye devam etti gözlerimin içine bakarak. “Üzücü, öyle değil mi?”

“Evet, üzücü” dedim bende.

“Bunu her düşündüğümde boğazıma bir şey takılıyor. Bu arada cenaze çarşamba günü. Kızları İsveç’te oturuyor ve cenazeden önce gelip buraları toparlayacak zamanı yoktu. bence burada kaldığın süre içinde sen kanepede uyu.”

* (İng) Kırık bir kalpten.

Daha pabuçlarımı çıkarırken pişman olmuştum. Zemin ve daire buz gibiydi. Hiçbir ısı ve ışık yoktu, loş bir salonda eski bir kanepe, koltuk, büfe, raf ve TV sehpası. Halılar rulo yapıp üstünde *fotoğraflar + diğer yazan* bir kutunun yanında, bir köşeye konmuştu.

“Harvey senin bir çeşit medyum olduğunu söylüyor” diye söze başladım. Merethe sigorta dolabına doğru gidiyordu. Bir altmış-tan daha uzun değildi ve sigorta dolabının kapağını açmak için uzanmak zorunda kaldı.

“Ben bir çeşit... Herkesin göremedikleri gören biriyim diyelim, ayrıca ısıyla şifa ve kristal terapi de yapıyorum burada.”

“Ve yakında televizyona çıkacaksın ha Åndenest Jakt – Ruh Avı programına?”

“Güç” dedi ve güldü. “Åndenest Makt – Ruhların Gücü programına.” Pencereye doğru gitti, perdeleri açtı ve duvardaki elektrikli ısıtıcının düğmesini çevirdi. Az sonra odaya yanık bir toz kokusu hâkim oldu. “Noel’den sonra çekimlere başlayacağız. Çok heyecanlı, öyle değil mi?”

Başımınla onaylayıp kanepeye onun yanına oturdum. Merethe’nin üstü renkli taşlarla kaplı kocaman yüzükleri vardı.

“Biz insanlar birbirimizle şifa enerjileri sayesinde iletişim kurabiliriz.” Merethe parmak uçlarını daracık koltuğun üstünde gezdirdi. “Enerjiler bizi fiziksel, ruhsal ve psikolojik dünyanın sınırlara taşırlar.”

“Onlarla konuşuyor musun?”

“Sürekli, her zaman.”

“Nasıl... görünüşleri nasıl peki?”

“Ne demek istiyorsun?” Tırnaklarını ileri geri pantolonunda sürttükçe garip bir ses çıkıyordu.

“Acaba...”

“Acaba ölü insanlar, iğrenç cesetler ya da bunun gibi şeyler görüp görmediğimi mi sormak istiyorsun?”

Başımı hafifçe salladım.

“Tanrı aşkına, tabii ki hayır” diye sözümü kesti ve bir elini hafifçe bacağımın üst kısmına koydu. “Kim böyle bir durumla başa çıkabilir ki?”

“Evet, doğruya doğru” diye mırıldandım.

“Yaşamın tamamı enerji alanıyla kaplı. Bazılarımız bunu görebiliyor, bazılarımız da iletişim kurabiliyor. Gözünü kırıp avuç içleriyle dizlerine vurdu. “Bedenlerimiz elektrikten ibaret Aske. Bunu biliyor muydun?”

“Hayır.”

Merethe ellerini avuç içleri yukarı gelecek şekilde masanın üstüne koydu. Parmak eklemlerini masaya vurdukça taşlar çınladı. “O hanım hakkında konuşmak ister misin?”

“K... Kim?” Ürperdim, kendimi içine sürüklediğim düşünce uçurumundan geri çekmişti bu sözler.

“Sakin ol.” Merethe bana doğru yaklaşıp uzandı ve ellerimi kendi ellerinin arasına aldı. Parmakları, kocaman onca yüzüğe rağmen sıcak ve yumuşacıktı. “Daha ilk karşılaşmamızdan beri o hanımı hissediyorum. Sıcacık bir ceket gibi seni sarıp sarmalıyor.” Gözlerini kapatıp ellerimi başparmaklarıyla ovaladı. “Birlikte miydiniz?”

“Hayır.” Hemen ellerimi kendime çektim. “Onu çok tanımıyordum.”

Merethe gözlerini yeniden açtı. “Ama ona bağlısın, öyle değil mi?”

Bunu cevaplamadım, kanepenin sırtına yaslanıp elimi ceketimin cebine attım ve OxyNorm paketini aldım.

“Sanırım bana kızgın” dedim sonunda.

“Kızgın?” Merethe şaşkınlıkla bana baktı. “Sana neden kızgın olsun ki?”

“O artık gelmiyor, bunu istemiyor.” Konuşurken zor nefes aldığı, sesimin nasıl da titrediğini fark ettim. “Ne kadar denediysem de gelmek istemedi.”

“Yani biliyorsun, onun oralarda bir yerde olduğunu yani?”

“Tabii ki. Geri geldi.”

“Geri mi geldi?” Merethe kafasını çarpık bir şekilde eğdi. “Ne demek istiyorsun?”

“Arabayı ben kullandım, o da öldü, sonra da geri geldi” dedim sanki dünyanın en normal olayını anlatıyormuş gibi. “Ama artık daha fazla gelmek istemiyor. Ne yapacağımı bilemiyorum, ya bu mekânda bir sorun var ya da benim tabletlerimde. Şimdiden birçoğunu yuttuğum halde bir işe yaramıyor.”

Merethe açık avuç içlerini bana doğru uzattı ve benim de ay-nını yapmamı isteyen bir işaret yaptı. Elimdeki ilaç paketini ceke-timin cebine bırakıp onun isteğini yaptım. “Buna daha ne kadar devam edebilirim, bilemiyorum.”

“Thorkild” diye başladı Merethe “Bazı şeyleri gören biri olarak ben duygulardan, fotoğraflardan, kokulardan ve bazı semboller-den anlamlar çıkarabiliyorum ve bunları çalıştığım insana anlatmaya çalışıyorum. Senin bahsettiğin ruhani medyum gibi bir şey ve tamamen farklı. Bu dediğin, bir parçanı ruhani dünyaya göndermekle yapılıyor. Ve çok ağrı veriyor, ben bu gibi seanslara verdiği gerilim nedeniyle isteksiz oluyorum.

“Lütfen” diye fısıldayıp onun ellerini sıktım. “Bilmeliyim. Bu şekilde devam edemiyorum.”

Merethe uzun bir süre gözlerini bana dikti ve sonunda gözleri-ni kaçırdı “Peki” dedi ve tek eliyle bacağıma hafifçe vurdu. “Biraz düşüneceğim Thorkild.” Ayağa kalktı. “Bana azıcık zaman ver.”

O gittikten sonra hiç hareket etmeden birkaç dakika oturduğum yerde kaldım. Sonunda dayanamadım, musluğa gidip bir bardak su doldurup iki OxyNorm tableti daha içtim ve kendimi kanepeye bıraktım. Frei'yi düşünmeyi denedim, ama başaramadım.

Bölüm 25

Kapının çaldığını duyduğumda saat beşe iki vardı. Merethe beni bırakıp gittiğinden beri uyukladığım kanepeden kalktım. Kapıyı açtım.

“Siv.” Anormal koyu tenli elini uzatmış kadın, bakışlarımız birleştğinde elimi sıktı. “Ben buranın bölüm hemşiresiyim.” Leylak rengi üniforma giymişti, ayaklarında sabo terlikler vardı ve sarı saçları omuzlarına düşmüştü.

“Memnun oldum” diye cevapladım ve bende onun elini sıktım.

Siv’in cılız elleri ve kısa kesilmiş tırnakları vardı. Kırk yaşından biraz büyüktü, ince derisi sanki sigaradan ve sık kullanıyormuş gibi gözüktüğü solaryumdan dolayı kıvrılmıştı.

“Sana kantini göstereyim.”

“Tamam.” Girişteki askıdan ceketimi aldım, ayakkabılarımı giyip arkamdan kapıyı kilitledim.

“Skjellviktun bakımevi üç bölümden oluşur” diye söze başladı hemşire. İki bina arasındaki kısa yoldan yürüyorduk. Monoton bir sesle bilgi veriyordu sanki ben bunak babasını arabasının arka koltuğuna oturtmuş bir refakatçi gibiydim. Ya da yeni hasta, emin değilim.

Ana bina tahta konstrüksiyonlu uzun bir dikdörtgendi ve üç tane çıkıntı gibi kanadı vardı, bir tanesi anayola diğer ikisi arka tarafa bakıyor. “Çalışanların vardiyaları değişir” diye devam etti

Siv, biz açılır kapanır kapıdan girerken. “Toplamda 39 odadan oluşan, uzun ve kısa süreli tedavi ve dinlenme bölümlerimiz var. Arkadaki iki kanattaki bölümlerde demans ve bedensel engelli üniteleri bulunuyor.

Kantin dikdörtgen bir odaydı, on iki adet yemek masası duvarlara dayanmış, dört tanesi de odanın ortasına konmuştu. Binanın arka tarafına bakan bir manzarası vardı, arka cephedeki pencereler, acil çıkış kapısı ve metal basamaklı merdivenler görülebilirdi.

İçerde dört tane masayı paylaşmış on bir tane bakımevi sakini oturuyordu. İki çift girişte kendi masalarında, beyaz ve gri saçları arkaya doğru taranmış dört tane erkek de köşedeki pencere yanındaki masaya konuşlanmışlardı. Aniden gözüm duvara yaşılanmış masada iki yaşlı kadınla oturan Johanneşe takıldı.

“Bu Thorkild Aske” diye seslendi Siv yüksek bir ses ve askeri bir ifadeyle. “Birkaç gün Andor ve Josefin’in eski dairesinde kalacak.”

“Ama Andor ve Josefin nerede uyuyacak?” İncecik ses Johannes’in oturduğu masadan geldi. Cılız kadıncağız tekerlekli bir iskemlede yığılmış gibi oturuyor, takma dişleri konuşurken ağzında dolanıyordu.

“Öldüler onlar, biliyorsun” dedi diğer kadın. O etli butluydu ve çiçekli, kısa kollu yazlık bir elbise giymişti. Gümüşü saçlarının bir tarafı kıvrıkcık, diğer tarafı düzdü. Yeni kalktığı belliydi.

“Agnes’in oğlu mu?” diye sordu tekerlekli iskemlede oturan kadının tiz bir sesle.

“Hayır, geri zekâlı” diye cevapladı diğeri. “Agnes’in oğlu Mongol, biliyorsun.”

“Hayır, o Mongol değil sadece otistik” diye cevapladı köhnemiş tekerlekli iskemlede oturan yaşlı kadın. “Zavallı, kayıp mı oldun?”

“Thorkild Aske” dedim yüksek bir ses tonuyla ve karşımda oturan iki yaşlı kadına eğilerek zarif bir selam verdim.

“Bu Bernadotte” diye başladı Siv ve devam etti. “Tekerlekli iskemlede oturan bu güzel hanım da Oline.” Her birine elimle selam verip Johannes’e bir bakış attım.

“Sen burada ne arıyorsun?” diye sordum. Siv diğer masalara gidince yanlarına oturmuştum.

“Demans bölümündeki kız kardeşimi ziyaret ederim bazen, birlikte akşam yemeği yeriz” diye cevapladı Johannes. “Ayrıca bugün, burada büyük yemek salonunda Andor ve Josefin anısına toplantı vardı.”

“Ah, şu haline bak çok zayıflamışsın.” Tekerlekli iskemledeki Oline bana doğru eğildi, soğuk elleriyle omzumu sıvazladı. “Agnes sana yemek vermiyor mu?” Omzumu sıvazlamaya devam ederken takma dişlerini ağzında dolandırdı ve bana acıklı acıklı baktı. “Tatlı küçük oğlan çocuğu seni” diye gülümsedi ve avcuyla sırtıma tatlı bir şaplak atarken kucağındaki el çantasının içini karıştırmaya başladı. “Al bakalım” diye fısıldadı, elinde madeni bir para vardı. “Sonra kendine bir dondurma alırsın.”

“Teşekkürler, diye söze başladım, tam paraya ihtiyaç duymadığımı çünkü büyük bir adam olduğumu ve kendime dondurma alacak on kronum bulunduğunu söylemek üzereydim ki Johannes sözümü kesti:

“Burada yemek eskisi gibi değil” dedi. Aynı zamanda genç bir Asyalı adam yemek arabasını sürükleyerek yemek dağıtmaya ve servis yapmaya başladı.

“Öyle mi?” dedim elimde Oline’den aldığım madeni parayı sırkarken. Yemeğin kokusunu aldığım gibi karnımda zonklayan bir ağrı başlamıştı.

“Aşçı.” Bernadotte masanın bir ucundan bana doğru uzandı, diğer taraftan da Oline. “Bu gibi insanlar, biliyorsun işte.” Asyalı adam bize doğru gelirken kafasını salladı.

“Bu Babu. Burma’dan gelmiş” dedi Oline, Babu bize yemek servisi yapmaya geldiğinde. Onun önüne tabağını koydu. “Çocuğa ver yemeği, ben bunu istemiyorum.”

“Kusura bakma” dedim, önüme yemek tabağını koyan Babu’yu durdurup elimle midemi sıvazladım. “Midem ağrıyor.”

“Balık hakkında pek bir şey bilmiyorlar” diye devam etti Bernadotte. “Problem bu. Tamamen bambaşka bir kültürden o, anlayabiliyor musun?”

“Hı hı” dedim mahcupça, Babu konuştuklarımızdan tek bir kelime bile anlamadan servisine devam ediyordu.

Oline en sonunda Babu’nun önüne yemek koymasını kabul etti ve yemeğin kapağını açtı. Yüzünü buruşturdu, kapağı kapatıp Babu’ya kalpten gelen kocaman bir gülümsemeyle döndü. “Sofia mutfağa ne zaman dönüyor?” diye sordu titrek bir sesle.

“İzni, ocak ayının ortasında bitiyor” diye cevapladı Babu, kırık bir Norveççeyle.

“Söyle, özledik onu.”

“Şişşt, o orada” diye sözünü kesti Bernadotte, eliyle Oline’ye kapıda beliren kısa, tıknaz, kıllı adamı işaret etti. “Lakselv’den gelen lanet olası Lapon.”

“Sen ve Harvey bir şey bulabildiniz mi?” Babu mutfağa girip ortadan kaybolduğunda masada bana doğru eğilip sordu Johannes. “Limanda Bjørkang ya da yardımcısına dair bir şey çıktı mı?”

Kafamı salladım. “Tekneyi dün gece almışlar. O zamandan beri kimse onlardan haber almamış. Tromsø’den buraya bir arama botu yolladılar. Tahminen gün içinde bir de helikopter gelecektir.”

Johannes ağzına kocaman bir patates atarken bana baktı. Hızla çiğneyip üstüne bir bardak su içti. “Hiç iyi değil” diye mırıldandı ve ağzına bir patates daha attı. “Hiç iyi değil.”

Daha sonra Babu kocaman gülümsemesiyle geri geldi ve elindeki kuru erik dolu paketi bana verdi. “Midene iyi gelir.” Ona teşekkür ettikten sonra küçük bir selam verip döndü ve yeniden mutfağa gitti.

“Yardıma olur” dedi Oline kendi tatlısını yerken. “Kuru erik hızla işe yarar, göreceksin.”

“Evet, daireme gidip denemeliyim” dedim ve ayaklandım ve odama döndüm.

Bölüm 26

Kuru erikler yardımcı olmadı. Kanepede oturmuş radyodan gelen mırıltıyı dinlerken telefonum çaldı. Tromsø polisinden olduğunu söyleyen bir adam yarın saat on birde merkeze gitmemi rica ediyordu. Ona polis müdürü hakkında bir şey duyup duymadığını ya da botu bulup bulmadıklarını sordum. Ama adam yeni olduğunu, tek bildiğinin yarın saat on birde benimle randevuları olduğunu ve zamanında gelmemi vurgulayan bir cevap verdi.

Daha sonra telefonu kapattı.

Sıcak suyla bir banyo yaparsam yardımcı olacağına karar verdim. Küveti doldurmaya başladım ve soyundum. Tuvalete oturup suyun küveti doldurmasını izledim, çeşmeden akan suya ve yükselen buhara baktım. Bir anda Stavanger Hapishanesi'ndeki düşün kokusu burnuma geldi ve sallanan ipin ucunda geçen dakikaları, sessizliği ve acıyı düşündüm. Ardından Frie'yi, onun koyduğu bariyerleri ve geri dönmek zorunda kaldığı geçitleri.

Küvet dolmuştu. Salonda çalan cep telefonuma bakmak için beklentiyle yerimden fırladım. Soğuk zeminde yürüyüp telefonu elime aldım.

“Benim” diye soludu Liz. “Geldim.”

Perdeleri açıp otoparkta duran, motoru çalışan arabanın önündeki farlara baktım.

“Burada ne yapıyorsun?”

“Kiralık arabayı gördüm.” Liz, telefonun ahizesine şiddetle öksürdü. “Arvid, birkaç arkadaşıyla dağ evine gitti. Ben de düşündüm ki gelip seni ziyaret edebilirim.”

“Benim burada olduğumu nereden biliyordun?”

“Etrafta arabayla dolaştım...”

“Telefonla arayabilirdin.”

“Evet, tabii ama sürpriz yapmak istedim. Kek yaptım. Tadını bilmiyorum ama düşündüm de belki birlikte...”

“Önündeki binada en sondaki daire” diye sözünü kestim. “Ben banyodayım.”

Kapının kilidini açtım ve banyoya geri gidip musluğu kapattım. Su küvetin dörtte üçünü doldurmuştu. Dikkatlice girdim ve geriye doğru uzandım, sadece dizlerim ve başım suyun üstünde kalmıştı.

“Merhaba?” Alışveriş poşetlerinin hışırtısının ardından kapının kapandığını duydum. “Thorkild, burada mısın?” dedi Liz ve kıs kıs gülmeye başladı. Onun dengesiz hareketlerle ceketini ve ayakkabılarını çıkarttığını duyabiliyordum.

Benim kız kardeşim duygusal olarak iki nokta arasında gidip gelir; biri kaotik bir şekilde karbonhidratları karıştırması ve suçluluk duymasıdır, diğeri de ancak masallarda ve Disney filmlerinde görebileceğiniz, iyiliğe ve adalete körü körüne inancıdır. Ayrıca ayağa kalksa da sıfıra vurmak konusunda inanılmaz bir yeteneği vardır. Her zaman bir öncekinden daha fazla kilo alır ama bir yandan da ayakları yere basar, morluklarını makyajla kapatır, bütün ihlalleri üzerine bir elbise gibi giyer ve iyi enerjileri içine çeker. Mükemmel insanlarla ilgili duygularını çaresiz fantezilerle doldurur; bu bir eş olabilir, bir arkadaş ya da bir erkek kardeş.

“Hah, buradasın işte” diye kıkırdadı açık kapıdan içeri girerken. Saçlarını bir yanında toplamıştı ve yanakları kıpkırmızıydı. Elindeki iki alışveriş filesini önüne koydu. “Banyo yapıyorsun.”

“Günahlarımdan arınmak için yıkıyorum” dedim ve parmak uçlarımla yüzümü ve saçlarımı ovaladım.

“Peki, öyleyse.” Bluzunun kollarını yukarı doğru çekti ve yanıma geldi. “Ben de sana yardım ederim” dedi ve küvetin yanında yerde duran şampuan şişesini eline alıp avcuna doldurdu. “Küçükken her zaman gözlerine sabun kaçırdın” dedi ve şampuanı kafama sürmeye başladı.

“Herkesin başına gelmez miydi?”

“Hayır.” Kıkır kıkır gülmeye başladı. “Benim başıma gelmezdi. Senin kulaklarını duş fiskeyiyle temizleyemiyorduk çünkü kafandan içeri su gireceğinden çok korkuyordun.” Liz, kafamı yıkar-ken durdu ve gülmeye başladı.

“Sayın hâkim” diye yarım yamalak bir gülümsemeyle mırıldandım. “Tanık yalan söylüyor.”

“Aman Tanrım kulaklarına... a ha ha” Gülmekten iki büklüm olmuştu. “Su kafa! Aman Tanrım” Saçlarımı yıkamaya devam etti. “Bu fikirler nereden aklına geliyordu Tanrı bilir.”

“Yalan üstüne yalan.”

“Böyle söyleme Thorkild.” Liz saçımı şampuanla yıkarken şakayla karışık kulaklarıma bir fiske attı. “Bunun doğru olduğunu biliyorsun.”

“Hadi hadi, dışarı çık da” parmağımla kapıyı gösterdim “bırak bu yaşlı adam banyo yapmayı bitirsin.”

Liz kıs kıs gülmeye devam edip banyodan dışarı çıktı, çıkarken torbaları da yanına aldı. Ben de gözlerimi kapattım ve suyun içine girdim. Artık tamamen suyun içindeydim ve orada gözlerimi açtım ve suya baktım. Suyun üstü bulanıktı ve sabunlu su gözlerimi

yakıyordu. Nefesim tükenene kadar suyun altında kaldım. Daha sonra da küvetten çıkıp giyindim.

Liz, salondan içeri girdiğimde masayı kurmuştu; kâğıt tabaklar, fincanlar, peçeteler, browni ve muffinlerle dolu büyük kek kutusu, yeni yapılmış bir termos kahve.

“Buraya gel ve otur” dedi. “Umarım beğenirsin, hepsini ben yaptım, gerçi browniler biraz sert olmuş, ama...”

“Aç değilim” dedim.

“Aaa.” Liz yüzüme üzgün bir ifadeyle baktı.

Kanepeye onun yanına oturup kendime bir fincan kahve koydum. “Dün gece denizde ölü bir kadın buldum” deyip arkama doğru yaslandım. “Hatta yüzü yoktu.”

“Ne?” Liz ağzındaki yarısı yenmiş üstü bonbonlarla ve pembe kremayla kaplı muffini tabağına düşürdü.

“Polis müdürünü aradım. O ve yardımcısı gelip beni alacaklardı ama gelmediler.”

Liz hiçbir şey söylemeden suratıma baktı.

“Ve şimdi onlar da kayıp. Yarın sabah Tromsø polisiyle de randevum var.”

“Polis?” Liz devam etmeden önce çekinerek sordu: “Onlar... biliyorlar mı, seni ve Stavanger’de olanları?”

Omuz silkip kahvemi içtim. “Eminim. Her halükârda işler artık daha farklı. Ayrıca başka şansım da yok.”

Liz, yarım muffini ağzına attı. “Son kez elinden işini aldılar.” Ağzındakini, hayatı buna bağılıymış gibi yemeye devam etti. “Ve seni hapishaneye yolladılar.” Durumu muhakeme etmeye çalışırken muffini ağzında yuvarladı, çiğnedi, çiğnedi ve yuttu. “Seni... seni...”

“Başka bir şey ellerinden gelmezdi” diye sözünü kestim. “Orada, Stavanger’de olan şey benim hatamdı.”

“Nasıl böyle bir şey söylersin?” Liz iki tane browni parçasını tabağa koydu, üçüncüyü eline aldı. “O kız ve sevgilisi senin için her şeyi berbat ettiler. Her şeyi.”

“Öyle değil Liz” dedim. “Sen ne olduğunu bilmiyorsun. Benim ne yaptığımı?”

“Çünkü sen asla anlatmak istemedin Thorkild.” Artık daha yumuşak bir tonla konuşmaya başlamıştı. “Hatta içerde başına gelen, kendine yaptığın...”

“Konuşulacak bir şey yok.”

“Ama eğer istersen konuşabiliriz. Arvid yarına kadar yok. Burada seninle kalabilirim. Sadece oturur, konuşuruz.”

“Ne hakkında?” diye sordum ve kendime has çarpık gülümsememle ona baktım. “Benden ve beyin sarsıntımdan mı başlayalım yoksa senden ve senin morluklarından mı, ne dersin?”

Pencerenin kenarında dikiliyordum, Liz’in ağlayarak, elinde alışveriş torbalarıyla gidişini izledim. Yine ileri giden ben olmuştum. Hayal ettiği gibi bir kardeş olmak yerine her zaman onu aşağıya çeken diğer insanlardan biri de ben olmuştum.

Dışarısı karanlıktı. Uzakta zayıf bir ışık göz kırptı, vadinin ve fenerin üstünde gökyüzünde zayıfça parladı. Hemen sonra tamamen söndü. Ve yine görüldü. Nabız gibi bir basınç bulutları aşip yoluna çıkan ne varsa etkiliyordu.

Sürekli tekrarlayan dalgalar ışığı takip edip okyanusun üstünde dans ediyordu. Zamanında bir iş arkadaşım, helikopter rotorlarının dönmesi ve sesin hızıyla aerodinamik basıncın böyle bir titreşime ve gürültüye neden olduğunu anlatmıştı.

Sea-King helikopteri kuzeyde polis müdürünü ve yardımcısını ararken rüzgâr ve karanlıkta sağa sola hareket eden arama ışığı daha belirgindi.

“Karar verdim” diye fısıldadım orada ayakta durmuş metal kuşu izlerken. “Eğer sen bana gelmezsen ben sana geleceğim.” Helikopterin arama ışığı karanlıkta kayboldu ve ses de öldü. “Ama önce hazırlanmalıyım.”

Bölüm 27

Frei ile sonraki son gün, Stavanger 25 Ekim 2011

Sølvberg'deki dans kursundan sonra Frei telefonla aradı. Ben o sırada polis başmüfettişi ve polis müdür yardımcısıyla toplantıdaydım, ihbarda bulunan polis memurunun dokümanlarını inceliyorduk.

“Ne yapıyorsun?”

“Bir toplantının orta yerindeyim.”

“Ne zaman işin bitiyor?”

“Hımm” Masanın üstünde duran saati kendime doğru çevirdim. “Ne oldu ki?”

“Bugün de benimle takılır mısınız?”

Polis müfettişinin dokümanları incelerken bana attığı küçük bakışı yakaladım. Polis müdür yardımcısıysa tüm toplantı boyunca yaptığı gibi ilgisizce telefonuyla oynuyordu. “Eh” diye cevapladım. “Peki o zaman.”

“Çok iyi. İşin bitince beni gel al olur mu?”

“Nereden?”

“Arne amcadan.”

“Pekâlâ.”

Telefonu kapatıp polis müfettişine yarım yamalak gülümsedim. Adam başını sallayıp eşyalarını topladı, polis müdürü yardımcısının ardından hızlıca, tek kelime etmeden toplantı odasından çıktı.

Frei, Storhaug'daki Villa Paradis'in merdivenlerinde durmuş, elinde Tayland mönüsünün sayfalarını karıştırıyordu. Mönüyü posta kutusuna attı ve birlikte şehre doğru yol aldık.

"Bugün ne yaptın?" diye sordu tam Frue Terrasse ile Hjelmelands Caddesi'nin köşesinden geçerken.

"Toplantı, bir dolu kâğıt işi, hatta yarın için bir görüşme daha ayarladım" diye cevapladım. Aramızda bir kol boyu mesafe vardı. Gökyüzü bulutsuzdu, dışarısı ılık sayılırdı, hatta neredeyse hiç rüzgâr yoktu. Hjelmelands Caddesi'nin Admiral Cruys Caddesi'ne bakan genişletilmiş ağaç yolda yaprak yığınları arasından küçük kuşlar uçuyordu.

"Bir görüşme?" Frei, kollarını kıvrıdığı bol bir beyaz bluz ve beli düşük, daracık gri bir kot ve beyaz spor ayakkabı giymiş, omzuna da bir çanta asmıştı. Ben hâlâ iş kıyafetimle duruyordum: Her zamanki gibi doğal renklerde kolları kıvrılmış gömlek, koyu renk pantolon ama kravat takmamıştım. Tabii ki soğuk kış gününde başka bir kıyafet giymek isterdim ama yirmili yaşlarımdan ortalarından beri kot pantolon giyemeyecek kadar kendimi yaşlı hissediyordum. Ayrıca aynı şeyin birbirine uyumlu pek çok renginden çeşit çeşit almayı tercih ederdim. Bir çeşit Dressmann* adamı gibi, sadece gülümsemesi ve gerekli karakter özellikleri olmayan cinsinden.

"Ona 'sorgulama' demiyor musunuz artık?"

"Tabii ki diyoruz. Dili kullanışlı hale getiriyoruz diyelim. Ama bazılarımız seans demeyi seviyor, özellikle işin içine bir polis karışmışsa, karşılıklı konuşma ya da görüşme diyoruz. Böylece bu konumdaki çalışanlarla İçişleri'nden gelenler arasında yeterli bir mesafe sağlıyor ve bunun da oldukça yardımcı oluyor" diye cevapladım ve güldüm.

* İskandinavların ünlü bir takım elbise zinciri.

“Peki bu işe yarıyor mu?”

“Göreceksin.”

Frei bana baktı. Gözleri sonuna kadar açık ve meraklıydı ama kenarlarda bir heyecan da vardı; “Pekâlâ, yarın kiminle *karşılıklı görüşmen* var?”

“Buradan, şehirden bir polis memuruyla.”

“Dosya neyle ilgili?”

“Ağır hizmet ihlali.”

“Bu ne demek?”

“Sen hukuk okumuyor musun?”

Frei durdu. “Neler soracağını planladın mı?”

“Tabii ki. Seanstan önce planlama yapmak çok önemlidir, senaryolar oluşturursun, kronolojik sıralamaya göre sorularınla ilgili taktikler geliştirirsin.”

“Önceden ne soracağını nasıl biliyorsun?”

“Bu tarz sorgulamalarda şüpheli zaten kendi açıklamasını yapar. Kanıtlar, şahitler, iddialar onun kendi anlatımına uygun mu değil mi, bakılır. Benim bu dosyayla ilgili çok güzel bir resmim var. Önemli olan sorgulamanın taktik anlamda doğru noktasını bulabilmek.

“Ne demek istiyorsun?”

“Şöyle ki, herhangi bir soruşturmada ilk etapta olaya adı karışanlar ya da şahitler dinlenir, zanlının olaya dair savunması alınır, değil mi?”

Frei onaylar gibi başını salladı. Ben de devam ettim: Bir senaryo yaratmak için gerekli bilgileri toparlar ve buna bağlı olarak sebep sonuç ilişkileri geliştiririz. Ancak o zaman taktik anlamda zanlıyla görüşme yapmak doğrudur çünkü alınacak bilgileri kontrol edebilecek ya da aksini gösterecek kadar kanıtımız vardır.

“Onu kim ihbar etti?”

“Ben biri onu ihbar etti dedim mi?” Yüzüme bir gülümseme maskesi yerleştirdim ve başımı salladım.

“Yani siz çoktan” tereddüt ederek çarpıkça gülümsedi “bu polisin yaptıklarını bildiren kişiyle konuştunuz.”

“Tabii ki. Bir şikâyet dosyasında en baştan mümkün olduğunca şeyi açığa çıkartmak çok önemlidir. Bahsedilen resmi bir şikâyet mi, yani polisin kendi içinde halletmesi gereken bir durum mu yoksa bir suç işlenmiş mi kontrol edilir. İçişleri’ne gelen dosyalardan çoğu yanlışlıkla bize yollanmıştır çünkü disiplini ilgilendiren bir durumdur yani ortada bir suç yoktur. Eğer durum böyleyse bunların çoğu görüşme yapılmadan çözümlenirler.

“Ama bu dosya onlardan biri değil, öyle mi?”

“Hayır, yarın sorgulayacağım kişi daha önce incelediğimiz ama kapatılmış bir davaya da karışmıştı, tahminen bu itham da değişebilir. Göreceğiz.

Şehir merkezine doğru her iki tarafındaki ağaçlara küçük kuşların topladığı dar bir yoldan yürümeye devam ettik.

“Nasıl değişebilir?”

“Biliyorsun, ben buna cevap veremem, dedim ve sonra gülümsedim. Yürüyüşümüz sonbahar yapraklarının ve kuşların güzelleştirdiği ahşap ve taş kaplı binaların olduğu yarımadanın oradan devam etti. Kendimi başka biri gibi hissediyordum; tüm hataları, referansları, kanıtları, bulunduğu mekânları, karşılaştığı insanları ve seçilen kriterleriyle değil başka bir Thorkild Aske. İsimsiz biriydim, ayakkabımın asfaltla buluştuğunda çıkardığı sestem, sonbaharın kokusundan ve yanındaki kadından etkilenen biri.

“Başı belada mı?”

Frei aniden durdu ve bana baktı ama bu sefer daha uzun süre.

“Ne demek istiyorsun?” Kocaman bir ağacın gölgesinde duruyorduk, gövdesini yosunlar kaplamıştı.

“Hiç.” Frei hızlıca gözünü kırptı ve beni kolumdan tutup çekti.

Durdum ve onu tuttum. “Ne var? Bu polis memurunu tanıyor musun?”

Frei bana bakmak istemiyordu. “Hayır, yok bir şey” diye hencelik cevapladı. Ama bu kez gözlerini kaçırdı. Bana doğru uzandı, elleri ikimizin arasındaydı ve yüzünü aşağı doğru indirdiğinde saçları çenemde dolandı. “Sakin ol, ben sadece biraz meraklıyım o kadar, hepsi bu.”

Başım yavaşça aşağı doğru eğildi, burnumdan nefes aldığımı fark ettim, mekanik ve sessizce nefes alıyordum, kendimi sakın tutmaya çalışıyordum, bu an bozulmasın diye bir kasımı bile oynatmaktan korkuyordum.

Frei kafasını aniden yukarı doğru kaldırdığında, düşünmek için vaktim bile olmamıştı. Onu kendime doğru çektim. Dudaklarım sadece üst dudağına ve burnunun ucuna değdi. Kendini hemen yolun kenarındaki taş duvara çekti. “Ne yapıyorsun?” Gözleri kocaman açılmıştı ve benden korunmak istercesine ellerini kendine dolamıştı.

“Be... ben özür dilerim.” Aramızda mesafe açılsın diye bir adım geri gittim. “Aman Tanrım, ben sandım ki, ben...”

“Hayır” diye soludu Frei ve başını esefle salladı. “Biz, ikimiz olmaz... Sen ve ben asla...”

Cümlesini bitirmedi ve arkasına bakmadan yolun aşağısına doğru koşmaya başladı.

Ben orada, öylece onun arkasından bakakaldım. “Yalan söyledin” diye dişlerimin arasından fısıldadım. “Sürekli.”

Sonunda döndüm ve geldiğimiz yoldan geri yürümeye, Storhaugveien'deki terminale doğru ilerlemeye başladım. Yüzüm yanıyordu, içimden büyük bir acı ve öfke yükseliyordu. Otelime doğru hızla yürüdüm.

Çok ileri gittiğimi biliyordum. bu oyunun bir parçası değildi ve ben kontrolümü kaybetmiştim.

Pazartesi

Bölüm 28

Saat birden evvel Tromsø'ya varamadım. Olderdalen'den, Lyngseit'e kalkan feribot iptal edilince ben de körfezin etrafını dolanmak zorunda kaldım. Sulu kar nedeniyle kayganlaşmış bozuk yolda uzun süre araba sürmekten bütün vücudum ağrıyordu.

Okyanusun su seviyesi rıhtımın kenarına kadar yükselmişti ve ben Grønnegata'dan şehir merkezine doğru dönerken tüm yol sular altındaydı. Vegvesenet'ten gelen insanlar her iki tarafta rüzgârdan oluşmuş kar yığınlarının iş makineleriyle temizlenip kamyonlara atılmasını bekliyorlardı.

Arabanın kapısını açtığımda karla karışık yağmur yüzüme ve saçlarıma vurdu. Polis merkezinden içeri girip danışmaya gittim ve geldiğimi söyledim. Yirmili yaşlarının ortalarında tıknaz bir kadın bana beklemememi söyleyince bende plastik çiçeklerle dolu iki saksının arasındaki rahatsız bir banka oturdum.

Beş-altı dakika sonra kapıdan bir adam çıkıp geldi ve bana Thorkild Aske olup olmadığımı sordu. Onaylayan bir ifadeyle başımı sallayıp ayağa kalktım. Ben adama yetişene kadar kapının arkasında gözden kayboldu. Daha sonra onu, duvarlarında eski polis şeflerinin fotoğraflarıyla dolu dar ve uzun bir koridorun ucunda yarı açılmış bir kapının önünde buldum.

“Burası, içeri” dedi polis memuru, bir elinde kahve tutuyordu, bazı kâğıtları da kolunun altına sıkıştırmıştı. Kapıyı ben geçene kadar açık tuttu. “Biz de seni bekliyoruz.”

Duvarlar duvar kâğıdıyla kaplı ve çıplaktı, zeminde muşamba kaplıydı. Odada sadece bir dikdörtgen masa vardı, bir kenarına iki iskemle diğer kenarına bir tane ama daha sert başka bir iskemle konmuştu. Aslında artık eşit iki insan gibi küçük bir masada yan yana oturduğumuzu ve benzer iskemleler kullandığımızı anlatabilirdim. En azından geçerli tanık psikolojisinde optimum iletişim için kullanılan yöntem buydu.

“Evet, buyur.” Polis memuru uzun, yapılı, küçük ağızlı ve mas-mavi gözlüydü. “Otur.” Sert ve oturunca ağrı yapan kötü iskemleyi işaret etti.

“Teklif ettiğin için teşekkürler.” Masanın önünde durdum. “Bu arada, söylesene, diğer iskemleye oturamaz mıyım? Bu gösterdiğin çok sert ve rahatsız gözüküyor.”

“İskemle gayet güzel, bunu...” diye söze başladı.

“Şahane, çok ama çok teşekkür ederim” dedim ve iskemleleri değiştirip masanın bana ait kısmında kendime yer açtım. “Eee, bugün ne hakkında konuşacağız?”

“Bir dakika” diye mırıldandı ve tekrar koridora baktı. Onu kimse kurtarmaya gelmeyince kapıyı kapattı ve üstünde yastık olan rahat iskemleyi alıp karşıma oturdu.

“Pekâlâ” diye başladı ve elindeki dosyayı açtı. “Buraları doldurarak işe başlayabiliriz” dedi. “Beklerken.”

“Şahane. Bu ortamda olmaya ne kadar isteksiz olduğumu fark ettim, direksiyonun başındaki ben değildim, bu sinirime dokunuyordu. Tıpkı Frei’ye olanlardan sonra yapılan sorgulamada hissettiklerim gibiydi. Ulf burada olsa, benim yanlış yönlendirilmiş mesleki gururum yüzünden içine düştüğüm bu gibi durumları sabote etmeye çalıştığımı söylerdi.

“Kişisel bilgilerle başlayalım” dedi polis memuru.

“Sizin burada bilgisayarınız yok mu?”

“Tabii ki var.”

“Süper. Thorkild Aske, 6 Ocak 1971 doğumlu.”

“Nerede?”

“İzlanda, Skuflavik’de.”

“Norveç vatandaşlığı?”

“Evet. Eğer gerekirse belgesi bir yerlerde duruyor.”

Polis memuru kâğıda bakmadan elini salladı.

“Evlilik?”

“Boşandım.”

“İş durumu?”

“İş arıyorum. Eleman arıyor musunuz?”

“Anladığıma göre, sen eskiden Bergen’de İçişleri’nde sorgu amiriymişsin?”

“Doğru. Ama artık değilim.”

“Evet, biliyorum.”

“Tabii ki biliyorsun.”

Adam devam etmeden önce bir an tereddüt etti sonra yüzüme bakmadan devam etti. “Kasıtsız adam öldürmekten hapiste yatmışsınız, cezanız daha yeni bitmiş. Bu konuda anlatma...”

“Hem benim hem de senin bildiğin kısımları geçip sadede gelemeyiz miyiz?”

Sonunda adam bana baktı. “Son olaylarla ilgili neler anlatacaksın, dediğine göre...” dedi ve elindeki kâğıtları karıştırmama başladı: “Blekholmen deniz fenerinde yaşananlarla ilgili” devam etmeden önce kâğıtların üstünde not aldı. “24 Ekim Cumartesi gecesinden 25 Ekim Pazar sabahına kadar.”

“Demek hâlâ onları bulamadınız?”

“Hayır” diye cevapladı kısaca, gene yüzüme bakmadan. “Söyle bana hangi saatler arasında fenerdeydin?”

“Cumartesi sabahı altıdan pazar sabah beşe kadar. Peki ya bot? Yerini tespit edemediniz mi?”

Başka bir adam odaya girdi. Yaşlı biriydi, benden daha yaşlıydı, gümüş grisi saçları, zayıf, düz, kanca gibi bir burnu vardı ve klas giyimliydi. Adam sert ve rahatsız iskemleye bir bakış attı ama hiç-birimiz kendimizinkini teklif etmeyince oturdu.

“Ben kıdemli polis memuru Martin Sverdrup” dedi ve elini uzattı. Kuzey Norveçliydi ama bu yerel bölge halkının veya politikacıların televizyonda ya da medeni insanların yanında kullandığı melez aksanla konuşuyordu.

Tokalaşmamız gayet sert ve anlamlıydı. “Thorkild Aske” dedim ve tekrardan iskemlemde geriye doğru yaslandım.

Martin Sverdrup ellerini ovuşturdu ve omuz silkti tıpkı bir üç eski arkadaşmışız da balık tutmaktan, havadan sudan sohbet ediyormuşuz gibi. Demek ki önemsiz basit konuşmalar yapma sırasıydı. Bu metotta basit sorular önceden sorulup giderek daha zorlarına geçiliyordu. Belli ki KREATİF metodunu Kuzey Norveç’te de öğretiyorlardı.

“Kahve?” diye başladı Martin Sverdrup neşeli ve sıcacık bir ifadeyle.

“Kim demiştiniz?” Kolay lokma olmadığımı göstermeye karar vermiştim.

“Kahve, çay... İster misin?”

“Hayır, teşekkür ederim.”

“Meşrubat? Ya da su?”

“Olur, su.”

“Biz de marketlerden alına pahalı sulardan yok, suyu çeşmeden içiyoruz ama tadı muhteşem.” Martin Sverdrup, bana odaklanmadan önce, ifadesiz bir yüz ve elinde kalemiyle oturan meslektaşına bir bakış attı. “Senin için sorun olmaz sanırım.”

“Hayır, boş ver” dedim. “Ben bir papatya çayı alayım. Elinde hâlâ kalemle oturan polis memuruna baktım. “Ya da meyve suyu alayım, taze sıkılmış portakal suyu var mı sizde?”

“Tam olarak bilmiyor....” Martin Sverdrup meslektaşına baktı.

“Steinar, var mı bizde?”

“Ne var mı?” Memur elindeki kalemi masanın altına düşürdü, tıpkı derin bir uykudan yeni uyanmış ya da komadan yeni çıkmış gibiydi.

“Meyve suyu, biliyor musun nered...”

“Boş ver” diye araya girdim. “Kahve olsun, sütsüz.”

“Şahane. Mükemmel.” Martin Sverdrup polis memuruna baktı. “Bi koşu getirebilir misin?”

Polis Memuru Steinar somurtup doldurduğu kâğıdı dosyanın arasında koydu ve şefine uzattı ardından odadan çıkıp gitti.

“Pekâlâ Aske.” Martin Sverdrup kâğıttaki doldurulmuş bölümlere hızla bir bakış attı. “Tekrar sana dönecek olursak” dedi. “Neden burada olduğunu biliyorsun değil mi?”

“Aşağı yukarı tahmin edebiliyorum.”

“Çok iyi.”

“Evet, çok çok iyi.”

“Mükemmel. Doğrudan konuya girelim o zaman, biz kuzeyde böyle deriz.”

“Tamam, öyle yapalım.”

“Bana biraz neden buraya geldiğinden bahset, nedenleri neydi, fenderde ne yapıyordun?”

“Geçen hafta sonu Blekholmen’de kaybolan oğlanın ailesi bana buraya gelip çocuklarını aramam için para ödedi. Oğlanın annesi geçen yaz feneri oğlu için satın almış. Oğlan da orayı çok ilginç bir otel yapmak üzere yenilemeye başlamış. Ben buraya ilk geldi-

ğimde polis müdürü ve memuruyla temasa geçtim. Onlar da beni Skjellvik'e götürdü. Ben de ertesi sabah beni oraya götürecek bir bot ayarladım."

"Pekâlâ, sen müdür Bjørkang ve Memur Arnt'la ne zaman konuşun?"

"Aynı akşam, denizde bir kadın bulduğumda."

"Bir kadın, evet. Bize bu kadını biraz anlatır mısın?"

"Genç, yirmili yaşlarda, yaklaşık 1.60 boyunda, siyah orta uzunlukta saçlara sahip. Gecelik ve tişört giymişti."

"Peki ya yüzü?"

"Yoktu."

"Yoktu?"

"Yüzü yoktu, gitmişti, tıpkı tek kolunun dirsekten aşağısının olmaması gibi. Suda biraz fazla kalmışa benziyordu. Ben neredeyse sabuna dönmüş cesedi bulduğumda hidrolize olmuştu."

"Ve bu kız kayboldu?"

"Evet."

"Öyle, aniden."

"Sudan biri geldi ve kızı alıp gitti."

"Bu kişiyi görebildin mi?"

"Dalgıç kıyafeti giymişti."

"Bir bot gördün ya da duydun mu?"

"Hayır."

"Adam, öylece sudan çıkıp geldi, doğru mu?"

"Aynen. Tıpkı bir roket gibi." Ellerimi masanın üstünde ikimizin arasında tıpkı bir uçak gidiyormuş gibi yaptım. "Vınn, vınn..."

Kıdemli memur dudak bükerek uçak sesi çıkarmamı ve ellerimi görmezden geldi. "Peki senin bunun kim olduğuna dair bir fikrin var mı ya da cesede ne olduğuna dair?"

“Fikir yürütmeyi sevmem.”

Martin Sverdrup yeni bir sayfa çevirdi. “Peki sonrasında ne yaptın?”

“Ben, kadının cesedini kıyıya çeker çekmez Bjørkang’ı aradım ve beni fenerden hemen gelip almasını rica ettim.”

“Saat kaçtı?”

Cebimden telefonumu çıkarttım ve konuşmamızın kayıtlarını buldum. “Akşam saat beş buçukmuş, birkaç dakika sonra da polis memuruyla konuştum.”

“Pekâlâ, onları sonradan ne zaman gördün ya da onlarla konuştun?”

“Hiçbir zaman.”

“Emin misin?”

“Yüzde yüz.”

“Bu süreçte ilaç aldın mı?”

“Bir sürü.”

“Tamam.” Sverdrup bir parmağıyla diğer elinin eklemlerini kaşıdı. “Üzgünüm, devam etmeden önce biraz nefes alalım. Ne dersin?”

“Olur” diye cevapladım ve omuz silktilim. “Onları buldunuz mu?”

Martin Sverdrup yavaşça başını olumsuz anlamda salladı.

“Hiçbir şey bulamadınız mı?”

Başını yeniden hayır anlamında salladı. Bu sefer daha da yavaştı. “Her yeri arıyoruz, geminin batmış olabileceğine inandığımız her yeri. Çok sistemli arıyoruz, sonar kullanılıyor. Onları mutlaka bulacağız. Er ya da geç.”

“Er ya da geç” diye araya girdim.

“Onların neden dalgıç elbisesi aldığına dair bir fikrin var mı?”

“Anlamadım, pardon?”

“Dalgıç kıyafeti. Küçük teknelerin bağlandığı limandan iki adet dalgıç kıyafeti alınmış. Bunları onların alıp tekneye götürdüğünü düşünüyoruz.”

Björkang ya da Arnt neden dalgıç kıyafeti giysin ki, onlar sadece beni ve cesedi fenerden alıp getireceklerdi, oysa beni orada aptal gibi oturttular? Eğer benim gördüğüm onlardan biriye şimdi neredeler peki? Eğer polisin üzerinde çalıştığı senaryo buysa, ben oradayken onlar fenere gelmiş, sonra da gittilerse, eğer beni almadan gittilerse bunun sonuçları pahaliya patlayacaktı. Hem de çok pahaliya.

“Fırtınada kim dalar ki?” Diye sordum sonunda

“Anlattığına göre senin bulduğun cesedi çalan adam.”

“Belki de ben rüya gördüm” diye cevapladım sinirle.

“Bu mümkün mü?” diye tereddütle sordu.

“Hayır.”

“Emin misin?”

“Burada ne yapıyorum ben Martin?” diye kollarımı kaldırıp asabiyetle sordum. “Ya da bu dosyada benim rolüm nedir bana anlatır mısın?”

“Tanık” dedi Martin hızla.

“Geçici olarak” aniden kapıdan ses geldi. İçeri süzülerek bir adam girdi ve beni kurtarmaya geldiğine dair bir bakış attı. Masaya geçip tam karşımdaki boş sandalyeye ata biner gibi oturdu. İşçileri’nden eski şefim Gunnar Ore beni baştan aşağı süzerek “Söyle bana Martin” diye kıkırdadı ve kollarını sandalyenin üst kısmına koyarak bedeninin üstüyle uzandı. “Bir sorgulama lideri nasıl sorgulanır? Sen bunu biliyor musun?”

Bölüm 29

“Nasıl gidiyor Gunnar?” diye sordum.

“Süper” diye cevapladı Gunnar Ore. Görüşmeyeli, güçlü ve kılıklı kolları daha da gelişmiş, daha da bronzlaşmıştı. Onu en son gördüğüm zamanlar İçişleri’nde amirimdi. “Peki ya sen?”

“Sarısı dışarı çıkmış bir yumurta gibiyim.”

“Aa, o kadar iyi ha.”

“Evet, ne demezsin.”

Hiçbir şey söylemeden karşılıklı oturup birbirimize baktık.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordum sonunda. “Hâlâ daha İçişleri’nde misin?”

“Hayır, Delta’ya geri döndüm.”

“Acil Kurtarma Ekibi’ne mi?”

“Doğru.” Gunnar Ore, gözünü benden bir an bile almadan başını salladı.

“Ekipman Yöneticisi, öyle mi?”

Küçük dudakları, yanık yüzünde tatlı bir gülümsemeyle yayıldı. Gunnar elli üç yaşındaydı hareket ettikçe vücudundaki her bir kasının gerildiği belli oluyordu. Küçük ağzı, dişlerini sıkıp gülümsedikçe daha da küçülüyordu. Acil Kurtarma Ekibi’nden bize Batı Bölgesi İçişleri’ne geldiğinde binada, onun neredeyse yirmi yıl önce Torp’taki aksiyonun içinde bulunduğu ve keskin bir nişancı olduğu dedikoduları dönmüştü. Gunnar Ore gittiği her yer-

de saygı beklerdi ve geldiği yerde de beklediği saygıyı görmüştü. İnsanlar onu tanısın ya da tanımasın istediğini verdiler. Onun yanında insanların karşı koyamadığı bir şey vardı.

“Hâlâ aktif görev” diye cevapladı ve ilk kez güldü. “Tıpkı eski güzel günlerde olduğu gibi zor görevler geliyor. Adrenalin hissetmek gerekiyor, biliyorsun, her ne kadar eskisinden daha fazla acı verse de. Yıllar hepimizde hasar bırakıyor.”

“Neden buradasın Gunnar?”

Gunnar Ore, gülümseyen yüzünü tekrar normale döndürdü ve yüzü dümdüz oldu: “Tabii, sana anlatacağım Thorkild. Birkaç gün önce Polis Müdürü Bjørkang’dan bir telefon aldım. Eskiden İçişleri’nde benimle çalışan eski bir elemanım hakkında ne anlatabileceğimi sordu. Adı Thorkild Aske idi ve fenerin orada denizde boğulmuş birini aramaya geldiğini söyledi. Ben de ona, Thorkild Aske adını bir daha asla duymayı istemediğimi anlattım. Bu utanç dolu adam, devlet içinde tüm meslektaşlarının, özellikle de benim başarısızlıkla suçlanmamıza neden oldu, bir dosyayla bütün itibarımızı yerle bir etti, bu benim en son beklediğim şeydi.”

O konuşurken sıkıldığı dişleri yüzünden çene kaslarını görebiliyordum. Gunnar Ore bana doğru uzandı: “Burada oturup, kendi ekibimden UAAK’yi savunmak zorunda kalmak ne demek algılayabiliyor musun? Ha!? Uyuşturucu altında araba kullanmak, kasıtsız adam öldürmek!? Bu bana nasıl görünüyor, bize, ekibin geri kalanına? Sen bir kez olsun bunu düşündün mü?”

“Manipülasyon ve enformasyon” dedim üçümüzün oturup hiçbir şey söylemeden birbirine baktığı son derece rahatsız geçen uzunca bir sessizlik sonrasında.

“Lanet olası, sen demin ne dedin ha?” Gunnar Ore iskemlesinde daha da eğilip bana yaklaştı. “Ne dedin?”

“Sen bir sorgulama liderinin nasıl sorgulanacağını bilmek istemiştin. Pekâlâ, bütün sorgulamaların temelinde iki şey vardır: manipülasyon ve enformasyon. Hatta sorgulanan deneyim sahibi ise metotları biliyordur. Önemli olan sorgu odasına adım atarken bazı şeyleri dışarda bırakabilmektir.”

“Ve bu da?” Martin Sverdrup kalemi parmaklarının arasında dans ettirdi, sanki buraya polis iletişim personel kursuna gelmiş gibiydi. Gunnar Ore rahatsız bir şekilde karşımda oturmuş ve bana bakıyordu. O kadar yakındı ki tıraş olduktan sonra sürdüğü Hugo Boss parfümünü ve çilekli çikletinin kokusunu alıyordum.

“Kendisi. Sorgu lideri elinde boş bir sayfayla gelir, akvaryumdaki su gibi, kızgın olmaz, öfke ya da buna benzer duygular içinde değildir. Tek isteği objektif olup adamın ya da kadının cezai sorumluluklarını fark etmelerini sağlamaktır. Böylece karşılıklı güven oluşur.”

“Bir çeşit fahişe yani” dedi Gunnar Ore neredeyse tükürürcesine ve iskemlenin kol dayama yerine parmaklarını geçirdi ve ellerini yumruk yaptı.

“Nasıl istersen” dedim sakince. “Böylece oyun başlar: enformasyon ve manipülasyon. Kandırmaca, sizden daha çok bilen biriyle uğraşıyorsanız başlamak için en uygun nokta oluyor. Gerçek ve kurguyu karıştırmak, daha çok bildiğiniz izlenimini yaratmak, karşınızdakini şaşırtmak ve kararsız hale getirmek.”

“KREATIV tekniği değil yani?” Gunnar Ore tekrardan yarım yamalak güldü.

“Of, hayır” diye cevapladım ve kafamı olumsuz yönde salladım. “Bu tarz insanlara değil, hayır. Burada daha güçlü tedbirler almak gerekiyor. Psikolojik manipülasyon teknikleri kullanılabilir mesela, bana sorarsan yani. Bence seansa karşıdaki kişinin kişi-

sel alanına müdahale ederek başlamak lazım, sonra da tehdit eder gibi görünmek. Tahminen bunu beklemezler.”

“Bunun gibi mi?” Gunnar Ore, iskemlesini itti ve iyice, neredeyse yüzlerimiz birbirine değecek kadar bana yaklaştı.

“Şahane. Eğer senin yerinde olsaydım bazı etapları iyi polis/kötü polis olarak devam ettirirdim ki böylece tavşan ve havuç gibi ödüle de teşvik edersin.” Kafamı Sverdrup’a doğru salladım. “Bunun için yeterince personeliniz var.”

“Hah” dedi Gunnar Ore. “Başka ne önerirsin?”

“Ego baskılaması? Onu kendini haklı çıkarması için konuşmaya yönlendirmek için özgüvenine yönelik gerçekten nokta atışı bir saldırı. Olay yeri tatbikatı ya da yalan testi güvenilir ama yine de denemeye değer özellikle de bahsettiğim metotlarla karıştırarak denemeli.

“Hepsi bu mu?” diye sıkıca bastırıldığı dişlerinin arasından fısıldadı Gunnar Ore.

“Hayır” dedim ve sakince devam ettim. “Bir tane daha var ki... *Verscharfte Vernehmung.*”

“Evet” dedi Gunnar ağır ağır başını sallayarak. “İşte şimdi aynı dili konuşuyoruz.”

“Nedir o?” diye sordu Sverdrup merakla.

“Geliştirilmiş sorgulama. Tıpkı savaş zamanı Gestapo’nun kullandığı gibi, Amerikalıların çoğu günümüzde hâlâ bu metodu kullanıyor. Komik değil mi?”

“Başka bir şey kaldı mı?” Gunnar Ore parmaklarıyla iskemlenin arkasında sabırsızca trompet çaldı. “Hepsi bu mu, daha başka numaraların yok mu?”

“Daha fazla mı? Tabii, bazı psikoaktif ilaçları da unutmamak lazım. Ama bunlara girersek sorgulama dünyasının en derinlerine inmiş oluruz.”

“Bu ilaçları çok kullandığına dair dedikodular dönüyor.” Dişlerinin birbirine sürttüğünü duyabiliyordum.

“Ama” diye umursamadan devam ettim. “Her zaman kişiliğin değişime uğrama olasılığı vardır işte o zaman oyunun kuralları hızlıca değişir.”

“Neden?” diye sordu Martin Sverdrup bu kez de eline aldığı tükenmez kalemle oynuyordu.

“Dikkatlice dinle şimdi” dedi Gunnar Ore. “Bütün bunları A’dan Z’ye biliyor. Kendi evinde gibi.”

“Dünya nüfusunun yaklaşık yüzde yedisi psikopat ya da buna benzer bir şey. Amerika’daki hapishanelerde yatanların yarısı bu kategoride ve bunların yüzde sekizi tecavüzcü. Empati kuramayan, kavrama zekası olmayan, kronik yalancılar, pişmanlık duymayan ve dürtü kontrolü olmayan insanlar.”

“Biliyor musun Martin?” Gunnar Ore, Sverdrup’a doğru döndü. “Eski zamanlarda bizim bölümde de böyle biri vardı. Gerçekten rahatsız edici bir adam.” Sonra da bana döndü: “Bir psikopat, kesinlikle.”

“Peki o zaman ne yaparsın?” diye sordu Sverdrup konuşmayı kontrol etmek için son derece gereksiz bir soruyla. Gunnar Ore sessizce oturdu ve ben konuşmaya başlayınca gözlerimin içine baktı:

“Tamam, bir psikopatin pişmanlık ya da sorumluluk hissetmesi için uğraşmak tamamen zaman kaybı olacaktır” diye devam ettim. “Onlar başkalarına verdikleri fiziksel, duygusal ve ruhsal acıları anlayabilecek kapasitede değiller. Onların davranışları narsis eğilimler gösterir ancak böyle egolarını tatmin ederler. Bir psikopati sorgulayan sorgucu başarılı olmak istiyorsa buna dikkat etmelidir, psikopatin sempatisine, sosyal tutkularına ya da vicdanına hitap etmekle uğraşmamalıdır.

“İşte şimdi eğlence başlıyor” dedi Gunnar Ore. “Dinle ve öğren.”

Başımı salladım, Gunnar'ın bu konuşmaya nerede gireceğini biliyordum ama bunu nasıl durduracağımı bilmiyordum. Bu nedenle konuşmaya devam ettim ve kendimi olabildiğince güçlendirmeye çalıştım. “Bir sorgu lideri aslında sorguladığı kişinin yaptıklarındaki orijinallik, özgünlük ve güç sayesinde etkilenmiş gibi davranmalı ve şöyle sorular sormalıdır: *Nasıl bu şekilde öldürebildin? Kaç tane? Yakalanmadan?* vs. vs. Sadece itiraf edebileceği bir ipucu bulsan gerisini egosunun isteği doğrultuda psikopat doldurur.

“Bütün bunları nasıl biliyorsun?” diye sordu Sverdrup.

“Thorkild ve doktoru Ohlenberg bahsettiği gibi bir sürü sapıkla, Amerika'dayken görüşmeler yaptı, öyle değil mi? Bunların çoğu... polisti değil mi?”

Ta başından beri Gunnar'ın konuşmayı getirmek istediği nokta tam da buydu. Beni her şeyimle bir kapsüle sıkıştırmak istiyordu, tıpkı bir değirmen taşı gibi boynumda taşımak zorunda kaldığım tüm bu gerçekle beraber. Benim hainliğimin sadece ona karşı, eki-be karşı, tüm polisler karşı olduğunu son ispatı. Bu damga ne olduğumun ve her zaman ne olacağımın göstergesiydi, ikimizin de en nefret ettiği, en küçümsediği şey:

“Biz buna *cops gone bad* diyoruz” diye devam etti Gunnar Ore. “Polisler taraf değiştirebilir; öldürür, soygun yapar, tecavüz eder ve yoluna çıkan her şeyi yıkar.”

“Onun gibi bir şey, evet.”

“Tam da senin gibi, değil mi?”

“Cehenneme git Gunnar.”

Gunnar en sonunda oturduğu sandalyeyi sertçe itti ve aynı anda benim boğazıma yapışıp yukarı kaldırdı. “Neden sadece gidip gebermiyorsun!” Boştaki eliyle suratımın ortasına yumruk attı, yazı tahtasının hemen yanına duvara çarpıp yere yapıştım.

“Ama... ne oluy..” Kıdemli polis memurunun bağırdığını duydum. Kafamı kaldırıp ona baktığımda onun kontrolü zor azgın bir boğaya dönüşen Gunnar’ın ellerini ve kollarını tuttuğunu gördüm.

“Bu ekip içindi.” Gunnar, Martin Sverdrup’un elinden kurtulup karnıma bir tekme attı. Darbe çok ağır geldi, acıdan diyaframımda ne varsa kustum. Su, kahve ve kan karışımı gömleğimin yakasından yere aktı. “Bu da benim için.”

“Lanet olsun be adam!” Martin Sverdrup, Gunnar’ın göğüs kafesini arkadan tutmaya çalışıyordu. Göğsü çok geniş olduğundan elleri önde zor kavuştu. Buna rağmen onu benden alıp karşı duvara, masanın öbür tarafına çekmeyi başardı. Gunnar orada yere düşürdüğü sandalyeye çöktü. Martin, Gunnar’ın oturduğundan emin olunca yanıma geldi. “İyi misin?” diye sordu. Sanki kontrolden çıkmış bir filin ezdiği gariban biriymişim gibi.

“Çok iyiyim” dedim ve ikimizin arasına bir yere kan dolu tükürdüm. “Merak dilecek bir şey yok. İyiyim.” Bir kere daha tükürdüm ve kafamı duvara yasladım. Gunnar karşımda masanın yanında kafasını ellerinin arasına almış parmaklarının arasından bana dik dik bakıyordu.

Kıdemli Polis Memuru, Gunnar’a doğru bir iki adım attı ve işaretparmağını tıpkı bir kılıç gibi kullanarak. “Dinle” diye başladı sert bir ses tonuyla. Aniden tertemiz bir kuzey Norveç aksanıyla konuşuyordu. “Burada her ikinizin arasında ne oluyor anlamıyorum ama asla kabul edilemez. Ben bunu...”

“Çık dışarı” diye fısıldadı Gunnar Ore. Gözleri bu sefer parmaklarının arasından kıdemli memura dik dik bakıyordu. “Onunla yalnız konuşacağım.”

“Hayır, asla. Burada asıl görevli...”

“Dışarı” dedi. Bu sefer daha derin, daha kararlı bir ses çıkınca Martin Sverdrup bir adım geri gitti.

“Tamam, çıkabilirsin” dedim ve ayağa kalkmayı denedim.

“Lanet olsun” diye mırıldandı Martin Sverdrup, tam o sırada kahve almaya giden polis memuru kafasını kapıdan uzattı. O bir şeyler söyleyecekti ki Sverdrup tarafından sözü kesildi. “Gel, Steinar” dedi. “Bu iki geri zekâlının bir müddet bu odaya ihtiyacı varmış.”

İki büklüm yerimden kalktım, biraz daha kan tükürdüm ve emekleyerek Gunnar’ın oturduğu sandalyenin yanına gittim.

Tutunarak kendimi yukarı çektim. “Eee.” Sonunda kendime bir sandalye bulup oturdum ve öksürdüm. “Ne konuşacağız şef?”

Bölüm 30

“Çok korkunç görünüyorsun Thorkild” dedi Gunnar Ore, aynı zamanda iki adamın arkasından kapıyı kapattı.

“Neden buradasın?” diye sordum.

“Ben de sana aynını soracağım.” Gunnar sandalyesinde arkaya doğru yaslandı, bir eliyle diğer elini ovuşturdu.

“Seni buraya Ann-Mari mi yolladı?”

Eski karım Ann-Mari ve Gunnar ben Amerika'dayken birbirlerini bulmuşlardı. Çoktan boşandığımız ve evliliğimiz biteli yıllar olduğundan benim için bir şey ifade etmemişti.

“O senin dışarı çıktığını bilmiyor.”

“Yoo, biliyor” dedim, masada duran defterden bir yaprak kopartırken. Kâğıdı katlayıp kanı silmek için yüzüme sürdüm. “Bana postayla bir dolu çocuk fotoğrafı yolladı. Hatta kuzeye gelmeden hemen önce Hennes&Mauritz'in reklam yüzleri olan kız ve oğlanı yollamıştı. Ona buna son vermesini söylemelisin.”

“Kahretsin.” Gunnar Ore parmaklarını yeniden yüzüne koydu. “Ann-Mari bu konu yüzünden çok yıprandı” diye devam etti. “Çocuk sahibi olabilmek için uzun zamandır uğraşıyoruz ve...”

“Neden evlat edinmiyorsunuz?”

“Ne yani? Beni ne sanı...”

“Tanrı aşkına Gunnar.” Burnumdaki kanlı kâğıdı masanın üstüne, ikimizin arasına koydum. “O çocuk sahibi olamıyor, biliyor-sun değil mi?”

“Ne?” Gunnar aniden ayağa kalktı, yumruklarını sıktı ve yeniden yerine oturdu. “Kahretsin, sen neden bahsediyorsun?” diye fısıldadı.

“Doktorlar yumurtalıklarındaki kistleri fark etmişlerdi. Bu on beş yıl önceydi. İşte bu nedenle bana çocuk fotoğrafları yolluyor, çünkü çocuk istemeyen bendim, o zamanlar Ann-Mari anne olabilirdi.” Gunnar karşımda otururken yeniden kan tükürdüm. “Kanser olabilir diye kistleri fark ettiklerinden ameliyatla aldılar. Yumurtalıklarını, rahmini ve lenflerini... Hiçbir yere sıçramasın diye. Karnındaki ne yarası zannediyorsun?”

“Kendini bıçaklamış” diye fısıldadı Gunnar yüzüme bakmadan. “Aşağıda bir makas varmış. Ben eve gelip senin başından geçenleri anlattığım gün. Sandnes’de yaptığın kazayı, uyuşturucu madde altında üzerinde çalıştığın davadaki polisin kız arkadaşının ölümüne neden olduğun kazayı. Eğer biz elimizi çabuk tutmasaydık yaşanacak medya sirkini düşünebiliyor musun?” Gunnar ellerini masaya vurup başını salladı. “Kana aç o köpekleri senden uzak tutmak için verdiğimiz bütün uğraş. Hem bizim ekibi hem de Stavanger polisini. Bunu söylemek çok acı ama keşke her ikiniz de...”

Kapı çaldı ve aynı zamanda polis memuru elinde iki kahveyle kafasını uzattı. “İşte kahve” diye başladı tereddütle, uzattığı kahveyi aldım.

“Bana verme istemem.” Gunnar yumruklarını ovuşturdu. “Su sadece, teşekkürler.”

“Bizim şışede suyumuz yok, ancak musluktan...”

“Kahretsin, her ikisi de aynı arkadaş. Büyük bir bardak soğuk su. Sen halledersin.”

Adam başını salladı. “İki saniye.”

“Bir – iki!” dedi Gunnar gözlerini yumruklarından çevirmeden. Polis Memuru önce benim yüzüme sonra da Gunnar’ın yumruklarına baktı. Ardından dönüp gitti.

“Polis müdürünün ve yardımcısının kaybolmalarına karıştığıma inanıyor musun?” diye sordum kahvem soğusun diye üflerken.

“Tabii ki hayır” diye cevapladı Gunnar. “Gerçi ben ne bilirim ki. Ben sadece geçiyordum. Haftaya burada bir ordu grubuna kurs verecektim. Sadece gerçekten sen misin diye odaya girdim.” Gülmeye başladı. “Ve evet, ta kendisi.”

“Ve sen” diye cevapladım. “Yanımızda bir tek hotdog ve sıcak çikolata eksik resmen.”

Polis memuru içi buz dolu kocaman bir su sürahiyle geri geldi ve elindekileri masaya koydu. Gunnar bardaktan büyük bir yudum alıp içti ve ayağa kalktı. “Ve sen. İşaretparmağını yüzüme doğru salladı. “Sakin arama, tamam mı?”

“Kabul.”

Dönüp gidecekken polis memurunun yanında durdu, gözle-riyle masadaki kanlı kâğıtlara baktı. Bana doğru döndü. “Bu arada Ann-Mari’yi ya da beni arama, mesaj atmak yok, Grønland’da benim ofisime de gelmek yok, tatildeyken kart da atma, e-mail de yollama, Facebook’tan arkadaşlık isteği de istemem, çaddenin diğer tarafından el sallamak bile yok. Hiçbir şey. Bergen’deki eski iş arkadaşlarından da uzak dur. O lanet araba enkazına geri dön ya da duşta kaybol. Umurumda bile değil. Sadece yok ol. Daha fazla görünme Thorkild Aske, anladın mı?”

“Anladım.”

“Bir başka şey daha: Buradan da defol git. Nasıl gelişirse gelişsin bu dosyadan uzak dur. Burada yapacak hiçbir şeyin yok.”

“Yakında” diye cevapladım.

“Yakında değil, şimdi!”

“Güle güle Gunnar.”

“Cehenneme git.”

Gunnar kapıdan çıkar çıkmaz Sverdrup odaya doğru kafasını uzatıp ürkek bir köpek gibi içeri baktı. Mekânın güvende olduğunu anlayınca içeri girip kapıyı kapattı. İki adam da oturdu, polis memuru temiz bir kâğıt buldu. Kâğıdın kanlı olup olmadığını kontrol etti ve kalemini alıp yazmaya başladı. “Tamam” dedi Sverdrup ve elinin ayalarını dikkatlice masaya koydu, sakinlikle yazmaya başladı. “Evet, sonunda bitti.” Parmak uçlarını birbirine vurdu. “Bu işine başından başlayalım. Kendi kelimelerinle.”

İşimiz bittiğinde buradan uzak durmam istendi ama kaybolan iki memur bulunana kadar çok da uzağa gitme dendi. Şehre ilk geldiğimde gittiğim alışveriş merkezine gittim. Önce eczaneye gidip Duphalac, sonra da parfümeriye gidip aynı satıcıdan aynı parfümü aldım. Kızın yüzü gülmüyordu, sadece sakince orada duruyordu, sanki silahlı bir soygunun bitmesini bekler gibi.

Alışveriş merkezinin dışında feribot iskelesinden büyük bir köpük dalgasının kıyıya vurduğunu gördüm. Arabaya atlayıp şehrin dışına, karanlığın içinde içine doğru sürdüm, dağların, rüzgârın savurduğu ahır damlarının arasında kuzeye doğru. Sağlam fırtına bulutları okyanus boyunca ilerlerken dalgaların karaya attığı odunların, yosunların yanından geçtim.

Bölüm 31

Skjellvik'teki bakımevine geri döndüğümde saat beşi geçmişti. Rüzgâr dinmişti. Helikopter ve arama botu gitmişti. Akşamüstü karanlığında hava koyu maviydi. Telefonumu alıp Harvey'i aradım.

"Evet" diye cevapladı Harvey. "Aske? Sen misin?"

"Ta kendisi" dedim Harvey yüksek sesle gülmeden önce. Elinde, içine alkol koyduğu kahve kupasıyla mutfak penceresinden benimle konuştuğunu görebiliyordum.

"Botu buldular" dedi ciddi bir sesle.

"Ne? Emin misin?"

"Evet, Johannes şimdi söyledi. Walkie talkie'den duymuş. Fırtınadan Reinøya'ya savrulmuş. Bu arada ben de sabah fenerin orada bir polis botu gördüm. Araştırma yaptıkları belliydi. Hepsinin üstünde beyaz kıyafetler vardı."

"Boktan herifler" diye fısıldadım.

"Ne dedin?"

"Boş ver unut. Bugün Tromsø'de eski bir tanıdıkla karşılaştım."

"Tromsø?"

"Sorgudan yeni geldim."

"Anladım. Peki sana bir şey söylemediler mi?"

"Hayır."

"Neden söylemediler?"

“Polis taktiği” dedim ve arabanın yanına yaslandım. “Bir tanığa ya da muhtemel bir zanlıya taktik anlamda onlara üstünlük vermediği sürece gerçekleri anlatmanın bir anlamı yoktur.” Akıldan Gunnar Ore ve diğerleriyle polis merkezinde birkaç saat önce konuştuklarım geçti. İki polisin benimle konuştuktan sonra fenere gelmeden kayboldukları zamanda Gunnar Ore’nin ortaya çıkması tesadüf olamazdı. Bir senaryo oluşturmaya başlamışlardı. Bjørkang ve Arnt’ın kaybolmalarına beni de dahil ettikleri bir senaryo. “Siktir, kahretsin” diye homurdanırken karnıma giren sancı ile iki büklüm oldum.

“Bu hiç iyi olmadı Thorkild” dedi Harvey.

“Hayır, hiç de iyi olmadı” homurdanmaya devam ettim ve doğrulmaya çalıştım. “Söylesene bana, Reinøya nerede?”

“Tromsø’nun karşısında, güneyde. Johannes’le konuş, botu bulan balıkçıları tanıyor o. Ben gece olmadan çiftliğe geri dönmeliyim.

“Bjørkang ve Arnt gece tekneyle çıktıklarında dalgıç kıyafetlerini de almışlar.”

“Bunu nasıl biliyorsun?”

“Polis söyledi.”

“Bu Bjørkang’ın yapacağı bir şey gibi gelmiyor kulağa” dedi Harvey. “Hatta böyle boktan bir havada asla.”

“Peki onlar bir suçla karışmış olabilir mi?”

“Neden bunu soruyorsun?”

“Çünkü” diye başladım. “Fenerdeki akşamla ilgili konuştuğumuzda polis bana Arnt ve Bjørkang’ın dalgıç kıyafeti giymek için bir nedeni olup olmadığını sordu. Son olarak, bu ikisinden başka birinin benim ceset bulduğumu bilip bilmediğini sordular. Akla tek gelen şey bu ikisinin kadının cesediyle yapacakları bir şey olduğu ve başkasının bilmemesi gerektiği. Öyle değil mi?”

“Öyleyse neden kayboldular?” diye sordu Harvey.

“İşte bu noktada bir türlü oturamadığım da bu” diye inledim. “Kahretsin neden geri gelmediler? Eğer çok yakında ortaya çıkmazlarsa benim başım belada demektir. Tam olarak boka batmış bir belada, anlıyor musun?”

“Çünkü?”

“Tahmin ediyorum ki polisin elindeki senaryoya göre kaybolan iki adamı fenere çağıran benim, sonra da yok oldular.” Derin bir iç çektim. Midemdeki kramplar arttı, sancılar geçene kadar çömelmeliydim.

“İyi misin?”

“Midem” diye acıdan sıktığım dişlerimin arasından cevapladım. Tromsø’den dönerken üç ölçek Duphalac içmiştim ve hâlâ alt tarafımda hareket yoktu.

“Boktan iş.”

“Kesinlikle.”

“Merethe ile konuş. Kabız olmuş çok insana yardımcı olmuştur, bilirim.”

“Şu anda işte mi?” diye sordum ağrılar diyaframımdan daha aşağı inerken.

“Evet, akşam dokuza kadar çalışıyor. Terapi seansından sonra eminim onu kantinde bulabilirsin” dedi Harvey. O sırada daireme gelmiştim bile.

“Bu arada diye” söze başladı Harvey ben anahtarlarımı ararken. “Senin oturduğun dairede kalan ölen çiftin kızları çarşambadan günü cenazeden sonra kuzeye, evine gidecek. Eğer senin için de uyguns...”

“Tabii ki.” Yeni bir ağrıyla çengel gibi oldum. “Konuşuruz” diye kısa kestim ve bakımevinin ana kapısına yollandım. Harvey’in karısını bulmam lazımdı.

Bölüm 32

Koridor çok sessizdi. Tekerlekli iskemle ya da yürüme aparatı kullanan kimse görünmüyordu. Sadece yürürken ayakkabılarının, yeni temizlenmiş zeminde çıkarttığı ses vardı.

Kantin, insanla doluydu. Bir sürü sandalyeyi içeri alıp masaların etrafına koymuşlardı. Hiç kimse konuşmuyordu. Bir sebeple salon müthiş bir sessizlikle içindeydi.

Bir tarafta masaları toplamışlardı. İki kişi karşıda duruyordu. Biri elinde mikrofon olan bölüm hemşiresi Siv. Diğeri küllü kahve peruğu, kısa kollu Havai gömleği ve hareket ettikçe parlayan altın bilekliği olan yaşlı bir adamdı.

“Thorkild” fısıldayan bir ses duydum ve daha önce Bernadotte ve Oline’yle aynı masada oturan Johannes’i gördüm.

“Sen kimsin?” diye fısıldadı Bernadotte ve Oline’nin yanına doğru süzüldüğümde buz gibi elini sırtıma dokundurdu.0

“Şuna bak, kocaman olmuşsun. Agnes’le birlikte bakkala dondurma almaya gittiğiniz zamanları hatırlarım sen küçücük-tün.”

“Al bakalım.” Johannes, elindeki dört bingo kâğıdından bir tanesini kopartıp kırmızı bir kalemle birlikte verdi. “İki sıra” dedi ve ben daha itiraz edemeden başını salladı.

“Sayı yedi. Yedi. Yedi.” Her iki duvarda asılı olan hoparlörlerden sesi odada yankılandı.

“Ne diyor o?” diye fısıldadı Bernadotte. “Otuz iki mi demişti?”

“Hayır” diye cevapladı Oline. “Yedi. Otuz iki çıkmalı oldu biraz.”

Topların içinde durduğu metal kafesin içinden gelen tıkırtıları duyabiliyorduk, bir top daha çekildi.

“Sayı kırk üç. Dört üç. Kırk üç.”

“Merethe’yi gördünüz mü?” diye sorduğumda Johannes önündeki kâğıdı renkli kalemle işaretliyordu. Burnunda gözlüğü, önündeki üç kâğıdı birden kontrol ediyordu.

“Üç sırayı doldurduğumuzda ara verilecek” dedi hızlıca, gözü-nü bingo kâğıtlarından almadan.

“Sayı yirmi bir. İki bir. Yirmi bir.”

“Bingo!” Oline çılgık atıp kolumu sıktı.

“Ne?” Bir eliyle benim kolumu tutarken diğer elini sallıyordu. “Bingo, bingo!” diye bağırmaya devam edip kolumu bıraktı. “Bak, bak çocuk, ayağa kalk hadi. Bingo yaptın!”

Siv, gözlüklerini burnuna takıp sert bir bakışla Oline’nin beni ayağa kaldırmasına baktı. “Bingo mu?”

“Evet” dedim boğuk bir sesle ve kâğıdı ölü balık gibi salladım.

Kolunda altın saati olan adamın bize doğru gelmesini beklerken ayakta durdum. “Tamam” dedi Siv sonunda ve adam işini bitirdiğinde eğilip mikrofona: “Başlayabilirsin.”

Adam işaretparmağıyla rakamlara bakarak, iki sıranın doldurulduğu kâğıttakileri teker teker okudu: “5, 21, 32, 66, 82.”

“Güzel, tamamdır.” Siv’in sesi hoparlörlerden gelmişti. “O zaman ikinci sıraya devam ediyoruz.”

“7, 43, 57, 72, 90.”

“Bu da tamamdır” diye bir ses geldi hoparlörden. “Artık hazırlıklara başlayabiliriz.”

Altın saatli adam bana ödül kazanmış kâğıdımı verdi ve sonra ödül masasına gitti. Üzerinde duran paketleri tek tek inceledi ve sonunda bizim masamıza geri geldi.

“Al bakalım.” Üstünde yılbaşı süsleri ve Noel baba figürleri olan ellilik bir peçete paketi getirdi.

“Teşekkür ederim.” Tokalaşmamız bittikten sonra aşırı kibarlıkla eğildim ve yerime oturdum. Birden Oline’nin elinin benimkinin üstünde olduğunu fark ettim. Kafasını bir o yana bir bu yana yavaşça sallayarak: “Aferin oğluma” dedi ve önündeki bingo kâğıtlarına eğildi.

“Evet, yeniden başladık” dedi Siv hoparlörden gelen sesiyle ve ardından herkesin kalemelerini eline aldığı duyuldu. “Yetmiş yedi. Yedi yedi. Yetmiş yedi.”

Ben yılbaşı peçetelerini yavaşça itince Johannes başını ayıplar manada salladı ve bana geri itti. “Ne kazandıysan onu tutmalısın.”

“Sayı elli dokuz. Beş dokuz. Elli dokuz.”

“Bingo!” Sevinçle bağırdı Oline ve kolumu tutup kaldırdı. “O kazandı yine, bingo yaptı!”

“Ama olur mu ya” diye bir ses geldi yaşlı bir adamdan ve elinin iç kısmını masaya vurup kalemini yere attı.

Bingo kâğıdına bir göz atınca kadının haklı olduğunu anladım. Üçüncü sıra da dolmuştu. Gönülsüzce ayağa kalktım.

Prosedür aynen işledi, adam geldi, kâğıttaki rakamları okudu, ardından ödül masasına gitti ve elinde saat şeklinde kekle bizim bulunduğumuz masaya geri gelip önüme itti.

“Truf mantarı pastası mı?” diye Johannes itiraz etti. “Ben üç sıra yapana yaş pasta var sanıyordum?”

“Sakin deneme Johannes” dedi altın saatli adam. “Aradan sonra gelecek, biliyorsun.”

Oline, bana doğru eğildi: “Ya, işte şimdi Agnes mutlu olacak, biliyor musun?”

“Bu akşam son oyuna geçmeden önce kısa bir ara verelim” dedi Siv mikrofona. Ayağa kalktı ve personelin metal kahve termos-

larında hazırladığı kahvelerin, şekerlerin ve kremaların olduğu masaya geçti.

“Sanırım ben gidiyorum” dedim, bingo kâğıdımı ve kazandığım keki Johannes’e doğru ittim. Merethe burada değildi, böylece bende aldığım üç Duphalac’ın bağırsaklarıma verdiğimi ağır baskıdan kurtulmak için daireme gitmeye karar verdim. “Her şey için teşekkürler.”

“Bu kek senin.” Johannes bana doğru itti. “Ayrıca truf mantarından da nefret ederim.”

“Ya siz sever misiniz?” Bernadotte ve Oline’ye baktım ama her ikisi de olumsuz anlamda başını salladı.

Oline sırtıma şaplak attı ve fısıldadı. “Dikkatli git oğlum ve Agnes’e de selam söyle.”

Peçeteleri ve kekimi alıp çıkış kapısına doğru gittim. Arkamda sanki gramofon çalıyormuş gibi bir org ses geldi, güneyli bir kız şarkı söylüyordu.... *Teyzem meleklerin onu çağırdığını söyledi. Gökyüzüne. İsa Mesih’e. Onlarla birlikte olsam şimdi. Nasıl da güzel olurdu hayallerim gerçek olsa...*

“Kaçıyor musun?” diye sordu bir kadın sesi en sonunda ben kapıyı arkamda kapattığımda.

“Seni arıyordum” diye cevapladım Merethe’yle göz göze geldiğimde. Elinde, için renkli taşlarla dolu bir file vardı.

“Pekâlâ, işte buradayım” dedi ve boşta kalan eliyle koluma girdi. “Neyi merak ediyordun?”

Bölüm 33

“Ne kadardır bu durumdasın?” Bakımevinin ana kapısından birlikte çıktık. Merethe sanki ben bakımevinin bir hastasıymışım da dinlenmek üzere beni odama geri götürüyormuş gibi hâlâ kolumdan çıkmamıştı.

“Bir haftadan biraz fazla” diye cevapladım. “Hapisten çıktığımdan beri.”

“Hapis?” Kolumdaki elinin gevşediğini hissettim. “Ama sen aslında p...”

“Uzun hikaye. Bir gün Harvey’e sorarsın.”

“Benim için fark etmez.” Kolumu sıktı. “Senden hoşlanıyorum.”

“Teşekkür ederim” diye mırıldanıp filenin içindeki taşlara bir göz attım. “Bunları ne için kullanıyorsun?”

“Bunlar benim kristallerim” diye cevapladı Merethe. “Bunları terapi seanslarımda kullanıyorum. Harvey, Rusya’dan satın alıyor.” Kolumu sertçe sıktı. “Ucuz.”

“Onları satıyor musun?”

“Tabii ki. Mat kuvars, kuvars, yeşil kuvars. Biz bunlara dilek taşı diyoruz. Koyu mavi olanları Afganistan’dan, ametistler, rodonitler, her renk; beyaz, siyah, mor, mavi, yeşil ve sarı floritler, bazıları da renksizdir. Zümrütler, malakitler, oniksler, karneol taşları, rubinler, topazlar, pembe kuvarslar ve ay taşları.”

“Pahalı mı?”

Merethe her iki gözünü de aynı anda kırptı. “Kârı da öyle, tabii.”
“Peki biz onları mı kullanacağız şimdi...”

“Aynen” diye devam etti Merethe daireme geldiğimizde.

“Kek?” Dairenden içeri salona girdiğimizde, mutfak tezgâhının üstüne peçeteleri ve keki koydum.

“Hayır, teşekkür ederim” dedi Merethe. “Keki senin kazandığını duymuştum. Berit yaptı o keki, kendisi rehabilitasyon sakinlerimizden biridir.” Merethe paketini açtı ve taşları eline aldı. “Ama artık daha unutkan, gerçeği söylemek gerekirse kekleri eskisi gibi değil.”

“Süpermiş” diye cevapladım ve mutfak tezgâhına doğru uzandım. İçimdeki ağrı giderek artıyordu.

“Yorgun musun?” Merethe iki tane taş aldı ve birbirlerine sürttü. Bana doğru salladı. “Korkma, kristal terapi tamamen zararsızdır. Sakin ol ve tam karşıma halıya uzan.”

Oda sıcaktı, kazağımı çıkarıp tişörtle kaldım ve onun karşısında yere, halının üstüne uzandım.

“İlaç mı alıyorsun?”

Evet anlamında başımı salladım.

Merethe taşları birbirine sürtüp bana baktı. “Görebiliyorum.”

“Ne?”

“Miyosen. Küçük göz bebekleri.” Başını sallayıp dudağını kapattı: “Hiç sorun değil. Bu sana yardımcı olur. Rahatlamak için başka bir şeye ihtiyacın var mı?”

“Radyo” diye cevapladım. Merethe radyoyu açmaya gittiğinde bende yerde esnedim. “Ve kahve makinesi, düğmesine basar mısın?”

“Böyle mi?” diye sordu kahve makinesine kahve koyup düğmesini açtı, radyoda da tatlı bir piyano müziği buldu.

Başımı salladım. “Hayır, dur” diye haykırdım ayağa kalkarken. Mutfakta duran poşeti alıp hızla banyoya koştum. Orada parfüm

şişesini bulup yüzümü neredeyse yıkarçasına sıktım. Sonra da ağzıma iki tane OxyNorm tableti atıp salona geri gittim.

Merethe salon masasının köşesine oturmuş beni bekliyordu. Bendeki keskin parfüm kokusunu fark etti ama bir şey söylemedi. Ben yere yeniden yattıktan sonra o da yanıma gelip dizlerinin üstüne çöktü. “İnsan vücudunda yedi adet çakra vardır” diye başlarken elinde kırmızı bir taşı ısıtıyordu. “Bunlar enerji deliğidir ya da merkez, omurgan boyunca dağılırlar. Çakralar vücudumuzun enerji ve dürtülerini kontrol ederler. Biz bu taşları o noktalara koyarız ki onların titreşimleri çakraların titreşimleriyle buluşsun.”

Merethe farklı renkteki taşları midemden alnıma kadar düz bir sıra içinde dizdi. Alnıma mor ve oval bir taş koydu. Daha sonra dikdörtgen şeklinde şeffaf bir kristal taş aldı, acayip bir yaratık gibi karnımın üstünde ve alt takımlarımın orada dolandırıp neredeyse duyamayacağım kadar sessizce konuşmaya başladı.

Düşüncelerim paketlenip ağır bulutların içine sarıldı, bir sakinleme ve gevşeme duygusu üstüme üşüştü, acıyı bastırıyordu, organlarımı iyileştiriyordu. En sonunda ilaçlar işe yaramıştı.

“Çok ağır bir keder hissediyorum” dedi Merethe, aramızda beyaz bulanık ince bir zar ortaya çıkmıştı. “Bizim evde ilk kez benimle el sıkıştığında, işte bu nedenle hızla çıkıp gitmiştim.”

“Ne?” diye homurdandım. Gözkapaklarım ağırlaştı ve onları açık tutmak imkânsız hale geldi.

Taşları hissediyordum, midemin üstünde, göğsümde, boğazımda ve alnımda. Sanki yavaş yavaş dönüp duruyorlardı. Hareket edemeyeceğim kadar ağırlaşmışım.

“O kadını daha sonra seninle Harvey’in arasında otoparkta gördüm.”

Dudaklarımı kıpırdatmadan ılık çalmaya çalıştım.

“İkinizin arasında uçuyordu.

“Frei” diye homurdandım. “En sonunda.”

“Şu anda onun enerjisini yeniden hissediyorum” diye devam etti Merethe. Kelimeler ağzından çıkarken acı veriyordu. “Israrla, daha fazla güç kullanarak baskı yapıyor ve içeri girmek istiyor.”

“Onu görüyor musun?”

“Evet.”

“Söyle ona, onunla konuşmam gerekiyor. Söyle ona ben kararımı verdim, geleceğim, tabii eğer isterse.” Aniden Merethe’nin dişlerini sıkıp gıcırdattığını duydum.

“O çok üşüyor.” Merethe’nin dişleri titremeye başladı ve sanki camı biri açmış da içeri soğuk rüzgâr girmiş gibi odanın giderek soğuduğunu hissettim. “Karanlık, bana karanlığı göstermeye çalışıyordu” dedi Merethe ve titredi, pencereye doğru döndü. “Dışarıda.”

“Nerede? Fenerde mi?”

Merethe cevap vermedi. Sadece yerde yanımda oturup titremeye devam etti.

“Ona beni sor” dedim inleyerek. “Sor ona neden daha fazla gelmek istemiyor?”

“Yükseliyor.”

“Evet” dedim rüyada gibi. “Biz yükseliyoruz, ikimiz birden.”

“Çok karanlık.”

“Ayı görüyor musun? Görebiliyor musun?”

“Gıcırdıyor” diye fısıldadı Merethe. “Gürlüyor ve metale vuruyor. Tanrım donuyorum.”

“Çarpışma” dedim nefes nefese. “Aman Tanrım çarpışma.”

“Su. Her bir noktamda, her köşede tuzlu suyun içimde çoğaldığını hissediyorum.” Merethe aniden uzun uzun öksürmeye başladı ve sonunda boğulur gibi oldu. “Çok soğuk” dedi nefes almak için havayı içine çekerken titredi.

“Onu içeri al. Al ki ben de onunla konuşabileyim.”

“Aman Tanrım!” Merethe aniden nefes almak için çabalar gibi göğsüne dokundu. Sesi değişti, sanki daha önce ona ait olan ses değil gibiydi. “Bu olması gerektiği gibi değil” diye inledi ve sanki bir şey arıyormuş gibi aceleyle odanın içine baktı.

“Hayır, bekle” diye ekledi titreyerek. “Ne dediğini anlamıyorum.”

“Frei?” diye heyecanla bağırdım. “Frei, burada mısın?”

“Hayır, hayır.” Merethe benim yanımda sızlandı. “Anlamıyorum. Eli kısa bir an koluma sürtündü. Çok soğuktu, sanki bir buz parçası gibi.

“Frei?” Ayağa kalkmaya çabaladım ama bedenim yere mıhlamış gibiydi ve kıpırdayamadım bile. İçimdeki huzur kaybolmuş ve müthiş bir panik dalgası sarmıştı. “Neden cevap vermiyorsun?”

“Şışt.” Merethe’nin buz gibi olmuş elini kolumda hissettim. “Thorkild, sessiz olmalısın.”

“Ne? Hayır, bırak beni, Frei! Bekle beni, hazırım. Sana gelmeye hazırım.”

Merethe’nin buz gibi olmuş eli, sıkıdığı kolumu bırakıp ayaclarıyla dudaklarıma dokundu. “Bu Frei değil, bir başkası...”

Bölüm 34

Merethe'nin eli dudaklarımdan kayarak indi, ellerini sertçe yere koydu ve dizleri üstünde yanıma çöktü. Sonunda ben de tabletlerin etkisinden kurtulup yavaşça ayağa kalktım.

Merethe, bana arkasını dönüp ayağa kalktı, bana kaçamak bir bakış attı ve perdelere, karanlığa doğru konuştu. "Kimsin sen?" Ellerin kendinden ileri doğru tıpkı yabancı biriyle karşılaşmış bir kör gibi uzattı. "Neden buradasın?"

Soğuk hava burnundan ve ağzından dağıldı. Sağa sola doğru gidip gelirken, başını salladı ve gözlerini sıkıca kapattı. "Anlamıyorum." Gözlerini yeniden açtı ve ağzından çıkan hava hâlâ soğuktu.

"O kadın ne söylüyor?"

Merethe başını yeniden salladı. "Bilmiyorum. Anlamıyorum."

Merethe bana eliyle oturmamı işaret ederken ben ayağa kalktım. Odadaki hava o kadar ağırlaşmıştı ki neredeyse perdeler ve diğer pencere arasında kristalize olmuştu.

"Kadın seni işaret ediyor Thorkild" dedi Merethe. "Ne söylediğini anlamıyorum. Saçma sapan konuşuyor ya da bilmediğim bir dilde."

"Frei." Merethe'nin gözlerini diktiği yere, kanepenin arkasındaki perdelere bakarken "Sen misin?" dedim. Ayağa kalkıp pencerenin karşısındaki masanın etrafında dolanarak yürüdüm.

“Lütfen bir şeyler söyle. Daha fazla bekleyemeyeceğim. Bir cevaba ihtiyacım var. Sana gelmemi ister misin?”

Yaklaştıkça tuzlu su gibi bir tat ağzımda ve yemek borumda yayıldı. Perdeleri tutup açmaya çalışırken buz gibi soğuk bir hava beni sarıp sarmaladı. Aynı anda Merethe’nin arkamda çığlık çığlığa bağırdığını duydum.

Bana döndü, göğsü yükselip alçaldı ve ağzı açıldı, sonunda ağzından ağır bir hava çıktı. Gözleri korkudan simsiyah olmuştu, bedeni titriyordu.

“Neler oluyor?” diye sordum endişeyle. “Neler olduğunu anlamıyorum.”

Sonrasında tekrar gerginleşti, göğsü yükseldi, kollarını yana doğru açtı. “*Mne xolodno.*”

“Ne?” Ellerimi omuzlarına koydum. “Ne diyorsun?”

“*Mne xolodno!*” Giderek sesi yükseliyordu. “*Mne xolodno! Mne xolodno!*” Tek elimle ağzını kapatmayı denedim ama o elimi itti ve parmaklarını ağzına sokup sanki içinde yutmaması ve hemen dışarı çıkarması gereken bir şey varmış gibi kaşımaya ve sıyırmaya başladı. Suratı terden sıırıslıklam olmuştu her bir gözeneğinden ter fışkırıyordu.

“Sen ne yapıyorsun?”

“Bööğk” diye sızlandı Merethe, bakışları simsiyah olmuştu, insanlık dışı iğrenç bir ses çağıldayarak içinden çıktı. Merethe kesik kesik solumaya başladı ve sonunda neredeyse kendi tükürüğünde boğulacaktı.

“Kes şunu!” diye yalvardım ve parmaklarını ağzından çekmeye çalıştım.

“*Mne xolodno! Mne xolodno!*”

Bir an onu gördüm. Frei değildi ama yüzü ve çenesi olmayan bir kadındı, sadece çıplak et ve yosun yeşili kafatası vardı. Ka-

dını, Merethe'nin çılgık çılgıca bağırırken korkmuş gözlerinde görebiliyordum.

"Onu görebiliyorum!" Şaşkınlıkla bağırdım ve bir adım geri gittim. "Aman Tanrım, onu görebiliyorum. Gözlerinin içinde o kadını görebiliyorum. Yüzü olmayan kadın o. O burada!"

Aniden çılgınlık durdu. Merethe bana baktı, gözleri çizgi gibi incelmışti ve korku doluydu. Parmalarını ağzından çıkarttı ve ellerini ağır ağır yanına koydu. Sanki bir şey söyleyecek gibiydi ama onun yerine hiçbir şey konuşmadan öylece durdu. Bedeni sağa sola doğru sallanmaya başladı sonra da yere düştü.

Merethe yere düşerken masanın kenarına çarptı ve zeminle buluştuğunda çok kötü bir ses çıktı.

Hemen yanına gittim, kucağıma almaya çalıştım ama çenesinde bir sorun var gibi görünüyordu. Çenesini kapatmaya çalıştım ama alt kısmında bir tuhaflık vardı, ben kapattıktan sonra tekrar acayip bir şekilde açıldı. Birden kulağının üstünde bir noktaya gözüm takıldı, bir yarıktan dışarı bir kemik çıkmıştı.

"Bekle bir dakika, Merethe" diye fısıldadım ve yardım almak için hızla koşacakken kapı çaldı.

Karşında bölüm hemşiresi Siv ve yanında daha genç bir erkek asistan hemşire kapıyı açtı. "Ne oldu? Yandaki dairede yaşayanlar gürültüden şikayet ediyorlar."

"Hemen doktoru ara!" dedim, Merethe acıdan sızlanırken, çenesini bırakıp ayağa kalktım. "Hemen. Bir an önce!"

"Sen ne yaptın?" diye Siv bağırırken hemşire telefonuna sarıldı.

"Düştü ve çenesi çıktı" diye cevapladım. Siv koşarak Merethe'nin yanına gitti ve onun düzgün olarak yerde yatmasını sağladı.

"Hemen geliyorlar" dedi asistan hemşire ve cep telefonunu cebine koydu. Genç çocuk Merethe'nin yanına gelip dizleri üstünde çökerken ben de cep telefonumu çıkarıp Harvey'i aradım."

Bölüm 35

“Harvey, hemen gelmelisin!” diye bağırdım Harvey telefona cevap verdiğinde. “Merethe’ye bir şey oldu.”

“Merethe?” Arkadan gelen motor sesini azalttığını duyabiliyordum. “Ne demek istiyorsun?”

“Dairenin içinde yere düştü. Ambulansı aradık. Yoldalar. Sen de çabuk ol.”

“Çiftlikten yeni çıktım, hemen geliyorum. Ben gelmeden sakın gitmeyin” dedi Harvey ve telefonu kapatmadan motorun sesinin hızlandığını duydum.

Telefonu masanın üstüne bıraktım, oturup Merethe’nin her iki yanında duran Siv ve genç erkek hemşireye baktım. Siv, bir battaniye alıp Merethe’nin üstüne örtmüş, yumuşak bir kurulama bezini de çenesinin altına koymuştu. Görünüşe göre çenesinin altını masanın kenarına vurduğunda çenesi çıkmıştı, onu tutan sadece derisiydi.

Merethe’nin nefes alışlarını ta bulunduğum yerden duyabiliyordum, boğuk ve hırıltılı ses çıkartıyordu. Nefesi dudaklarından bir direnişle karşılaşmış gibi havaya karışıyordu. Siv, tek elini tutarken diğer hemşire asistanı da dikkatlice saçını okşuyordu. On dakika sonra dışardan, bir arabanın geldiğini, kapısının kapandığını duyduk ve birkaç dakika sonra Harvey içeri koşar adımlar girdiğinde yüzünde ciddi bir ifade, gözlerinde korku vardı.

Kendini zemine, dizlerinin üstünde Merethe'nin yanına atmadan önce bir an durdu ve salona baktı.

"Bu nasıl oldu?" diye sordu sırtı bana dönük.

"Kristal terapi yapıyorduk" diye başladım. "Senin de önerdiğin gibi Merethe bana mide problemlerimle ilgili yardım edecekti, sonra biz, o, aniden bir şey gördü, bir insan, şey gibi, şey gibi..."

"Bir seans?" Harvey aniden bana döndü. "Bir seans mı yaptınız siz ikiniz?"

"Ev... evet, sanırım" diye cevapladım tereddütle. "Özür dilerim Harvey. Bilmiyordum, yani... O aniden düştü. Aniden yere yığıldı ve masanın kenarına çarptı."

Harvey oturduğu yerde gözlerini bana dikti, sonunda gamzelerinin görünmediği bir gülümsemeyle "Thorkild, rahat ol" dedi. Tekrar karısına döndü ve yüzünü okşadı. "Her şey iyi olacak merak etme. Beni duyuyor musun, bunun üstesinden geleceğiz balım."

Bu anı sirenler bozdu ve otopark sert bir ışıkla doldu. Asistan hemşire ambulansa doğru koştu ve hemen sonra aralarında sedye ve büyük bir çanta taşıyan bir kadın ve bir adamla geri döndü. Erkek olanı sedyenin baş tarafındaydı.

"Çenesi eklemlerin ayrılmış" dedi Siv. "Eklemin baş tarafını buradan görebilirsiniz." Kulağının üstündeki yarayı işaret etti. Ambulansla gelen adam da başını sallayıp dikkatlice Merethe'nin omzuna elini koydu.

"Hey, ayık mısın?" diye sordu aynı anda kadının omzunu hafifçe sıkarken.

Merethe acıyla inledi ve sonra yine sessizleşti.

"Çok iyi" dedi adam, Siv'e dönmeden önce elini bıraktı. "Ne kadar zamandır?"

"Tahminen yirmi dakika."

"Çok iyi. Ve o zamandan beri baygın mıydı?"

Siv başını sallamadan önce bana kısa bir bakış attı.

“Tamam.” Ambulans görevlisi Merethe’nin başını ve ensesini dikkatlice kontrol ederken diğer kadın da göğsüne, midesine, karnına, kollarının üst kısımlarına, bacak ve baldırlarına baktı. Her noktada durup ağrısı olup olmadığını sordular. Merethe onlar bir diğer noktaya geçmeden önce her seferinde inleyerek cevap verdi.

Bu işlerini bitirdikten sonra kulağın yanındaki yaraya geçip bir kompres hazırladılar. Adam elinde ışıkla Merethe’nin ağzına, kanyan yerlere baktı. En son olarak da gözbebeklerini kontrol edip oturdu ve bize baktı.

“Sedyeye koymadan önce ağrı kesici ilaç vereceğiz. Onu böyle yan yatmış olarak tutmak çok önemli. Ağzındaki kanamayı kontrol altına almamız gerekiyor ve yutağından içeri kaçmaması gerek. Çenesi çıktığı için boğazına hortum sokmak istemeyiz ama yolda giderken eğer gerekirse bunu da yapacağız.”

Sonra kadın olanı eline aldığı bir iğneye ağrı kesici doldururken erkek olanı Siv’e dönüp, sordu: “Siz hemşire misiniz?”

Siv onaylarcasına başını salladı.

“Tamam.” Kadın iki tane kaygan tepsi gibi parçayı alıp bir tanesini Merethe’nin bedeninin üst kısmıyla zemin arasına dikkatlice yerleştirdi ki aynı hareketlerle sedyeye taşıyabilsinler diye.

Sedyeye yerleştirirlerken Merethe’nin ağzından hem kurumuş hem de yeni kan çizgi çizgi süzüldü. Kadının yattığı yerdeki kurulama bezi ve zemin aniden siyah kan lekesi oldu. Ambulans personeli Siv’in de Blekøyhamn’a kadar onlarla gelmesini ayarladı, oradan da Tromsø’ye Üniversite Hastanesi’ne helikopterle gideceklerdi. Asistan hemşire burada kalıp bakımevindekilere ne olup bittiğine dair bilgi verecekti.

“Ben polisi ambulandan ararım” dedi Siv ve Harvey’le bana sert bir bakış attı. “Bu adamla ilgili ne olup bittiğini bilmiyorum...”

tombul parmağıyla kanepede oturan beni işaret etti “burada Merethe’yi tutmuş olabilir ve kesinlikle uyuşturucu kullanmış ya da buna benzer bir şey ve... ve...”

“Ne yaptığıma sanıyorsun?” diye sordum.

“Şu kadının haline bak!” diye sözümü kesti Siv. Ambulans çalışanları aynı anda bir bana bir ona baktı. “Sen Merethe’nin sadece düştüğüne inanmamızı mı bekliyorsun?”

“Sakin ol” dedi Harvey ve benimle Siv arasında durdu. “Ona Merethe’den yardım almasını ben söyledim, mide ve bağırsak sorunları vardı. Hepsi bu.”

Siv bir şeyler söyleyecek oldu ama nefesini tuttu ve yeniden başladı: “Son olarak burada ne olduysa oldu ama gene de aramayı tercih ediyorum. Bu arada sana yeniden söylemeliyim ki Harvey, biz burada bakımevinde dairelerimizi canımızın istediğine, kendi inisiyatifimizle öyle herkese kiraya veremeyiz. Yapacağım ilk şey en kısa zamanda bu adamı buradan atmak olacak.”

Siv, ambulans çalışanlarına iki-üç diye marş komutları vererek Merethe’yi sedyeye dikkatlice koymalarını sağladı. Dairenden çıktıklarında Harvey yanıma geldi.

“Ben... ben” diye başladım ayağa kalkarken.

“Aman Tanrım, onu gördün mü?” dedi Harvey ve üzerime doğru gelip tişörtümün yakasına ellerini doladı sertçe sarıldı. “Onu gördün mü ne kadar korkmuştu?”

Bir şeyler söyleyecek halde değildim, olanları aklımdan çıkarmaya çalışıyordum. Harvey sonunda beni bıraktı ve tam karşımda durup sağa sola sallandı. “Demin beni aradılar” konuşurken sesi boğuktu.

“Kim?”

“Tromsø polis merkezinden. Yarın sabah erkenden oraya gitmemi istiyorlar. Önce bu akşam gidip gidemeyeceğimi sordular ama ben yarın sabaha erteledim.”

“Pekâlâ” dedim ve kolumla yüzümü kuruladım.

“Senin hakkında bilgi almak istiyorlar Thorkild. Buraya ne zaman geldin, nerede kalıyorsun ve ben seni fenere götürdüğümde sen nasıldın gibi.”

“Björkang ve Arnt’ın ben fenerdeyken oraya geldikleri senaryosuna inanıyorlar demek ki” diye başladım. “Orada onlara bir şey oldu sanıyorlar.”

“Ama, kahretsin, siktir” diye gürlledi Harvey.

“Evet, çok acayip öyle değil mi...”

“Sen” diye başladı. Dışarıda otoparkta Merethe’nin ambulansa bindirilişinin sesleri geliyordu. “Bazı şeyleri sana söylemeyi düşünmüyordum ama artık söylemem gerektiğine inanıyorum.”

“Nedir o?”

“Sen aradığında, ben çiftlikten yeni dönüyordum, feneri biraz geçmiştim.” Harvey durakladı. “Pekâlâ, geri dönüş yolunda adacığ geçtikten sonra bir şey gördüm.”

“Ne?”

“Bir siluet. Ya da iki, emin değilim. Çok karanlıktı ve ben biraz uzaktaydım. Ama o kadın oturmuş...”

“Kadın?” Heyecandan gerilmiştim.

“Kim olduğunu bilmiyorum ama bir kadındı, emin olduğum tek şey bu. Yüzünü görmedim, sadece saçları rüzgarda savruldu. Onu sadece bir an, botumla kayıkhanenin köşesini dönerken gördüm, sonra gözden kayboldu. Gördüğümünden tam olarak emin değildim, duvarın önündeki ıvır zıvırı mı bir şeye benzetmiştim yoksa hakikaten bir kadın mı görmüştüm, bilmiyorum ama kayıkhanenin kapısı açıktı ve garip bir duyguya kapıldım, açık kapıdan içeri doğru bakınca orada birinin durduğu gibi bir his. Biri içerde gizleniyordu ve resmen benim geçmemi bekliyordu.”

Ambulansın arka kapısının kapandığını duyduk ve hemen sonra, salonu aydınlatan ışıklar gözden kaybolup yerini akşamın koyu mavi karanlığına bıraktı. “Gitmeliyim” dedi Harvey araba ışıklarının arkasından bakarken. Birden aklına yapması gereken bir şey geldi. “Oğlanı almalıyım ve onun arkasından gitmeliyim.”

Harvey arkasına bakmadan gitti. Hızla otoparka yürüdü ve pikabına oturdu. Bir an sonra araba gözden kaybolunca ben de perdeleri kapattım ve içeriye karanlığı saldı. Öylece kalakaldım, her şeyin aniden hangi noktada, nasıl boka sardığını düşünmeye başladım; mutfak masasında sevdiğin biriyle de otursan, sorgulanıyor da olsan ya da tüm yaşamını bile ele alsan, kendi yok oluşuna giden yola fırlamışsan yönünü değiştirmek ya da frene basmak imkânsızdır.

“Bu kez gerçekten cehenneme gittim” dedim otoparktaki sokak lambalarının ışığında kar kümeleri rüzgârda savrulurken. Uzakta fenerin orada bir kuş sürüsü geçti, incecik bir ay ışığı fenerin olduğu adacığı aydınlattı. Aniden bu soğuk karanlıkta fenerin ana binasında bir pencerede ışık gördüm.

“Harvey haklıydı.” Suratımı cama yapıştırdım. “O kadın beni dışarda bekliyor. Buradan kurtulmanın zamanı geldi.”

Bölüm 36

Otoparka geldiğimde nefes nefeseydim. Kayıkhaneye doğru, koyun en alt kısmına kadar arabayla gidip arabayı park ettim. Harvey'in kayıkhanesine bağlanmış Rasmus'un teknesini görmek üzere geldiğimde polis müdürü ve polis memurunun durduğu yerde arabamı durdurdum. Park ettiğim gibi arabadan fırladım ve hızlıca kaygan liman kayaları ve çimler arasında zikzaklar çizerek yürüdüm.

Gökyüzündeki kuşlar inip çıktıkça, gölge tiyatrosundaki çubuk kuklalara benziyorlardı. Kuşların denizin üstünde ve fenerin etrafında döndüklerini görebiliyordum.

Kayıkthane, birçok balıkçılık ekipmanı, yeşil şişeler ve kasalardan oluşan biri ağ odası olmak üzere iki bölümden oluşuyordu, odada bir de duvara asılmış plastik filika vardı. Filika başında ve kışında olmak üzere iki kancayla duvara asılmıştı. Ufacıktı, onu yerinden alıp kaldırmakta ve suya indirmekte hiç güçlük çekmedim.

Filikayı suya sürdüm ve içine atladım. Tüm adacık ve deniz gümüşü bir parlaklıktaydı. Fener ve diğer binalar keskin bir ışıkla örtülüyken kuşlar yelpaze formunda etrafa saçılmıştı, bir yarığın iki soğuk noktasını birbirine bağlayan bağlar gibiydiler.

"Tıpkı bizim gibi, Frei" dedim hıçkırarak gözyaşlarım ve sümüklerim akarken. "Tıpkı bizim gibi."

Uç kısmı tahrip olmuş iskeleye geldiğimde sırtımın ağrıdığını hissettim. Kendimi filikadan yukarı çekip kıyıya çıkmadan önce sırt çantamı karaya attım. Kayıkhaneye doğru koşup kapıyı açtım. Kimse yoktu ve adacıkta yoluma devam ettim. Taş merdivenlerin başında durup fenere doğru baktım. Ayın soğuk ışığı fenerin konstrüksiyonunda parlıyordu. Derin bir nefes alıp koşmaya devam ettim.

Tek tük yağmur damlaları ve buz gibi deniz havasında ne cekeyimin düğmelerini iliklemek ne de tişörtümü pantolonumun içine sokmak için çaba gösterdim. Ana binanın kapısı kırmızı ve beyaz polis bandıyla kapatılmıştı. Onu yırttım ve kendimi içeri attım. Artık binadaydım ve bara doğru gidiyordum.

“Siktir, siktir, siktir!” Sinirden kudurdum ve tam bar tezgahının orada durdum. Odada hafif bir soğan kokusu vardı, daha önce geldiğimde böyle bir koku almamıştım ama ben bu kokuyu başka bir yerde duymuştum. Biri hariç pencereler siyah plastik torbayla kaplanmıştı. Odanın ortasında bir çalışma ışığı açık pencereden dışarı yansıyor.

Gidip pencereyi açtım. Dışarısı zifiri karanlıktı. Gökyüzü tamamen kapalıydı. “Çok geç” dedim soluk soluğa.

Beklerken gökyüzüne dakikalarca bakıp tepede bir yerlerde bir yarığın açılmasını umut ettim ama hiçbir şey olmadı. Hatta koyu bulutlar gelince daha da siyahlaştı, ay yoktu, ışık yoktu, Frei yoktu. Sadece siyah bir engel vardı, içeriye herhangi bir şeyin girmesini engelleyen, siyah bir engel. Sonunda pencereyi kapatıp barın yanına gittim.

Bağırsaklarımda oturan şeyi dışarı çıkartmak için yeni bir deneme yapmak gerektiğini hissettim, tabelaya göre tuvalet olması gereken yere gitmek için merdivenlerden aşağı diskoteğe doğru ilerledim.

Alt kattaki kapıda asma kilit asılıydı ve bende anahtarı yoktu. Yürümekle koşmak arası bir tempoda üst kata, fuayeye çıktım. Yukarıda hava ağır ve ıslaktı, yanık tahtayla nemli fiber kokusunun karıştığı ekşi, kötü bir koku vardı.

Aralık duran kapılardan birine doğru gittim. Oda yangından en çok hasar gören yere benziyordu. Hem ana odada hem burada tavan ve duvarlar bozulmuştu ve içeride tuvalet olduğunu tahmin ettiğim küçük odada tüm banyo mobilyaları yok olmuştu, ne küvet ne de klozet kalmıştı. Birçok iş aleti ve rulo izolasyon malzemesi yerde duruyordu. Bu oda Rasmus'un restorasyon işine başladığı bu kattaki tek odaydı. Odanın geri kalanı seksenli yıllardan beri hiç ellenmemişti.

Diğer oda mobilyalarla doluydu, uzatılabilen kanepeler üst üste yığılmış dış cepheye bakan duvara yaslanmıştı, ayrıca birkaç yatak ve çamdan yapılmış ranzalar da vardı. Duvarlar kararmıştı, yerdeyse halılar donuklaşmıştı bazı oval lekeler altındaki döşemeye kadar yanmış yerleri ortaya çıkarıyordu.

Kapıyı kapatıp merdivenlerden aşağı indim, diğer taraftaki koridora doğru yürüdüm. Girdiğim ilk odanın kapısındaki tabelada Grup 1 yazıyordu. İçerdeki perdeler yere düşmüştü. Pencereleler ise sinek ölümleri ve sayısız örümcek ağlarıyla kaplanmıştı. Üstünde eski bir bilgisayar olan masanın etrafında iskemleler at nalı şeklinde yerleştirilmişti ve WordPerfect programının kılavuzu yerde duruyordu.

Diğer odada birçok spor aleti vardı, antrenman bisikletleri, ağırlıklar ve duvarlarda tozdan görünmeyen aynalar. Havalandırmalardan biri eksikti bu yüzden duvardaki delik görünüyordu. Yerde, az ilerde bir kuş iskeleti vardı. İçeri girip kısa duvardaki kapıya doğru gittim.

Basit bir lavabosu olan çok küçük bir tuvalet karşımda duruyordu. Pantolonumu indirip klozete oturdum. Tenim buz gibi taş-

la buluştu. Gene de kalkmadım ve kapıyı az da olsa ışık girecek kadar ittim. Kaslarımla içimdekini atmak için uğraşırken bir elimle de kapıyı tutuyordum.

Hiçbir şey olmadı. Rüzgâr ıslık çalar ve soğuktan kıcımın kenarları donarken sonunda oturmaktan sıkıldım. “Lanet bok” dedim hırıltıyla ve pantolonumu çekip ayağa kalktım. Kapıyı açıp merdivenlerden aşağı zemin kata indim. Buraya gelme sebebimi yerine getirme zamanıydı.

Hemen bara dönüp arkadaki dolabın cam raflarından birinden yarım şişe Smirnoff aldım. İçinde tablet olan kabarcıklı ilaç paketlerini ve açıkta duran diğer ilaçları cebimde buldum, avcumu bu renkli ve değişik ebatlardaki tabletlerle doldurdum. “Umarım bunlar yeterlidir” diye mırıldandım onları yutarken, ağzıma yakıcı şişeyi dayadım.

Orada dururken gözüm duvarın kenarındaki mukavva kutulara ve çöp torbalarına takıldı, onlar daha önce orada değildi. O tarafa gidip içlerini açtım. Bir dolu kullanılmış plastik eldiven ve içleri boş, Luminol kokan küçük şişeler vardı.

Luminol, suyla karıştırılıp bir yere püskürtüldüğünde UV ışınıyla bakıldığında kan izlerini gözle görülür hale getiren kimyasal bir maddedir. Kandaki demir katalizleşince mavi bir renk alır böylece en küçük kan izini, hatta yıkanıp temizlenmiş olsa bile belli eder.

Cep telefonumu çıkardım, bir numara bulup yeşil ışığa bastım.

“Gunnar Ore” diye cevapladı karşı taraftaki ses yarı meraklı yarı asabi.

“Benim.”

“Thorkild?” Tanrı’nın ceza... Daha yedi saat önce sana açık ve seçik olarak söyledim benden uzak dur diye...”

“Neden fenerde olay yeri inceleme yaptınız?”

“Ne?”

“Siz buraya olay yeri inceleme ekibini getirmişsiniz” diye tekrarlardım. “Neden?”

“Biz? Ben Delta’dayım, hatırlamıyor musun? Ya da o senin bok kafan o kadar kalın bir sis perdesiyle kaplı ki çoktan unuttun bile. Suç tekniği benim alanım değil.”

“Ama biliyorsun.”

Ciğerlerine havayı doldurdu. “Tromsø polisi, Norveç Polis Servisi Kripos’tan yardım talebinde bulunmuş. Onlar da iki polisin kaybolmasıyla ilgili olarak olay yerinin incelenmesini tavsiye etmiş.”

“Niçin?”

“Azıcık düşünürsen bunu kendin bulamaz mısınız?”

“Böylece sen de işin içine karıştın” Gunnar Ore sözümü kesmeden tamamen konsantre oldum.

“Kendine gel. Uyan artık adam. Kahretsin sen ne sanıyorsun? İki polis ve bir sivil kayıp ve sen de gitmiş orada deli gibi koşturup deniz hayaletleri, yüzü olmayan kadın cesetleri, ölü hırsızlarından konuşuyorsun. Bi siktir git be adam. Bu patlamaya hazır bomba gibi bir şey. Potansiyel bir basın cenneti, epik boyutlardaki siktiri boktan bir kokteylin tam ortasında adın sıkışmış parlayıp duruyor. Thorkild Aske adı işin içine karışınca panik düğmesine basmak için insanların parmakları kaşınıyor ve böyle olunca sen kimi arayacaklarını sanıyorsun?”

Oturdum ve elimdeki telefona üzülerek baktım, sonra elimle telefona akan gözyaşlarımı ve sümüklerini sildim. “Niçin iki kayıp polisin kayboldukları gece adacığa geldiğini düşünüyorsunuz?”

“Kendine gel Thorkild. Sen orada ne yapıyorsun?”

Önümdeki yarı karanlığa bakıp bir ağız dolusu içki içtim. “Siz burada kan buldunuz, öyle değil mi?”

Gunnar bir şey söyleyecekti ama dişlerini sıktı.

“Nerede?” diye devam ettim.

Tekrar bir sessizlik.

“Hadi ama, nerede?” Barın üstünden atladım ve yarı karanlıkta etrafa bakmaya başladım. “Nerede bulduğunuzun sizin için bir anlamı var mı? Bu nedenle mi hiçbir şey söylemiyorsun?”

“Ana binada barın orada luminolle izler buldular” dedi Gunnar en sonunda.

“Darbe lekeleri mi?”

“Hayır. Yer karolarıyla bir oturma grubu arasında taşıma lekeleri.”

Darbe lekeleri cinayeti işaret eder ya da o mekânda olan bir yaralanmayı. Taşıma lekeleri ise orada kanama olduğunu gösterir. Kadife kanepenin oraya gidip oturdum. Zemin soğuk ve kaygandı sanki yeni yıkanmış gibiydi. “Kim olduğunu biliyor musunuz?”

“Hayır.”

“Peki Bjørkang ya da yardımcısı olduğunu nereden çıkarıyorsunuz?”

“Tahlillerin sonucunu bekliyoruz.”

“Yani sezgilerinize dayanarak bana bir ihtimal kanın Bjørkang ya da polis memurundan geldiğini ama kesinlikle Rasmus’a ya da yüzü olmayan kadına ait olmadığına inandığınızı mı söylüyorsunuz? Siz bir iş üzerindesiniz değil mi? Hadi ama Gunnar. Siz bir şey buldunuz. Kanla ilgili kayıp polislere ait bir şeyler. Öyle değil mi?”

“Sana demin söylediğim gibi...” Gunnar Ore soğukkanlılığını hiç bozmadan sesini bir gıdım alçaltarak “Tahlillerin sonucunu bekliyoruz...” dedi.

“Ben bugün bir hayalet gördüm” dedim aniden onun o güçlü adam ifadesini bozmak için. Yalan söylediğini biliyordum, sadece onun son konuşmamızdaki isteğinin yerine gelmesini istemişyordum.

“Öyle mi? Ciddi misin, Thorkild. Bizim olduğumuz yerde hayaletler var mı?”

“Başka bir kadının gözlerinde onu gördüm. O kadındı. Yüzü olmayan kadın. Fenerin dışında bulduğum ve kimsenin önemsemediği kadın.”

“Tamam, söylediğim gibi.” Sesi bu kez daha sertti. Daha gürdü. “Polis merkezinde kimse o bulduğunu söylediğin ve hakkında sürekli konuştuğun kadınla ilgili sana inanmıyor. Ayrıca insanlar senin etrafta koşup durmandan, saçma sapan hareket etmenden de hiç hoşnut değiller. Bu senin için çok kötü bir şey.”

“Peki ya sen” diye fısıldadım. “Sen neye inanıyorsun?”

“Ben mi? Tabii, anlatayım, Thorkild. Sen bozulmuş bir makinesin ve tekrar düşüp kırılmadan önce buradan def olup gitmeli-sin yoksa parçaların bir araya gelemeyecek. İşte ben buna inanıyorum.”

“Küçük Trille rafa kondu, küçük Trille yere düştü.”*

“Hah, aynen öyle” diye cevapladı Gunnar Ore ama tekerlemenin içerdiği espriyi hiç algılamadan.

“Burada kimse yok...”**

“Tanrı’nın cezası, toparla artık kendini.”

“Pekâlâ, senin teorin nedir? Hangi senaryoyu kurdun?”

“Biliyorsun ki ben...”

“Evet, bu senaryoda benim rolüm ne? En azından bunu bana anlatabilirsin ha?”

Gunnar Ore boğuk boğuk güldü. “Sakin ol, Thorkild. Sen o adam değilsin. Bunu telefonla ilk kez konuştuğumuzda Sverdrup’a da söyledim. Flyplassvegen’de sana ve o kıza olanlara rağmen. Sen baskı zamanlarında sıkışınca kaçan firari birisin. Seni bu işlerin dışında tutmanın herkes için iyi olacağını anlattım onlara.” Biraz çekindi. “Bir şeyler senin üstüne üstüne geldi mi sen her zaman

* Bir Norveç tekerlemesi.

** Tekerleme devam ediyor.

çekip gitmeyi tercih edersin. Bu kez yanlış adada doğru zamanda bulundun, hepsi bu.”

“Kahretsin, sen ne demek istiyorsun?” Taş gibi olmuş karnımdan bir ses geldi aniden. Ağrıdan dişlerimi sıkıp geçmesini bekledim.

“Ne demek istediğimi sen gayet iyi biliyorsun.”

“Tahliye olabilmek için yol bulmam mı?”

“Canın nasıl isterse.”

“Ben sana aşağıda duşlarda ne olduğunu anlatmadım” diye pişkince devam ettim. “Duymak ister misin?”

“Hayır” diye cevapladı Gunnar Ore sinirle. “Bunları seni önemseyen birine sakla. Sadece bi siktir ol git. Bir an evvel burada...” Birden durdu. “Sen *burada* dedin” dedi.

“Ne?”

“Sen *burada* dedin olay yeri incelemeyi bahsederken. Sen fernerdesin şimdi, değil mi?”

Cevap vermeme sırası bu kez bendeydi.

“Tanrı’nın cezası, Thorkild.” Telefonun öbür ucunda giderek büyüyen fırtınanın uğultusunu işitebiliyordum. Ama artık hiçbir şey ifade etmiyordu. Alkol bedenimde çalışmaya başlamıştı, yükseliyor ve düşüyordum.

“Zamanımız doluyor” diye fısıldadım ve Smirnoff şişesini kolumun altına alıp içinde Murano camlarının bulunduğu kutunun yanında kendime bir yer bulup gözlerimi kapattım.

“Sana bu koşullarda demedim mi asla...”

“Kusura bakma şef” dedim. “Senin de söylediğin gibi ben kaçak bir firariyim ve artık uçmalıyım. Vnnnnn! Vnnnnn!”

Bölüm 37

Gunnar Ore ile konuşmamı bitirdikten sonra burada ne kadar oturduğum konusunda emin değildim. Ama bir ya da birden fazla duyum geri gelmeye başlamıştı. Müziği duyabiliyordum; gıcırdayan, seksenli yılların sintizayzırlarından ve davul makinelerinden çıkan kulak tırmalayıcı sesler. Sanki bir partinin tam ortasında uyanmış gibiydim.

Smirnoff şişesini yere koydum. Düşmeden önce yerde yuvarlandı. Başımı kaldırıp gözlerimi açmaya kalktığım anda ensemin ağrıyordu. Bara ilk geldiğim zamana göre çok daha karanlık ve soğuktu.

Ayağa kalktım, müziği takip etmek için koridora çıkınca ses daha da yükseldi. Tam diskoteğe inen merdivenin basamaklarının başında duruyordum. Güçlü bir kadın sesi pop müziğe eşlik etmeye başladı: *...I feel the night explode when we're together. Emotion overload in the heat of pleasure...*

Merdivenlerden aşağı indim, sığınak odasının daha önce kapalı olan kapısı şimdi aralıktı. İçeri girdiğimde uzun duvar boyunca sarı, yeşil ve mavi ışıkları fark ettim. Üzerlerinde beyaz işaretlerin bulunduğu birçok şeffaf cam kutu simetrik bir şekilde duvara asılıydı, içlerinde ne bulunduğunu göremiyordum.

....Take me I'm yours. Into your arms. Never let me go. Tonight I really need to know... Kapıyı itip açarken kadın hâlâ şarkı söylemeye devam ediyordu. Vestiyerin her iki yanında, tuvalet olduğu

anlaşılan birinde kadın, diğerinde erkek figürleri olan iki kapı ve öbür tarafta çift yöne açılan bir kapı daha vardı. Havadaki koku çok ağır ve rutubetliydi, seksenli yıllardan beri hiçbir şeye doku-
nulmadığı, burada son kez otuz yıl önce dans edildiği belliydi.

Monte edilmiş ilk cama doğru yürüdüm, yüz hizasında beton duvara çakılmıştı aynı anda davullar nakaratı çalıyordu: ...*Tell it to my heart. Tell me I'm the only one. Is this really love or just a game?*

Cam kasanın içinde bir kuş yuvası vardı. Kasanın üstünde Guillemot martısı (*Uria Aalge*) yazan bir plaket vardı. İki yumurta bir taşın üstüne monte edilmişti. Yumurtalar kabuğuna gelişi güzel yayılmış lekeler ve çizgilerle koyu yeşildi. Hemen yanında başka bir vitrinde, iki kırık beyaz renkli yumurta koyu kahverengi çamurla lekelenmiş taşların üzerinde duruyordu.

Duvarı takip edip başka kuş yuvalarının da bulunduğu vitrinleri geçip diskoteğe doğru yürüdüm. Satranç desenli zemin vestiyerden buraya kadar devam ediyordu. Geri kalan mobilyalar pastel renklerdeydi, duvarlar ve tavan metal ve camdı.

Diskoteğin içinde tavandan sarkan bir disko topu müzik eşliğinde dönüyordu, gençliğimden belli belirsiz hatırladığım eski bir klasik gibiydi. Yerde her iki tarafta DJ kabini ve iki tane sis makinesi bir erkek sesi şarkı söylerken dans pistine duman pompalıyordu. ...*never gonne give you up, never gonne let you down. Never gonna run around and desert you...*

Mekânın akustiği, toz ve sis makinesi buraya sülfür sarısı bir aura vermişti, kabinlerle dans pistinin arasında nabız gibi atan ve sürüklenen toz bu etkiyi artırıyordu.

DJ kabinlerinden birinde bulunan stroboskop dans pistine hızla yanıp sönen ışıklar yolluyordu, minik şimşek çakmaları gibiydi. “Burada neler oluyor?” diye homurdanıp ellerimi önüme doğru

kaldırdığımda onların nasıl mekanik ve kırılmış gibi hareket ettiğini gördüm. Sanki içtiğim ilaçların etkisiyle gördüğüm bir rüyadaydım ve her şey uçuşuyordu.

Dans pistine gelen yeni bir duman bulutuyla aniden durdum. Toz zerrecikleri tıpkı kuzey ışıkları gibi etrafımda dolanıp yukarı doğru kıvrıldı. Birden gözüm ileride duran bir şeye takıldı.

Burada olmaması gereken bir şeye.

Bölüm 38

Tabletler ve alkol bedenimi uhrevi ve dünyadan kopmuş gibi hissetmeme neden oluyordu. Acil çıkış kapısından çok da uzak olmayan, duvarın dibindeki kabine doğru ilerledim. Kabinde oturmuş sırtını duvara dayamış bir kadın vardı.

Eğer önümde yatan engelleri aşmam için benden daha fazlasının beklendiğini biliyordum. Hiçbir hatalı sahne bu oyunun büyük finalini bozamazdı.

Masada kadının önünde iki büyük kavanozda mumlar yanıyordu. Tek eliyle yüzünü tutuyordu sanki uyuyor ya da toz ve ışığın arasında müziği dinliyor gibiydi.

Yüzü olmayan kadın son gördüğümdeki gibi hâlâ aynı ince geceliği ve üstünde aynı tişörtü giymişti. Bedenini ve yüzünü ince bir kül bulutu kaplamıştı, sanki belgesellerde gördüğümüz Pompei harabelerinde ya da ona benzer yerlerdeki mumyalar gibiydi.

Masanın yanına kadar gittiğimde kavanozun içindeki mumlar sönmek üzereydi. Camın üstünde uçuşan tozlar yüzümün etrafında ışığın vurmasıyla ateş böcekleri gibi dolaşıyor sonra birden yok oluyordu.

“Birini mi bekliyorsun?”

Kadın hiçbir şey söylemedi ve ben de kanepede karşısına çöktüm. Duvarlar rutubetli ve buz gibiydi ki bu normaldi, biz deniz

seviyesinin altında, dışarıda soğuk okyanus suyunun sürekli dövdüğü bir yerdeydik.

Ona doğru dikkatlice uzandım yüzünün üstüne düşmüş sulu yeşil saçlarını çektim. Buz tutmuş gibi soğuk, sert ve çatırdayan kıyafetleri vardı. Bir çeşit kaygan tabaka kadının etrafını kaplamıştı, elimle üstündeki tozu sildim. Sanki buzluktan yeni çıkmış bir balık gibi, donmuştu.

“Sen burada ne arıyorsun?” Tekrardan masanın üstünden ona doğru eğildim ve donmuş cesedin üstünden tozları elimle silkeledim. Tıpkı yaşlı bir kardan adamın üstündeki karları temizler gibiydim. Altından çıkan bedenin mosmor olmuş derisinde bronz rengi ölüm sonrası lekelerini görebiliyordum.

Ellerimin ayalarıyla ikimizin arasında duran masayı sıvazladım. Yılların tozu ve kiri havalanıp yere düşerken altımızdaki cam belirgin hale geldi. Sanki ölenler ve ölmek üzere olanlar için rezerve edilmiş bir yere gelmiş gibiydim, ben ve yüzü olmayan kadın yolculuğumuza devam etmeden önce burada hazırda bekliyorduk, bir çeşit durumdan bir başka duruma.

Aniden müzik kesildi, ses tesisatı sanki çalmaktan yorgun düşmüş ve bırakmıştı, odaya son derece sevimsiz bir sessizlik hâkim oldu. Sadece tavandan sarkan diskotek topunun motorunun vınlama sesi ve biraz da sis makinesinin vızıltısı duyuluyordu.

“Bir yerlerde bir şeyler ters mi gitti acaba?” Ceketimin kollarını masanın cam kenarlarına sürttüm. “Seninle onun arasında bir çeşit bağlantı mı var?” Ceplerimdeki ilaç kutularını boşaltıp tabletlerimi masanın üstüne koydum ve istediklerimi seçtim. “Ben burada başka biriyle buluşacaktım, anlıyor musun?”

Tek kelime etmeden kapsülleri ve tabletleri masanın üstüne, ikimizin arasına dizdim. Onlardan bir kelime oluşturdum. Kar-

şımda buz gibi oturan kadına bakıp kapsüllerden dördünü ve yazan kelimeyi işaret ettim. “O kadın.” Gülümsedim. “Bu partiyi bizim için organize ettiler ha.”

Müzik durduğundan oda eskisi kadar garip değildi. F harfini oluşturan tabletlerden başlayıp ağzıma attım, yanağımın içinde emdikten sonra yuttum. Tam birkaç tane daha yutacaktım ki müzik yeniden başladı. Ses tesisatından aniden tekrar ses geliyor ve bir adam sesi şarkı söylüyordu: ...*Oooh, give you up, oh, give you up. Oh, never gonna give, never gonna give...*

Odada tozlar yine dolanmaya, gürültü yeniden mekânı doldurmaya başladı. Cep telefonumu alıp son bir numarayı aradım. Hazır olmadan konuşamayacağım biriydi.

“Thorkild?” Liz’in sesi yumuşak ve sıcaktı, her zamanki gibi hangi Thorkild’le konuşacağını bilemez gibiydi.

“Merhaba Liz” diye homurdandım toz yutmamak için ağzımı kapalı tutuyordum.

“Neredesin?”

“Diskotekteyim.” Masanın üstünde, önümde dizdiğim ilaçlara bakıyordum.

“Pardon?”

“Diskotekteyim” dedim sakince, tepemde durmadan dönen diskotek topuna baktım. Sis makinesinin içindeki madde bitmişti, artık duman çıkartmıyordu. “Dışarda fenerdeyim.”

“Ama... ama...”

“Birisi bizim için parti düzenlemiş burada.”

“Kimin için?” diye sordu heyecanla. “Anlamıyorum.”

“Ölenler için bir parti.” Cam masanın üstünde duran F ve R harflerini oluşturan hapların tamamını aldım. “Ve yakında gelecekler için.” Ağzımı bir dolu ilaçla doldurdum ve bu sürrealist mekâna baktım.

“Bana kızgın mısın?”

“Hayır, Liz. Kızgın değilim.” Vücudum artık ağrıımıyordu, içimde çok ilginç bir his vardı, tıpkı beni Amerika’ya götüren uçağa bindiğim zamanki gibi. Ondan birkaç gün sonra ben ve Ann-Mari boşanmak için müracaat etmiş ve herkese bildirmiştik.

Uzun zaman önce karar verdiğimiz halde mal paylaşımıyla boşanma süresi işleri hiç de kolaylaştırmadı. Artık aramızda derin uçurumlar vardı. Uçağın camından dışarı bakıp bulutları seyrettikten ve dünyanın diğer tarafına, Miami Uluslararası Havaalanı’na ayak bastıktan sonra artık ben eski Thorkild değildim. Aynı şekilde, bir buçuk yıl sonra Stavanger Hapishanesi’nin bodrum katında bulunan duşlarından taşınan ve geçen hafta hapishanenin kapısından çıkan da başka bir yeni Thorkild idi.

Aslında çok Thorkild vardı. Bir dolu. Bir tanesini yıllar, yıllar önce annem ve Liz ile İzlanda’dan Norveç’e, Oslo’ya taşıdığımızda, ilk evimizde terk etmiştim. Ama artık bu sondu. Thorkild’lerin sonu gelmişti.

“Sana boruyu anlatmış mıydım Liz?” Odada tozlar baştan aşağı dans ediyor, gözlerimi ve burnumu yakıyordu. Hâlâ daha karnımda dışarı çıkmak isteyen bir taş vardı.

“Hayır” diye fısıldadı Liz. “Bana, hapishanede sana ne olduğuna dair hiçbir şey anlatmadın.”

Masada karşımda oturan kadına arkamı dönüp yarım oturur pozisyona geçmek için hafiften kımıldadım. “Pekâlâ, demek zamanı geldi” dedim ve gözlerimi kapattım. “Kapılar kapanmadan ve bando eve dönmeden...”

Bölüm 39

Stavanger Hapishanesi 13 Şubat 2012

Arne'nin erkek sevgilisi ve Frei'nin dans kavalyesi, Sølberget'deki dans kursunda tanıştığım Robert, hapse girdiğimde bana bir mektup yollamıştı. Geldiğinde onu otoparkta, arabada Arne ile birlikte gördüm. Birbirlerine sıkıca sarılıp öpüşükten sonra arabadan indi.

Stavanger Hapishanesi'nin dört adet ziyaret odası vardır. Biz KUZHEY bölümünde on dokuz tutukluyduk. Kış tatili başladığından beri üç ziyaret odası da hep meşguldü. Boş olan tek oda normalde aile ziyaretleri için kullanılıyordu. Odanın duvarlarında çocuk figürleri çiziliydi ve eşyaları da çocuklar düşünülerek döşenmişti. İkea kutularında bir dolu oyuncak, küçük çocukların oturabileceği küçük bir masanın üstüne konmuştu. Deri bir kanepenin her iki tarafında kocaman sevimli ayı Winnie'nin pelüş oyuncakları sanki onlara sarılalım diye bekliyordu.

“Hazır mısınız?” diye sordu görevli biz ziyaret odasının kapısında durup içeri bakarken. Koridorun diğer ucunda Robert bir görevliyle birlikte duruyordu. Ellerini önünde kovuşturmuş ve kafası da yere bakarken sanki yeni içeri girmiş ve ilk ziyaretini gerçekleştirecek bir mahkûm gibiydi. “Yarım saatiniz var” diye devam etti. “Daha sonra babasıyla ilk kez karşılaşacak olan kü-

çük bir oğlan çocuğu annesiyle birlikte gelecek. Bugün bu aile odasını ziyaret saati bitene kadar onlara ayırdık.”

“Tamam, bir sorun yok” diye cevapladım ve altında mavi ve sarı halı olan, üstünde ise boya kalemleri ve oyuncakların olduğu çocuk masasına bir göz attım. Halıda iki adet zürafa devasa bir elma ağacından elma yiyordu.

“Burada bekle” dedi görevli kapıyı kapatıp dışarı çıktı. Robert ve onu getiren görevlinin ayak seslerini duyabiliyordum.

Kanepeye gidip oyuncak ayılardan birinin yanına oturdum. Hemen sonra kapı açıldı ve görevli Robert’in içeri girmesine eşlik etti. “Pekâlâ beyler, yarım saat. Ben dışarda bekliyorum.”

Kapı arkasından kapandıktan sonra Robert odanın ortasından bir an durakladı. Son karşılaşmamızdaki gibi çok şık giyinmişti, kumaş pantolon, beyaz gömlek ve kalın ceketinin altında fular vardı. Yüz hatları hatırladığımdan daha kalınlaşmıştı.

“Ayağa kalkmana gerek yok, oturabilirsin” dedi ben kanepeden hareketlendiğimde. Ceketinin düğmesini açtı fularını çıkardı ve ceketıyla birlikte boya kalemlerinin olduğu masanın üstüne bıraktı. Diğer Winnie ayıcığını yere oturtmakta güçlük çekince sonunda kucağına aldı.

“Aslında biz hiçbir zaman merhabalaşmamıştık” diye başladı söze, elimi sıkacağına dair en ufak bir işaret bile vermedi.

“Hayır” diye cevapladım. “Bir kere dans kursunun kapısının önünde karşılaşmıştık, hepsi bu. Ne istiyorsun?”

Robert, soruma cevap vermeden önce sessizce durdu. Bana yolladığı mektupta anlatacak şeyleri olduğu, konuşmamız gerektiğini yazmıştı. Kazadan sonra mahkeme sonuçlanana kadar ben Bergen’de küçük bir kulübede kalmıştım. Kan tahlilinin sonuçları çıkana kadar İçişleri’ndeki görevim askıya alınmıştı. Tek duyduğum, şefim Gunnar Ore’nin beni telefonla arayıp defolup ölmemi

söylemesi ayrıca asla kimseyle konuşmam ve ofisle oradaki arkadaşlarımdan uzak durmam ve asla basınla konuşmamamdı.

“Nasıl gidiyor...” Burnunu buruşturup devam etti: “Ya yüzün?”

İçgüdüsel bir hareketle gözümün yanındaki yarım ay şeklindeki yara izini elledim. Parmağım yanağımın alt kısmında, patlamadan dolayı derimde meydana gelen yıldız şeklindeki yarada ve gözyaşı kanallarımın altındaki düzlükte dolandı.

“Her şey iyileşir” diye cevapladım ve parmağımı yaradan çektim.

“Her şey iyileşir, evet.” Robert duruşunu değiştirdi. “Biz Frei’yi kendi yerimizde, Tananger’de gömdük.” Bacak bacak üstüne attı. “Dışarı çıktığında ne zaman istersen mezarını ziyaret edebilirsin. Arne ve aile bunun sorun olmayacağını belirtti.”

“Teşekkürler.” Parmaklarımla ayı Winnie’nin kulaklarını sıktım.

“Anne babası gitti. Arne dışarda, arabada oturuyor, seninle konuşmak istemedi.”

Parmağımı oyuncak ayının kulağından çekmeden öylece durdum.

“Frei’ye GHB’yi veren bendim.” Robert ellerini ayıcık Winnie’nin karnına biraz daha bastırdı. “Bu nedenle seninle konuşma istedim. Sana bunu anlatmak için.”

“Niçin?” diye sordum buz gibi bir ifadeyle.

Robert yüzüme çok ciddi bir bakış attı. “Bilmiyor musun? Ciddi misin?” Kafasını salladı. “Hayır” diye devam etti. “Sanırım biliyorsun.”

Ayıcığı bırakmadan omuz silktim. “Bunun bir önemi var mı, fark eder mi?”

“Hayır, belki de yok.” Robert oturup bana baktı ve devam etti: “İşte bu nedenle geldim. Çünkü sana anlatmalıydım.”

“Peki bunu arabada oturan sevgiline ve kızın anne babasına anlattın mı?”

“Onlar biliyor” diye cevapladı o sinsi gülüşüyle. Belki de buna gülümsemeyle yüz buruşturma arası bir şey demek gerekirdi. “Onun bir erkek arkadaşı olduğunu biliyordun” diye devam etti Robert. “Bir... polis memuru, hem de buradan, Stavanger’den...”

Yine omuz silktim. İçten içe vücudumun buz kestiğini hissettim. Karnıma bıçaklar saplandı. “Simon Bergeland” dedim sonunda.

“Evet, aynen. Burada olma nedenin, soruşturmasını yaptığın görevli. Polis eğitimi almış bir hırsız, şiddet eğilimli, suça ve genel bir boktanlığa yatkın pisliğin teki, senin şehre gelişinle dünyası batacaktı.”

Ben hâlâ daha ayıcığın kulağıyla oynamaya devam ediyordum. Bir şey söyleyecek durumda değildim. Bağırsaklarım tıpkı bir kapta kıpırdayan solucanlar gibi kıvranıyordu. “Neden?” diye tekrarladım.

“Ne neden Thorkild?” Robert’in yarım gülümsemesi nefret ve aşağılamaya dönüştü, tam olarak bana değil de bize; Frei, Tananger’de buz gibi bir tabutta yatarken burada oturan bize yönelikti bu gülümseme. Altdudağını ısırırken elindeki Winnie ayıcığının çenesini okşuyordu.

“Neden Frei öyle bir şey yaptı?”

“İlk başta senin kim olduğunu merak etti. Sanıyorum Simon’un ne yaptığıyla ilgili bazı şeyleri de bilmek istiyordu. Sting’de karşılaştığınızın ertesi günü Frei bana gelip ona GHB temin edip edemeyeceğimi sordu.”

“Plan neydi?”

“Plan denemezdi aslında” diye başladı Robert. “Her şeyi bilmiyorum, bilmek de istemiyorum, ama sen ve Frei yüksek doz almışken polis kontrolüne gidecektiniz ve Simon da rahat bir nefes alacaktı. Belki dava bile düşecekti. Kim bilir.”

“Bir polis kontrolü?” Aniden ağzıma ekşi bir elma şarabı tadı geldi. “Gerçekten mi?” diye devam ettim ve ağzıma gelen tadı yutmaya çalıştım. “İlginç.”

“O akşam Simon, Tanangervegen’de polis kontrolü olacağı bilgisini Frei’ye mesaj atmıştı ve seni o noktaya arabayla getirmesini rica etmişti, işte bu işe yaradı. Elma şarabıyla yanına gittiğimde anlattı bunları. Aman Tanrım” diye homurdandı. “Ne kadar pişman olduğumu sana anlatamam, ben ne kada...”

“Tanangervegen?” Kalkmadan önce bir an durdum. “Ne demek istiyorsun?”

“Polis kontrolü” diye cevapladı Robert ve bana baktı. Yarım gülümsemesi geri gelmişti. “Tanangervegen’in sonundaki.”

“Hayır” diye fısıldadım ve kafamı olumsuz anlamda salladım. “Hayır, hayır, hayır!” Sakinleşmeye, içimde parçalara ayrılan şeyleri kontrol etmeye çalışırken Robert’e baktım. “Yanlışın var. Tanangervegen olamaz. Olsa, olsa...”

“Hayır, Thorkild.” Robert sakince oturuyor ve kocaman ayıcığın iki kulağının arasından bana bakıyordu. “Hayır, hiçbir yanlışım yok.” Ayıcığı yere koyup yanıma geldi. “Ama siz Tanangervegen’e gitmediniz” dedi ve elini omzumun üstüne adeta bir tüy gibi koydu. “Öyle değil mi?”

Cevap vermedim. İçimden buz gibi bir rüzgâr geçti. En küçük hareket bile acı veriyordu, her yanımda kasıldı. Daha önceden bilmediğim yepyeni bir ağrıydı bu. Öyle bir ağrıydı ki hemen gitmeyecek, hiç kaybolmayacaktı.

Robert, bir şeyler daha söyleyecekti ki kapı çalındı. Görevlilerden biri kafasını içeri soktu. “Zaman doldu, beyler.”

Bir kasımı bile oynatmadan öylece oturuyordum. Robert, ayağa kalkıp ceketini giyip fularını taktı. “Sanırım hepsi bu.” Kendi kendine kafasını hafifçe sallayıp ceketinin düğmelerini ilikledi.

“Sence de öyle değil mi?” Kapıdan çıkarken bana dönüp göz kırptı ve görevli tekrar kafasını uzatmadan “Güle güle, Thorkild. Sanırım bir daha karşılaşmayız” dedi.

Sonra da çıktı gitti.

Görevli beni hücreme götürdükten sonra, havlumla tuvalet çantamı alıp spor salonuna gittim. “Nasıl yapabilirsin?” diye fısıldandım salondaki voleybol filesinin orada duran iki adamı geçerken. “Bunu bana karşı nasıl yapabilirsin?” En sondaki ortak duşlara geçmeden önce dolaplardan birinin önünde durdum ve içinden bir atlama ipi aldım.

Soyunma odası boştu. Gri bir buhar bulutu dolaplar ve duşlar arasında asılı kalmıştı ve banklar arasında yerde su damlacıkları görülüyordu.

Su çizgi çizgi beton duvarlardan akarken, buhar tavana doğru yükseliyor, duşun tavanındaki boruların orada uçuşuyordu. Kapıya gittim, açıp diğer tarafa baktım. Spor salonundaki iki adam gitmiş ışıklar da sönmüştü. Kapıyı kapatıp duşların oradaki banklardan birini duşlara doğru ittim.

Bank yerini almıştı, açabildiğim kadar en sıcağa duşları açtım. Bankın üstüne bir sıçrayışta çıktım ve elimdeki ipi tavandan asılı duran kalın bir borunun üstünden attım. Prosedürü uygulayıp ipin tek tarafına kement yaptım.

Bankın üstünden yere atlayıp sağ tarafımdaki, bir dakika sonra otomatik olarak kapanan duşlara gittim ve hepsini yeniden açtım. Diğer tarafta duran eski duşların otomatik açılıp kapanma sistemleri olmadığından hâlâ daha taş zemine vurup buhar bulutu üreten sıcak suyu akıtmaya devam ediyorlardı.

Tekrardan hızla banka çıkıp ellerimi yukarda kavradım, tek tarafta yaptığım kementten başımı içeri soktum. Su, zeminde azalıp, paslanmış gider kapaklarından her iki yanımdan geçerken iğrenç bir ses çıkarıyordu. Su buharı derimde dolanıyor, soğuk havayı uzakta tutuyordu. Yoğunlaşan buhar tüm gözeneklerimi kapatıp ağrıyı izole etti ve acıyı içime hapsetti.

İpi her iki ucundan sıkıca tuttum, altımdaki banka parmak uçlarımla baskı yaptım ve bir tekme attım. İşte, Thorkild, diye düşündüm, ip boynumda gerilip kafam göğsüme doğru düşerken. En kötüsü tamamlanmıştı.

Bedenim etrafında yavaşça dönerken bacaklarıma kramp girmişti. Sağ taraftaki duşlar artık su akıtmıyordu. Hiçbir kırınlık taşı mıyordum. Aniden buharın arasından soyunma odalarının duvarındaki saate gözüm takıldı. Beşi üç geçiyordu.

*Biz o akşam neden Tanangervegen'e gitmedik, Frei? Aman Tan-
rım, biz o akşam neden Tanangervegen'e gitmemiştik...*

Bölüm 40

“O seni kullandı.” Liz’in sesi beni yarı uyuklayan halimden uyandırdı. Gözlerimi zorla açmaya çalışırken disko topunun motorunun sesi sonunda pes etti. İçindeki şeyler kırılmış, plastik, metal ve cam parçalarına ayrılmış gibiydi. “Seni kandırdı ve işini kaybetmeni sağladı. Ondan nefret ediyorum” diye hıçkırdı Liz. “O öldüğü halde ve ben onunla hiç karşılaşp tanışmadığım halde ondan nefret ediyorum.”

“Anlamıyorsun” diye mırıldanıp ayağa kalkmaya çalıştım. “Ama bu senin suçun değil. Biz ikimiz böyleyiz. İşte bu nedenle bu tarz insanları seçiyoruz, Arvid gibi, Ann-Mari gibi, insanlardan uzak duran, hiçbir zaman bazı şeyleri fark edemeyen, zarar görmüş insanları seçiyoruz. Ama görüldüğü gibi değil Liz. Ben bütün süreç boyunca Frei ve Simon’u biliyordum. Frei’nin adı o adamın kâğıtlarında duruyordu. Frei benimle benim ona izin verdiğim bir oyunu oynadı. Manipülasyon ve enformasyon, yani hile ve bilgi, öyle değil mi? Bizim yaptığımız buydu. Benim gibi insanların yani. Düşünceleri manipüle etmekte yaptığımız.”

“Ben, ben anlamıyorum.”

“Hâlâ kardeşinin bir sihirbaz olduğunu anlamadın mı? *Alavere dalavere*’de birinci sınıf boktan bir usta, her şey mükemmel olarak batırılır... Aniden bahsettiğim şarkının nakaratını unuttum ve yüzü olmayan kadınla aramda duran masanın üstündeki tabletle-

rin hepsini aldım. İlaçları toparlarken ellerimin titremesini ancak kontrol edebiliyordum. Bir sürü kapsülü ve tableti ağzıma atarken bir kısmını yere ve gömleğimin cebine döktüm.

“Hiç o adamla buluştun mu?” Liz’in sesinin konuşmayı nereye getirdiğini hissedebiliyordum. “Onun sevgilisiyle yani?”

“Hayır, soruşturmadan sonra asla ortaya çıkmadı. İçişleri aramış ama asla bulamamışlar” diye güldüm. “Çekmiş gitmiş.”

Karşımdaki donmuş, yüzü olmayan kadına kısa bir bay bay çekip ayağa kalktım ve müziğin durduğu dans pistine gittim. Oda çok sessizdi, sadece astım yapan sis makinesinin motoru ve disko topunun tavandan sarkan parçasının sesi duyuluyordu.

Dengemi yeniden toparladım. Toz bulutlarının arasında ayakta durmaya çalışırken, tabelanın üstünde duran beyaz adam figürünün olduğu acil çıkış kapısını gördüm ve derin bir nefes alıp dışarı çıkmaya çalıştım.

Boş elimle metal kulpu tutmaya çalıştım ama elim kaydı ve başımı kapıya vurdum. Hiçbir şey hissetmemiştim.

“Bunu yapmamalısın.” Liz’in fısıldadığını duydum cep telefonu tekrar elime alıp sırtımı kapıya yaslarken. “Tek başıma dayanamam, Thorkild.”

“Korkma.” Öksürdüm, yutkunacak tükürüğüm olana kadar öğürdüm. “Soğuk metal tadı ağzımda eriyecek...” Ayalarımın gözlerimi ovuşturdu. Yanağımdaki acıyı hissetmeden gözümünden yaşlar aktı. “Böylece bitti. Artık daha fazla Thorkild’ler yok.”

Liz’in ağır ve kesik kesik solumasını telefonun ucundan duyabiliyordum, kelimeleri toparlayamadığı ve ağladığı belliydi. Ama bu bizimle, ben ve Liz ile ilgili değildi. Sadece bana ve nehrin öte yakasında bekleyen kadına aitti.

Döndüm ve kapının koluna bir kez daha yüklendim, sonunda kapı açıldı.

Soğuk deniz havası yüzüme çarptı ve ciğerlerime doldu. Acil çıkış kapısından çıkıp kayalara doğru yürüdüm ve büyük bir taşın önünde durdum. Anakara karşımda duruyordu. “Benim görmedim” diye bağırdım dudaklarımdan çıkan sesle aynı anda tuzlu deniz suyunu hissettim, “ya da duymadım senin söylemeye çalıştığın şeyi...”

Gülmeye çalıştım ama kahkaham boğazımda kırılıp kaldı. Ana binanın acil çıkışıyla kaygan kayalar arasından atladım. Önümde dalgalar yuvarlanıyordu.

“Çok güzel” diye bir şarkı mırıldandım, kaygan kayalarda başım dönüyor, gözüm kararıyordu. Yüzümü gökyüzüne dönmüş-tüm. Ayın yüzünde parlayan dağ geçitleri vardı. Gümüş nehirler akıyordu, gökyüzünü değişik metal renkleriyle aydınlatıyordu, alev desenli galaksiler döne döne merkeze doğru yaklaşıyordu.

“Thorkild” diye sızlandı Liz. Onu iyi duyamıyordum. Denizin kükremesi sesini bastırıyordu. “Kapatma, lütfen, daha iyi bir kardeş olurum, sızlanıp seni rahatsız etmem artık, lüt...”

Cep telefonumu kulağımdan çektim ve kayaların orada durdum. “O akşam biz Tanangervegen’e gitmedik” dedim simsiyah suya bakarken. İlerde nehirle karıştığı noktada su, yarı karanlık bir bulanıklık haline geliyor, içerden aydınlanıyordu. Yakında bu enerjinin bir parçası olmak üzereydim. “Bambaşka bir yoldan gittik, öyle değil mi Frei? Bambaşka yoldan.”

İki kolumu her iki yana açtım ve bir ayağımı diğerinden biraz daha ileri koyup hafifçe kırdım ve üstüme başıma kustum ama artık bunun hiçbir önemi yoktu, su hepsini yıkayıp götürecekti.

Tepemdeki gökyüzü en sonunda açılmıştı ve renkler iki noktayı birbirine bağlıyordu. Gözlerimi kapattım ve dudaklarımı sık-tım, bedenimi ileri doğru gitmeye zorladım.

Okyanusa düştüğümde önümde duran karanlıkla karşılaştım, dalgalar beni giderek kıyıdan uzaklaştırıyor, kendi ritmiyle sallıyordu, sırt üstü sürüklenip gidiyordum yağan gümüşü yağmurun altında. “Artık bu son” dedim, tuzlu su yüzümü ve vücudumu temizlerken. “Bu sonuncu Thorkild.”

Bölüm 41

Frei ile son gün, Stavanger 26 Ekim 2011

İkinci katta geçici olarak kullandığım ofisimden aşağı indiğimde Frei, Stavanger Polis Merkezi'nin dışında kapıya yaslanmış duruyordu. İlk önce sandım ki, Simon Bergeland en sonunda görüşmeye gelmiş ve görevliden içeri girmek için izin istemişti.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordum dışarı çıktığımda. Gömleğimin kollarını ta dirseklerime kadar kıvrırken onun karşısına geçip durdum. Tatlı bir esinti kollarımdaki tüyleri yalayıp geçerken polis merkezinin önünde duran ağaçlardan çingırağı andıran bir ses çıktı.

Frei siyah beyaz desenli kısa bir etek, siyah spor ayakkabı ve uzun kollu salaş bir kazak giymişti. Gözlerini siyaha boyamıştı ve boynunda köpek tasmasına benzeyen bir şey vardı. “Şöyle bir tur atalım mı?” Tıpkı ilk karşılaştığımızdaki gibi dudakları koyu kırmızıya boyanmıştı. Bana biçimsiz ve kısa bir an sarılırken nefesindeki alkol kokusunu hemen duydum.

“Yapamam” diye kısaca cevap verince hemen kendini geri çekti. Yeni ağladığı gözlerinden belli oluyordu, kıpkırmızıydı. “Birini bekliyorum.”

Frei, gülmeyi denedi. “O gelmeyecek” dedi gülerek ve üstüme doğru sertçe eğildi, göğüsleri bedenimin üst kısmına değdi.

“Sen nereden biliyorsun?”

“Ben her şeyi bilirim” diye cevapladı ve gülerken kendini benden uzaklaştırdı. Bir adım geri gidip sokak lambasının direğine yaslandı, elinde elma şarabı şişesi duruyordu.

“Bundan hiç şüphem yok.” Ayakta duruyor, şampuanının ve parfümünün üstüme sinmiş kokusunun tadını çıkartarak ona bakıyordum. Şu anda tek istediğim bir sihirle, her şeye her kurala boş verip onu kucaklamak ve yüzümü saçlarına gömmektir.

“Geliyor musun?”

“Kes şunu, Frei.”

“Lütfen.”

Kolumu kaldırıp saatime baktım. Birazdan altı olacaktı. Simon Bergeland’ın sorgusu üç saat önce başlayacaktı. Onun bugün de gelmeyeceğini biliyordum, o gelmeyeceğine göre biz de gidebilirdik.

“Nereye gideceğiz?”

“Tananger. Frei elma şarabı şişesini bana doğru fırlattı.

Şişenin kapağını açıp içindekini içtim. Şarabın tadı ekşiydi, hatta asit gibiydi.

“Tananger’de ne oluyor?” diye sorup şişeyi ona geri attım.

“Bekle ve gör.”

Saatime yeniden bakıp hemen cevapladım. “Pekâlâ. Ama arabayı ben kullanacağım.”

Kapıyı çalıp görevlinin beni içeri almasını bekledim. Ofisime koşarak gittim, masamın üstünü topladım. Simon Bergeland’ın telefonunu bir kez daha aramayı denedim ama hâlâ telefonu kapalıydı.

Frei, arabanın dışında durmuş sigara içiyordu. Hiçbir şey konuşmadan arabaya bindik ve otoparktan geri geri çıkıp Lagårdsveien’e doğru gitmeye başladık.

“Ben güzel miyim?” diye sordu aniden bana bakıp. Başı arabanın yan camına dönüktü ve arkasından şehrin ışıkları vuruyordu.

“Hem de çok. Tananger’de ne var?”

“Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun” diye devam etti Frei sorduğum soruyu umursamadan.

“Pekâlâ, kimsin sen?” Frei’nin kılavuzluğunda ilk dönemeçten dönüp anayola çıkıp E39’dan devam ettik. Çok acayip bir kasılma göğsümde patlayıp yüzüme ve omuzlarıma sıçradı.

“Ben senin olabilirdim” dedi aniden bana dönüp. Gözleri siyahtı, sanki korkuyor gibiydi. “Gerçekten.”

“Hayır, hiç sanmıyorum” diye cevaplayıp gülmeye çalıştım ama bir şey yüz kaslarıma engel oldu.

“Neden olmasın?” Frei ortada aramızda konsolda duran elma şarabı şişesini aldı ve sinirle elleri arasında döndürmeye başladı. Şişeyi açıp bir yudum içti, tekrar kapattıktan sonra elleri arasında döndürmeye devam etti. “Daha biraz evvel benim ne kadar güzel olduğumu söyledin.”

“Olağanüstü güzel” diye ekledim.

“Ee öyleyse?”

“Bu sadece bir oyun, öyle değil mi?” Sokak lambaları hali hazırda yanıyordu. Yağmur bulutları boşalmak üzere hazırda bekliyordu.

Frei, şişeyle oynamayı bıraktı ve şeffaf cam şişenin içinden bakmaya başladı. “Ya bizden başka kimse olmasaydı?” dedi şişeye fısıldayarak.

“Biz çoğul muyuz?” Arka koltuğa doğru dönüp teatral bir bakış attım. “Hımm, burada kimse yok. Diğer tarafta birini görüyor musun?”

Ona her şeyi anlatmak için can atıyordum, o boktan, işini tehlikeye atan polisin kariyerini kurtarmak için nasıl uğraştığını, bunun için her şeyi feda etmeye hazır olduğunu bildiğimi de söylemek istedim. Ama yapmadım. Hâlâ beni tutan bir şey

vardı. İkimiz de bu gülünç oyunu bozmasak, her şey gerçek kalacaktı. Biz sadece koşulların zorunluluğuyla bir araya gelmiş değildik, alışveriş caddesinde, tepemizdeki soğuk yağmur bulutlarının altında iki kişiydik, bir erkek ve bir kadın, birbirine yakın olmak isteyen iki kişi.

“Evet” dedim sonunda. “Sadece ikimiz varız.”

“Ben sandığın gibi biri değilim, bunu biliyorsun, ben sürekli yalan söyleyen, kullanan...”

“Evet” diye sözünü kestim. “Her seferinde, eğer bilmek istiyorsan.

Elleriyle oynamaya devam ettiği şişenin arkasından gülümsemesini görebiliyordum. “Teşekkürler.”

“Teşekkürler?” Aniden göğsümdeki, yüzümdeki ve ensemdeki ısıyı hissettim; karnıma doğru ılık ılık bir şeyler aktı. Bu bana gülme isteği verdi. Hem de sonsuza kadar. “Ne demek istiyorsun *teşekkürler* diyerek?”

“Sadece öğrenmek istedim.”

“Ama biz ikimiz sadece biz değiliz, öyle miyiz?”

Frei, oturduğu yerde kıpırdandı ve sonunda bana baktı. Parmığıyla göğsüme işaret etti. “Bir” ve aynı parmakla kendine işaret edip, “İki” dedi.

“Ahh çok komik” diye güldüm karnımdaki sıcaklık hissi devam ederken. Direksiyona sıkıca sarıldım. Soğuk parmaklarımda karıncalanma yaptı, aynı anda içimde sanki bir şey vardı ve dışarı çıkmak için acele ediyordu.

“Vauv.” Oturduğu yerden ağzı yarı açık bana baktı.

“Ne?” Direksiyona daha sıkı sarıldım. Hissettiğim şey çok garipti, bedenim sanki araba koltuğundan uçacak gibiydi, biz ikimiz iki kozmonottuk da ya eğitim uçuşunda ya da NASA’nın yörüngeye girmiş bir uzay aracındaydık.

“Birlikte bir an mı yaşadık?”

“Yaşadık mı?”

“Sanırım” diye güldü.

“Bu arada, çıkacağımız yeri söyle. Ben..”

“Sen orayı çoktan geçtin” dedi Frei. “Uzun zaman önce.”

“Siktir” diye mırıldandım, koltuğumda sıkıca oturmayı denerken aynı anda gözlerimle yeni bir çıkış noktası ya da döner bir kavşak aradım. “Döneyim mi?”

“Hayır.”

“Tananger’e gitmeyecek miydik?”

“Dönme.” Frei kafasını omuzuma koydu. “Devam etmek istiyorum.”

Gökyüzüne baktığımda küçülen yağmur bulutlarının arasında bir delik gördüm. Çok keskin bir ışık aradan içeri girdi. Bu mevsimde alışık olduğumuz metal mavisi ışık değildi ama daha sıcaktı, daha dünyeviydi, sanki parlayan gümüş bir diske bakıyordum. Sırayla bulutlar çekildi ve ay tamamen görünür hale geldi, gördüğüm oydu.

Frei’ye, ayın kanıyor gibi gözüktüğünü söyleyecektim. Kalın çizgiler halinde akan gümüş renginde lav gibiydi, tam ağzımı açacaktım ki aşağıdan bir gümbürtü geldi. Sonra ellerim direksiyonu sıkı sıkı kavrarken araba koltuğunda uçmaya başladım. Frei de uçuyordu, onun korku dolu yüzünün benden nasıl uzaklaştığını, saçlarının yüzünde bir hale gibi sarmalandığını görüyordum. Hemen sonra korkunç bir patlamayla kafamın direksiyona hızla vurduğunu hissettim.

Son hatırladığım acı, elma şarabının ağzımda bıraktığı metal tattı. Ertesi gün uyandığımda bana Frei’nin öldüğünü söylediler.

Salı

Bölüm 42

Bu kesinlikle yeni Thorkild değildi. Ayıldığımda beni vuran ilk bu oldu. Gece göğü benim üstüme serildiğinde soğuk ve karanlıktı, sönmüş yıldızlar kedi gözü gibi aradan parılıyordu. Suyun etrafımda çırpındığını, üstüme sıçradığını duyabiliyordum, dalgaların doğrultusunda aşağı yukarı sallanıyordum.

Kullanılmış alışveriş poşetlerinden, halat parçalarından ve denize atılmış bir sürü boktan şeyden meydana gelmiş bir çeşit yosun topluluğunun üstünde yatıyordum. Kafamı kaldırıp yosunlara baktığımda buraya geldiğim ilk akşam fırtınada, fenerdeki limandan kopan iskelenin kalıntılarına vurduğumu anladım.

“Tanrım” diye homurdandım yaklaşık bir metre ötemdeki kuş yavrusunu görmeden önce, öyle görünüyor ki bu çöpten adacığa yerleşmiş gibiydi. Yavru kocamandı, beyaz benekli, koyu kahverengi ve siyah gagalıydı. Bir kartala benziyordu, orada oturmuş yırtıcı gözlerle bana bakıyordu, kanatlarını bedenine yaklaştırdı ve başını göğsüne doğru bastırdı.

“Yardım edin” diye fısıldadım yavru kuşa doğru başımı eğip. “Sen bana yardım edebilir misin?” Hemen ardından ağırlar bastırdı, önce boğazıma, yanağıma, sonra da karnıma; sindirim sisteminin içinden yükselen vurucu ve ağır acı bütün gücüyle geri gelmişti.

Yukarıya gökyüzüne bir göz attım, alt tarafımdaki feci ağır sırasında gözlerimi sıkıca kapattım. Tekrardan açtığımda gök-

yüzünden bir kedi gözünün yere doğru geldiğini gördüm tıpkı yıldız kayması gibi.

Ulumaya başladığımda yavru kuş da kanatlarını kıpırdattı.

Daha sonra yıldız kayması gibi olan şey daha yakınlaştı ve gökyüzünü ışıkla kaplayınca kartal yavrusu yukarı uçtu. Kanatlarını açtı, kafasını yukarı doğru tuttu, gagasını açtı ya kendini koruyacak son denemeyi yaptı ya da yiyecek bulmaya gittiği.

Ellerimi bu sert ışıktan yüzümü korunmak için kaldırmaya çalıştım ama başaramadım. Elim bir yere bağlıydı. Elimi tutan şeyin ne olduğunu görmek için başımı o tarafa çevirdim. Çöplerden oluşan yığında gri bir el vardı. Beyaz, sert parmaklar benimkilere sanki tokalaşıyormuşuz gibi yapışmıştı.

Elimi kıpırdatıp parmak uçlarımı kurtarmaya çalıştım. Elin üstü soğuk ve kaygandı sanki taştan bir manken eli gibiydi. Eli kendime doğru çekip kurtarmaya çalışırken kayan yıldızı tekrar gördüm.

Ateş püskürten bir ejderha gibi denizin üstünde asılı duruyor ve köpüklü deniz suyu, sağa sola sallanan çöp adacığının her tarafında köpürüyordu. Boş elimle en alta tutunmaya çalıştım ve korku dolu çığlıklar attım; her taraftan vuran plastik parçalar, köpükler ve buz gibi deniz suyu üstüme gelirken acıdan kıvranıyordum.

Yattığım yerden çok da uzak olmayan bir yerde şapırt diye bir su sesi duydum, karanlık bir figür bana doğru geliyordu. Kartal yavrusu kendini kahverengi ve beyaz bir top yumağı haline getirmişti, sadece gagası görünüyordu, kafasının geri kalanı tüy yumağının içine gömülüydü. “Bırak onu” diye bağırırdı bir erkek sesi ve aniden yanımda durdu.

Kafamı hayır anlamda salladım ve buz gibi insan eline daha da sıkı tutundum.

“Bırak onu” dedi erkek sesi ve hemen yanında suda duran metal yatağı işaret etti. “Eğer onu bırakmazsan seni helikoptere alamam.”

Bakışlarımı yeniden kartal yavrusuna döndürdüm. Tüylerinin arasından gözlerinin birini görebildim. Sonra kafası yine kanadının altında kayboldu. Aynı anda yanımdaki adam denizin altında tuttuğum neyse onu bırakmam için teker teker parmaklarımı açmaya çalışıyordu.

“Bırak onu dedim! Duyuyor musun? Bırakman lazım aksi takdirde seni sepete alamam.”

Sonunda vazgeçtim, daha fazla gücüm kalmamıştı ve adam beni omuzlarımdan tutup çöpten adanın üstünden çekmeye başladı. Ben metal sedyeye doğru giderken arkamda, çöplerin üstünde tam bir insan belirdi.

“Önce seni yukarıya alacağım” dedi sakince. “Ardından da onu alacağım.”

Kurtarma görevlisi beni yuvarlayıp sedyeye bağlarken kendimi bıraktım. Adam ışığa doğru elini salladı ve yanımda duran ölü bedeninin yanında kaldı. Ondan sonra an hissettiğim şey birbirine vuran dişlerim, titreyen dudaklarımla sudan yukarı doğru çıkışım ışığa doğru ilerleyişim oldu.

Görevliler sepeti yukarı helikoptere alırken gözüm, fenerin limanının enkazındaki kartal yavrusuna takıldı: Ayaklarının üstünde duruyordu, köpük ve deniz suyu tüylerinin arasını kamçılarken kanatlarını çırpıyordu.

“Hey, beni duyabiliyor musun?” Helikopterdeki adamlardan biri sorarken aynı zamanda beni sedyeden alıp yerde duran battaniyeyle folyoya sardılar ve sepeti aşağı yolladılar.

Bir şeyler söylemeye çalıştım ama ciğerlerimde cevap verebilecek yeterli hava yoktu. Anestezi doktoru ellerini yanaklarıma dokundurdu. İlk fark ettiği ne kadar soğuk olduğumdu. Hissettiğim tek ısı adamın ellerinden geliyordu ve onun tüm bedenime ya-

yılmasını istiyordum. “Hey, sakın gözlerini kapatma” diye devam ederken parmaklarını yüzümde gezdiriyordu.

Etrafımızda helikopterin vızıltısı, içerde de pervanelerin itici sesi vardı. Vinç yeniden içeri geldi. Kurtarma görevlisi kapıyı kapatmadan önce sepetteki şekli yanıma bıraktı ve o da battaniyelerle folyoya sarıldı.

“Bunu gördün mü?” Kurtarma görevlisi kayışını çözüp kaskını çıkardı ve kenara koydu.

“Ne?” Anestezi doktoru ona doğru döndü. “Bu kayıp polislerden biri mi?”

“Hayır” diye cevapladı kurtarma adamı. “Kesinlikle değil.”

Anestezi doktoru battaniyeyi çekince yanımda yatan adamın kafası bana doğru düştü, cesetle yüz yüze bakıştık. Kafası şişmişti, etleri ve yüz kasları kafatasından sarkıyordu. Yüzü deniz yıldızıyla kaplıydı ve iki çukur haline gelmiş göz deliklerine küçük obur deniz hayvanları oturmuştu: bomboş düşünceler ya da kelime, hatta hiçbir şey, Stavanger’de oturmuş çaresizce bekleyen Anniken Moritzen ve Arne Villmyr’e yetmezdi.

“Daha fazlası var” diye başladı kurtarıcı adam.

Anestezi doktoru, Rasmus’un kafasını tutup benden öte tarafa çevirdi ve kurtarma görevlisine baktı. “Fazla? Ne demek istiyorsun?”

“Görmüyor musun?” dedi kurtarma görevlisi. “Cesede kablo-larla bağlanmış.”

“Ama, ama hassiktir.” Anestezi doktoru hayretler içinde bağırdı.

“Ben de bunu ilk bakışta görmemiştim.”

“Fakat bu ne olabilir?” Anestezi doktoru başını sallayıp tekrardan bana baktı. “Hey, sen!” Parmaklarını gözümün önünde defalarca şaklattı. Çekildiğinde, elinde tuttuğunun bir kolun alt kısmı olduğunu gördüm. Şişirilmiş bir eldivene dönmüştü, pütürlü gri elin devamında dirsek kemiği ve alt kol kemiğinin koptuğu yer-

den dışarı fırladığı görölüyordu. “Bu kimin kolu olabilir?” diye sordu hızlı hızlı. “Duyuyor musun? Bütün bu saçmalıklar nedir?”

Cevap verebilecek gücüm yoktu. Onun yerine pervane parçalarının çıkardığı sesi beni dondurucu soğuşa, acıya ve geriye ne kaldıysa hepsine bağlamıştı. Sonra da her şey simsiyah oldu.

Bölüm 43

Tekrar uyandığımda bir sedyeye bağlıydım ve helikopterden çıkarılıp asfaltta, sonra da uzun ve dar bir koridorda götürülüyordum. Yolculuk steril kokulu, bir dolu hortumla aparatın ve sanki beni bekliyor gibi duran insanların olduğu bir odada son buldu.

Yatak, makinelerin tam ortasına yerleştirilmişti. Bir erkek personel üstüme doğru eğilirken diğer iki erkek kıyafetlerimi makasla kesmeye başladı; biri yakamdan, diğeri de bacağımdan.

“Hey! beni duyabiliyor musun?”

Ağzımı açacak gücü buldum ama sesimi çıkartamıyordum.

“Nerede olduğunu biliyor musun?” Adam gözkapaklarımı iki parmağıyla açıp gözbebeklerime küçük bir el feneriyle ışık tuttu.

Kafamı hayır anlamda salladım.

“Benim adım Doktor Berg. Tromsø Üniversite Hastanesi’nin Travma Bölümü başkanayım. Eğer bir şey söyleyebilecek hale gelirsen bağır. Kendini uyanık tutmaya çalış. Tamam mı?”

Gözlerimi açık tutmaya çalışırken doktora onaylarcasına başımı salladım.

Doktor Berg, bir adama bir-iki kelime edip tekrar bana döndü. “Neden burada olduğunu biliyor musun? İki parmağını birleştirip göğsüme koydu ve diğer eliyle vurdu, sonra aynı hareketi diğer tarafa da tekrarladı. Sonra da beyaz tahtanın önünde duran üçüncü adama seslendi: “Akciğerlerde ödem, şüphesiz.”

Beyaz tahtanın önündeki adam da hızlıca bunu yazdı. “Pneumothorax, negatif, ama sen gene de röntgen çektir.” Doktor Berg ilgisini bana tekrar çevirdi. “Evet” dedi sakince ve derin bir sesle devam etti “Nasıl hissediyorsun şu anda?”

“Rasmus” diye fısıldarken saçları kısa kesilmiş genç bir erkek göğsüme elektrotları yapıştırmadan önce ıslak kıyafetlerimi aldı. “Rasmus nerede?”

“Martin!” diye emir verdi doktor Berg yüzüme bakmadan. “Hipotermi?”

“Hafiften hızlıya doğru.”

“Ateş?”

“32,5 derece. Yavaşça artıyor.”

Doktor Berg elimi tuttu, parmak uçlarımı teker teker sıkıştırdı. “Acı duyuyor musun?”

Başımı evet anlamında salladım.

Elimi bırakıp üstüme doğru eğildi. “Adın ne biliyor musun?”

“Thorkild” dedim sessizce. Ayağa kalkmaya çalıştım ve etrafıma bakındım, neredeydim, etrafımdaki bu insanlar neden buradaydı, kimlerdi ve gerçekten ne yapıyorlardı. “Thorkild Aske.” Beyaz tahtanın önündeki adam en tepeye büyük harflerle adımı yazdı.

“Kateter?” diye sordu elektrotlarla işi bitip kabloları toplayan hemen yanımdaki hemşire.

Doktor Berg başını olumsuz anlamda sallayıp yatağın başucuna gelen genç, uzun saçlı hemşireye döndü. Hemşire elektrotlarla ilgilenen görevlinin yanına geldi. Elindeki ince plastik boruyu uzattı, daha sonra da penisimi tutup boruyu geri istediğine dair bir işaret çıktı.

“Sadece sakın ol” dedi hemşire. “Birazdan biter.”

“Ne? Hayatım mı?” Konuşmayı denedim ama kelimeler tükürüğüme yapıştı kaldı. Travma odasında etrafımda kanımdaki ok-

sijeni, nefesimi, tansiyonumu ve ateşimi kontrol ederlerken beyaz tahtanın başındaki adam da bunları not ediyordu. Lastik hortumlu kadın incecik hortumu ta idrar kanalına kadar sokmuş geriye hortumdan kısa bir uç kalmıştı. İçeriye hava ya da bir çeşit sıvı pompaladı ardından bir sonraki görevine doğru uzaklaştı.

“Denizde ne arıyordun?” Doktor Berg bu soruyu sorarken aynı zamanda ağır röntgen cihazını göğsümün üstüne doğru çekiyordu. “Düşün mü?”

Başımı hayır anlamında salladım. “Nehirler.”

“Nehir? Nehire mi düştün?”

Başımı yine salladım ve doktora arkamı dönmek istedim ama o beni tekrar düzeltti. “Hey, beni dinle. Ne kadar zamandır denizdesin?”

Başımı tekrar hayır anlamında salladım.

“Herhangi bir yerinde ağrı var mı?”

“Midem” diye cevapladım. Doktor Berg karşımda sakince durdu ve bir elini midemin üstüne koydu.

“Burası mı?” diye sordu ve bana baktı.

Eliyle taş duvara dönmüş mideme dokunduğunda başımı onaylarcasına salladım. “Sıkıştı” diye fısıldadım.

“Anlıyorum.” Doktor Berg, beyaz tahtanın önündeki adam döndü. “Kabız.”

Gözlerimi kapatmayı denedim, dışardaki gürültüye kendimi kapatmak istedim ama bunu her yaptığımda Doktor Berg parmaklarıyla baskı yapıp yeni sorular sordu. Anladığım kadarıyla bedenimdeki his yavaştı ama yeniden yaşama uyanıyordum ve ağrı reseptörlerim sıfırlanmıştı.

Bir laborant elinde bir sayfayla Doktor Berg’in yanına geldi, bir yandan da röntgen makinesini götürdüler. Her ikisi fısıldayarak aralarında konuştuktan sonra laborant gitti. Kısa bir aradan sonra

doktor yeniden yanıma geldi, elinin ayasını alnıma koyup gözkapaklarımı iyice doğru açtı.

“Bunlardan aldın mı hiç?” Elinde tabletler ve kapsüllerin bulunduğu içi boş kabarcıklı paketler, şişeler ve kutular tutuyordu. “Aldın mı?”

Gözlerimi kapatmayı denedim ama Doktor Berg yeniden aynı anda elindeki paketlerin adlarını okumaya başladı. “Hangileri? Sobril? OxyContin? OxyNorm? Kaç tane?”

Doktor Berg’in parmakları gelmeden önce gözkapaklarımı bir an için kapalı tutabildim. “Kaç tane?”

“Hepsi” diye cevaplarırken nefesimi bıraktım.

Beni bıraktı ve bir adım geri gidip kapının yanında duran laboranta döndü.

“Pekâlâ, millet” dediğini duydum. “Sanırım tahtada yazılı tüm hasar listesine sahibiz.” Ben gözkapaklarımı yeniden kapatmıştım, Doktor Berg açmasın diye iyice sıktım. Doktor Berg iki elini kullanmak zorunda kaldı. “Bu bir intihar denemesi. Bu yüzden” devam etmeden ellerini çırpı “röntgenleri, iç kanama ve kardiyak tamponad ihtimaline karşı tekrar kontrol edelim ve buradaki işimizi bitirelim. Sonra da onu yukarı servise taşıyabilirsiniz.”

Etrafımdaki insanların bir bir çekildiğini, ekipmanların sürüklendiğini ve döşemeden yükselen gıcırtıyı duyabiliyordum. Aniden Doktor Berg’in yeniden sesi duyuldu. “Herkesin işi bitti mi? Martin, vücut ısısı? Teemu, Janne sizler raporları alıp hastayı yukarı alın. Geri kalanlar burayı bir sonraki hasta için hazırlasın.”

Bölüm 44

Çoğu zaman şu düşüncelere kapılır giderim: Ben bir kadınla beraberimdir, ama kim olduğunu bilmem, çünkü yüzünü görmüyorumdur. Bir dairedeyizdir, ben benim, ama yüzüm daha bozulmamış. O kadın, üstünde benim gömleğimle, çıplak ayakları sıcak tahta zemine basıyor, tıpkı yoğurt reklamındaki gibi. Uyandığımda ya da gerçek yaşama döndüğümde bu rüya sahnesi o kadar gerçek gibidir ki, sanki yanlışı kapıyı açmışım gibi bedenim panik içindedir. Kendi etrafımda dönüp kapı kolunu tutmaya çalışırım ama artık orada kapı yoktur. Sadece ben varımdır, tek başıma, bir çeşit soğuk odadayımdır.

Ulf buna alter ego demişti. Ona göre bu benim ölmek istediğim için bir fantezimmiş, benim cennetim, benim yetmiş iki bakiremmiş; kendime söylediğim mazeretim de yaşamın çok karmaşık olduğuymuş. Ulf birçok konuda haklıydı. Bunda da haklıdır kesin. Tek problem onun anlamadığı. Her şeyin ne kadar zor olduğu. Anlamadığı, bir insanın kaçtığı şeyle koştuğu şey arasındaki uçurumdu. Boşluk sadece toprağın altındaki tabutta duran soğuk bir beden değildi. Boşluk bendim. Thorkild Aske, yüksek pencereli dairede duran adam. Tek başına.

Uyandığımda açık sarı saçlı genç bir erkek hemşire erkeklik organımla oynuyordu. “Rahat ol” dedi adam sakince ben hareket

edip yorganı alt takımlarımın üstüne çekerken. “Kateteri boşaltıp çıkartacağım. Daha sonra sana böbrek ilaçları verilecek. Lavman da yapacağız, karın bölgendeki sorunu çözmeye çalışıyoruz.”

Sabahtı ya da dışarda hafif bir ışık vardı. Oda kare şeklindeydi ve her bir köşede bir yatak vardı. Vücudum uyuşmuştu, acılardan kurtulmuştum.

“Bana bir ayna verebilir misin” dedim idrar yolumdan lastik boruyu çıkartıp metal bir kaba koyan hemşireye.

“Bir ayna?” Hemşire, elindeki lastik eldivenleri çıkartırken bana şüpheyle baktı. “Ne yapacaksın aynayı?”

“Yüzümü görmem lazım.”

“Sana bir ayna veremeyiz.”

“Neden?”

“Çünkü” diye cevapladı hemşire, birlikte geçireceğimiz zamanı olabildiği kadar kısa tutacak ortak bir anlaşmaya varmış gibi “Yatağını, lavabonun yanına çekebilir, seni de azıcık yukarı kaldırebilirim ama önce bana aptalca bir şey yapmayacağına dair söz vermelisin.”

“Aptalca bir şey? Ne gibi mesela?”

“Sanırım sen benim ne demek istediğimi biliyorsun” diye cevapladı ve yatağın yandan açılan aparatlarını kontrol edip baş kısmını yukarı kaldırdı.

Gözümün altından başlayan yara çizgisi solmuş benzimde neredeyse görünmüyordu. Hatta dudaklarım ve sakallarımın çıktığı bölge kanım çekilmiş gibi şeffaflaşmıştı, tıpkı ölü bir balık gibi bembeyazdı. “Aynı” diye fısıldayıp çekildim.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu hemşire, aynı zamanda yatağımı eski yerine, kapı tarafına getiriyordu.

“Yüzüm” diye iç geçirdim. “Aynı.”

“Ne görmeyi bekliyordun?”

“Yeni bir Thorkild” diye mırıldandım ve ağrılar karnıma saplamadan önce diğer tarafa döndüm. Yatağımda hareketsiz yatmaya devam ettim, hemşire beni koridor boyunca sürüp yolculuğumuz asansörde son bulana kadar.

“Odanı bir başkasıyla paylaşacaksın” dedi hemşire ve bir odanın kapısının önünde durdu. “En azından akşam üstüne kadar. Biraz dinlen.”

Pencere kenarındaki yatakta yetmişli yaşlarda bir adam vardı. Yüzü bembeyazdı ve kırık kolunu kucağına koymuştu. Camdan dışarıda bir şey bakıyordu.

“Burada ne kadar kalacağım?” diye sordum pencerenin yanındaki adam bize dönüp bakınca. Adam bize ilgisizce göz gezdirdi daha sonra bakışlarını tekrar dışarı kaydırdı.

“Seni böbrek ve karaciğer fonksiyonların normale dönene kadar gözlem altında tutmak zorundayız.” Banyonun kapısını başıyla işaret etti. “İstersen sen oraya git, ben seni burada bekliyorum, sonra da gelip sana yardım ederim” dedi ve ellerini yıkmaya gitti.

Tuvalet oturdum ve beklemeye başladım. Sonra kapı nazikçe çalındı ve hemen sonra hemşire banyo kapısında ağzında bir gülümsemeyle, bir elinde lavman, diğer elinde kocaman bir engerek yılanını andıran lastik boruyla gözüktü.

“Hazır mısın?”

“Neredeyse daha fazla bekleyemeyeceğim.” Adam lavmanı lavabonun kenarına koyduğunda ve ellerine lastik eldivenleri giydiğinde ürperdim. Bir havluyu katlayıp duşla tuvaletin arasına serdi.

“Sen sadece havlunun üstüne yüzüstü uzan.”

Havluya dizlerimin üzerinde durarak uzandım, külotumu aşağı indirmeden önce kendimi sıcak banyo zeminine uzatıp ellerimi yanaklarımın altına koydum.

“Bu arada benim adım Jens” dedi. Ağır nefesini duyabiliyordum. “İlk başta rahatsız bir durum gibi gelebilir” dedi ve lastik boruyu popomdan içeri ittirdi. “Ama elimden geldiğince dikkatli olacağım.”

“Hımm” diye inledim ve sıkıca gözlerimi kapatıp yerde dizlerime sertçe bastırdım. Sosyal anlamda ölme hissini şu anda daha güçlü bir şekilde hissetmemiştim.

Jens çok ilginç ve acayip konuşuyordu. Lavman şişesini bir elinde, lastik boruyu diğer elinde tutuyordu. Bazı anlar lavman şişesini içeri daha çok sıvı girsin diye biraz fazla bastırıyor, bazı anlar da eliyle alnıma dokunuyordu. Aynı zamanda ıvır zıvır şeylerden bahsediyordu, şehrin su durumu, kış zamanları gibi ama ben hep kısa cevaplar veriyordum. Sanki biz iki eski tanıdık ve eski anılarımızı konuşuyorduk.

“İşte oldu!” Jens lavman şişesini arkamda yere, zemine bıraktı. Elini, çıplak tenime koydu. “Şimdi yapabildiğince kendini tutman çok önemli. Ben hortumu çektikten tahminen beş-altı dakika sonra yağ içeride işe yaramaya başlayacak.”

Jens, plastik lavman şişesini, hortumu ve lastik eldivenlerini çıkartıp hepsini bir torbaya koyup ağzını bağladıktan sonra kıcıma bir şaplak attı. Tuvalet kapağını kaldırdı ve şöyle dedi: “Sadece burada uzanmaya devam et ve yapabildiğin kadar kendini tut. Gücün kalmadığında tuvaletin üstüne atla ve bırak doğa kendi işini yapsın. Ben dışarda bekliyorum.

“Peki” dedim inleyerek. Gözümden yaşlar gelirken, aynı anda aşağı tarafı kapalı tutabilmek için kendimi kasıyordum.

Jens dışarı çıkıp kapıyı kapattı, içerde radyoyu açtı, sesini biraz yükselttiğini duyabiliyordum.... *I am ashamed 'cause I don't know myself right now. And I am 43*, diye söylüyordu bir erkek sesi.

Önce hiçbir şey olmadı, sadece yağın hem taş olmuş kısma hem de diğer uca baskı yaptığını hissediyordum.

Baskı, diyaframımı rahat bırakma dürtüsü, içerden gelen gerilim. Kendimi giderek daha fazla şişen bir balon gibi hissediyordum ama halihazırda şarkının bitmesini beklemeye karar verdim. Aksi taktirde yattığım yerde hislerimi kaybederdim, sadece sık-maya odaklandım.

...They say that I should go outside more and drink lots of water all the time, but that does not seem to be working, 'Cause you still have not come back to me.

Sonunda bir şey oldu. Büyüyen bir gürültü başladı, önce minicik bir hava kabarcığı kadardı ama bu farklıydı, duramıyordu, hemencecik gidecek gibi değildi, sıkıca oturmuştu. Aşağı doğru hareket etti, hem duyabiliyor hem de hissedebiliyordum.

Az sonra bir şey kendini bıraktı, harekete geçti sanki milyonlarca yıl durmuş bir buz dağının bulunduğu yerden kopup fıırdı içine düşüp patlaması gibi bir şeydi.

....Why don't you love me anymore? Vokalist acıklı acıklı gönlü yaralı biçimde soruyordu, aynı anda ben de bacaklarımı rahatlatmak için kaslarımı gevşetip uzatırken, acıyı hissettim. ...Tell me why don't you love anymore? Just in case you didn't hear me ask before... Tell me why don't you love me anymore?

Buzulun hareket ettiğini yeniden hissettim. Bu sefer kendimi sıkımayı bıraktım ve içimdeki yağ ip gibi aşağı doğru aktı ve yerdeki havluya sıçradı. Kendimi yine sıktım ama bacaklarımı olabildiğince gevşek bıraktım. Kafamı çevirip tuvaletin yerini tam olarak gözüme kestirdim.

Koro bitmişti, sintizayzır başlamıştı, böylece sesler neredeyse kendi içinde eğilmişti. Artık daha fazla içimde tutamayacaktım. Hızla kendimi döndürüp kalktım ve kendimi tuvaletin üstüne attım, içimdeki yağlar tuvaletin içine, porselen duvarlara aktı.

Sonrasında buzulun artık koptuğunu hissettim. Bin yıllık mamut yer çekimine karşı koyamadı, yavaşça ama kesinlikle kaygan ve yeni yağlanmış yolda rotasını bulup dış kapıdan çıktı. Kreşendo en yükseğe fırlamıştı, temizlik sürüyordu ve radyodaki şarkı bir çığlıkla son bulmuştu. “En sonunda” dedim fısıldayarak, dirseklerimi bacaklarıma bastırdım.

Bölüm 45

“İyi gitti mi?” Jens kafasını banyo kapısından içeri uzattı ve bana merhametle bakıp parmaklarıyla kapı çerçevesini tıkırdattı.

“Hâlâ yaşıyorum” dedim nefes nefese ve karşımdaki aynaya bakıp yüzümü soğuk suyla yıkadım.

“Şimdi ne var?” diye sordum odadan içeri gittiğimde, radyo kapanmıştı.

“Biraz dinlenmeye ne dersin? Son olanlardan sonra çok bitkin görünüyorsun.”

“Peki ya sonra?”

“Sonra bir doktor gelecek ve sana bundan sonra neler yapacağını açıklayacak” dedi Jens gülerek ve gitti.

“İlaçlarım” diye durdurdum onu, içimde bir panik endişesi büyürken, bana ilaçlarımı vermeden gidiyordu.

“Evet?”

“Uyumak için bir şeylere ihtiyacım var. Ben...”

“Dur bakalım, nöbetçiden bir şeyler bulabiliriz” dedi Jens ve gitti.

Yatakta arkama doğru yaslanıp ellerimi şakaklarıma tıpkı bir göz bağı gibi koydum. Birkaç dakika sonra Jens elinde iki tane ağrı kesici 10 mg OxyNorm ile geldi.

“Al bakalım, burada” dedi. “Böylece uyumana yardım edecek bir şeyin var.”

Jens gidene kadar yatakta öylece kaldım. Sersemlemiş ve apatik durumuma rağmen çevremdeki seslere karşı çok duyarlıydım, hasta yatağımın biraz dışında zeminden gelen ilginç bir ses, iki kısa ısıklık, daha derin daha keskin metalik bir sesle...

Daha sonra keskin ısıklık yeniden geldi.

Yana ilerledim, yatağından kenarından baktım, orada küçücük yeşil bir ışık, plastik poşette eşyalarımın içinde yanıp sönüyordu.

Yılan gibi kıvrılıp poşetin içindekileri yere döktüm. Hava aniden ekşidi, tuzlu su ve ıslak kıyafet havası solunum sistemimi geçerek burnuma baskı yaptı. Cep telefonum mucizevi bir şekilde hayatta kalmıştı.

Yatak kenarına doğru uzanıp cep telefonumu yorganın altına koydum. Şarj ışığı hızla yanıp sönüyordu ve telefonun yakında simsiyah olacağını haberini veriyordu. İlk sesi duyduğumda bana bir mesaj geldiği belliydi, diğeri de şarjının biteceğini bildiren sestti. Mesaj Gunnar Ore'den gelmişti ve telefonun pili bitmeden okuyabileceğim kadar kısaydı: *Resmi sorgu yarın saat üçte. Sorgu lideri yolda.*

Demek ki polis, olay yeri incelemeden testlerin sonuçlarını almıştı. Buldukları kan ya Bjørkang ya da Arnt'a aitti. Halihazırda bir sorgu liderine teklif de yollamışlardı bu da olaylar dizisinin onları memnun ettiğini gösteriyordu ve en iyi stratejik noktayı bulmuşlardı, ve ellerindeki şüpheliyle tekrar görüşmek için stratejik anlamda en iyi zamandı.

Telefonu yere bıraktım ve diğer tarafa kıvrılıp yorganın altına girdim. "İşte yeniden başlıyor" diye oksijen eksliği içindeki karanlıkta kendi kendime fısıldadım. "Bu sefer, eğer bir şey yapmazsan onlar seni çarmıha gerecekler."

Gözlerimi kapattım, oksikodon beynimdeki uyarı merkezine yeni bir dalga yollamıştı ve beni içeri doğru çekiyordu. Yorganın

altında kıyafetlerimi giydim. Dikkatlice yataktan kalkıp pencerenin yanındaki adama gittim. Ellerimde ve ayaklarımdaki karıncalanma, ağrı reseptörlerimin uyanmaya başladığını haber veriyordu.

“Hey, sen, telefonunu kullanabilir miyim?”

Adam bana uzunca bir süre baktıktan sonra yatağının ayak ucunda asılı duran ceketini işaret etti. Ceketin oraya gidip cebinden telefonu çıkardım. “Teşekkür ederim” dedim telefonu alıp kendi yatağıma gidip oturdum Anniken Moritzen’in telefonunu tuşladım.

“Onu buldum” diye fısıldadım hemen, telefonu cevapladığında. “Rasmus’u buldum.”

“Evet” diye cevapladı. Karşı taraftan gelen seslere bakılırsa ofiste olduğu belliydi. Arka fonda duyulan gıcırtilar evinde yoktu. “Bu sabah bir adam aradı. Sen neredeydin? Bütün gün seni bulmaya çalıştım.”

“Adam adının ne olduğunu söyledi mi?”

“Adı? Ne demek istiyorsun?”

“Arayanın adı neydi?”

“Eee” diye başladı Anniken.

“Gunnar Ore olabilir mi?”

“Hayır, sanırım Sverdrup ya da buna benzer bir şey. Belki de Martin. Neden sordun?”

“Tamam, boş ver. O kadar önemli değil. Sana ne anlattılar?”

“Denizde bir erkek bulduklarını ve tahminen benim oğlum olduğunu.”

“Peki ya başka? Başka bir şey söylediler mi?”

“Rasmus oradayken başkalarının onunla birlikte olup olmadığını sordular.”

“Öyle miydi?”

“Evet, arkadaşları vardı, sonbaharda birlikteydiler, sonra onlar uzun zaman önce gitti.”

“Bir kadından bahsettiler mi?”

“Evet, bu işe karışan bir kız olup olmadığını da sordular ya da ben orada biriyle karşılaştım mı diye. Onlara oğlumun tamamen yalnız olduğunu anlattım.” Anniken Moritzen’in telefonun diğer ucunda hıçkırıldığını duyabiliyordum, sesi azaldı, ahizeye yapışmıştı. “Neler oluyor gerçekten?” diye fısıldadı sonunda.

“Özür dilerim, Anniken” diye cevapladım “Daha fazlasını yapamadım.”

“Dur, bekle Thorkild” diye sızlandı Anniken Moritzen bende telefonu kapattım. Şu anda onun için yapabilecek hiçbir şeyim yoktu. Bundan sonrasını yalnız yürümeliydi. Doğru olan tek yol buydu. Yaşlı adam kafasını hiç oynatmadan bana baktı.

Ayağa kalkıp adamın yatağının yanına gittim. “Ölüleri yaşama döndüremem, öyle değil mi?” dedim ve adamın telefonunu tekrardan ceketinin cebine koydum. “Ben kendime zar zor bakıyorum.”

Kocaman pencereli dairedaki adamla kadını hayal etmeye çalışırken yattığım yerden tavanı seyrediyordum. Dairenin yeline yırtıcı bir kuş belirdi sonra da aramızda bir el peyda oldu. Beni yakaladı ve bırakmak istemedi, ben çılgılık çılgılığa kurtulmak için çaba harcadım.

Gözlerimi açtım, nefes nefeseydim, kalkıp hastane yatağında oturdum. Pencerenin yanındaki adam hâlâ daha yatağının yanında oturmuş camın ardından rüyada gibi bakınıyordu. “Siktir” dedim hırıltıyla ve yorgani üstümden attım. “Siktir, siktir, siktir!” Elimdeki serum kanülünü çekip çıkartıp yere attım. Daha sonra kapıya doğru yöneldim.

Dışarda ne bulduğumu bilmeliydim.

Bölüm 46

Kapıyı açıp koridora bir göz attım. Bütün vücudum kontrolden çıkmış gibiydi, kollarımdaki tüyler diken diken oldu, zeminden gelen buz gibi havayı hissedebiliyordum, korkunç bir soğuk çıplak tenime işliyordu. Üstümdeki tek şey önünde üç beş düğmesi olan basit bir hastane gömleğiydi.

En çok şaşırdığım şey hastanenin morgunun bodrumda olmasıydı. Yedinci kattaydım ve morg sadece iki kat aşağıdaydı.

Asansör durdu, kapıları gürültüyle açıldı. Üstünde A7 Klinik Patoloji yazan bir kapının önüne gittim. İçeride iki tarafında da kapıların bulunduğu yeni bir koridor başlıyordu ve nöbetçi odasından gelen seslerle kahkahaları duyabiliyordum. Resepsiyonsa boştu.

İçeri girip koridordan devam ettim, üstünde otopsi ve ceset odası yazan yeni bir kapıya geldim. İçerde duşları olan bir soyunma odası vardı. Karşı tarafındaki kapıda otopsi salonu ve soğuk ceset odası bulunuyordu. Kapıyı açtığımda kokuyu hemen aldım.

Açık bir dolabın önünde durdum. Hemen yanında raflarında üç çift botun bulunduğu bir başka dolap vardı. Gardıroptan yeşil renkteki kıyafetleri alıp, hastane gömleğinin üstüne giymeye başladım: pantolon, gömlek ve ceket. Ayrıca zeminden gelen soğuğu

durdurması için ayakkabıların olduğu raftan da bir çift bot aldım, sonra da otopsi salonuna gidip kapıyı kaydırarak açtım.

Oda aydınlık, duvarlar bembeyazdı ve tüm aletler parlayan metaldendi. Raflarda testereler, çanaklar, tartılar, maşalar, makaslar ve bıçaklar asılıydı. Odanın ortasında on on iki kişilik bir grup insan, bir masanın etrafında yelpaze biçiminde konuşlanmışlardı.

Dönüp kapıyı kapatacakken arkamdan bir ses duydum. “Geç kaldın ha?”

Saçlarını arkadan toplamış, sarışın genç bir kadının yüzüne baktım. Kadın soyunma odasının kapısındaydı, omuzunda fotoğraf makinesi asılıydı ve yeşil ceketinin düğmelerini ilikleme yeni bitirmişti.

“Benim adım Astrid” dedi kadın. “Polis suç teknisyeniyim.

“Merh... merhaba” dedim kesik kesik ve ayakta durmama yardımcı olsun diye kapı pervazına tutundum.

“Evet, otopsi boyunca sizlerle birlikte olacağım.”

“Çok iyi” diye cevapladım ve soğuktan titrememek için uğraştım.

“Sen öğrencilerden birisin, öyle değil mi?” Ayağına botlardan birini geçirdikten sonra gelip tam karşımda durdu. “Tüh, çok kötü görünüyorsun” dedi ve elimi sıktı. “Bunu başarabileceğine inanıyor musun?”

“Özür dilerim” diye başladım. “Bugün çok formumda değilim.”

“Koku yüzünden mi?”

Kafamı abartılı bir şekilde evet anlamda salladım ve Astrid bana doğru eğilip tek kolunu göğüs kafesime koyup fısıldadı: “Korkarım seni, bunun gibi denizden çıkmış cesetler konusunda uyarmak zorundayım. Bunlar en kötüsüdür.” Kadın, bilge bir ifadeyle göz kırıp omzuma şaplak attı. Sonra da otopsi salonunun kapısını açıp beni içerde metal banka oturmuş bekleyen gruba doğru götürdü.

Astrid saçlarına file geçirdi, ağzına maske taktı, eldivenler ve ayakkabı koruyucularını kapının hemen yanında bulunan sepetlerden aldı ve bir set de bana verdi. Öğrencilerin önünden geçip otopsi masasının diğer tarafına patolog ve otopsi teknikerinin yanına gitti.

Ben kümelenmiş öğrenci topluluğunun yanına gidip arkada kendime yer edindim. Bu polis okulu öğrencisiyken bu gibi otopsilerde daha önce bulunmuştum. Koku ve beklentiler hep aynıydı: Bir süre sonra duyularınız ortama uyum sağlıyordu, siz de içeri girmeden evvel mesafenizi ayarlamak zorundaydınız.

Bu sefer önümüzdeki masada duran siyah ceset torbasını gördüğüm gibi pişman oldum. Bacaklarım uyuşmuş gibiydi ve karnımdaki ağırlık ağrımaya başlamıştı. Saç filesinin altında, şakaklarımdan terlediğimi hissediyordum.

Ayakta durabilmek için kendimi germem gerekiyordu. Torbadaki bedenden gelen ekşi ve acı koku beni çok acayip bir duyguyla doldurdu, sanki fermuarın altında kendi yaralı yüzümü görecektim.

“Aman Tanrım” dedim nefes nefese ve önümdeki duran öğrencilerden birini itekledim. Öğrenci omuz silkip duruşunu değiştirdi, en azından bunu hâlâ insan olduğum sadece amaçsızca dolaşan uyuşuk ve ağrı dolu bir varlık olmadığımı yönelik bir işaret gibi algılayabilirdim.

“Hepimiz burada mıyız?” Patolog, suç teknikerine el salladı ama öncesinde önünde toplanan kalabalığa sevimsiz bir bakış attı. “Astrid, polistir. Bu hanım bizimle çünkü ölümün doğal yollarla olmadığını düşünüyoruz ve polis resmi olarak otopsi yapılması konusunda dilekçe verdi.” Sözüünü bitirmeden elinin altıyla burnunu kaşıdı. “Birazdan neden olduğunu göreceksiniz.”

“Bir şey sorabilir miyim?” diye başladı bir genç, tahminen Asya doğumluydu ama Trøndelag aksanıyla konuşmuştu.

“Elbette” dedi patolog kuru kuru. “Sor bakalım. Bu nedenle buradasınız.”

“Bir yerde okuduğuma göre yakın bir gelecekte robotlar sizin yerinize sanal otopsiler yapacakmış ve çok yakında bunların yerini...”

Patolog elini kaldırdı ve başını hafifçe diğer tarafa döndürdü, soru onu eğlendirmiş gibiydi: “Hımm bak, sevgili öğrencim.” Devam etmeden önce bir an durdu. “Koku, kesik ve ellemek, bize tıbbi kavrama yeteneği verir ve bunun yerini hiçbir makine tutamaz. Ama ben geleceğin önünde duracak biri değilim, böylece kim bilir” Fotoğraf makinesini hazırlamış Astrid’e döndü. “Belki de senin ekleyecek bir şeyin vardır?”

Astrid, fotoğraf makinesine baktı ve kafasını salladı.

“Pekâlâ.” Patolog ceset torbasının fermuarının ucunu tuttu ve açmaya başladı. “Böylece başladık. Ve unutmayın, eğer biriniz kendini kötü hissederse hemen otursun ya da arzu ederse dışarı çıksın. Kantin insanın kariyerini yeniden düşünmesi için güzel bir yerdir, pes edenler, perakende sektöründe çalışmak isteyenler falan orada buna karar verebilir.

Adam torbanın kalın fermuarını açtıkça gelen koku hepimizi çarptı. Plastik çatırdarken öğrencilerin çoğu yerlerinde sallanıp ağızlarından nefes alıp vermeye, birbirlerine bakıp ayakta durmaya çalışıyordu. Yüzün görünen kısmı sarımsı, neredeyse renksiz ve son gördüğümdeki haline göre daha da şişmişti. Derisi kalın, yanakları ağızının kenarında hamur kıvamındaydı.

“İşte” dedi patolog ve otopsi teknikeri torbayı çekip çıkarttı artık beden önümüzde, kalın bir bankta uzanıyordu. Rasmus Moritzen birçok yerinden yırtılmış, bacaklarından ve karın bölgesinden şişmiş bir dalgıç kıyafeti giymişti. Anniken haklıydı; dalmaya çıkmış ve kaybolmuştu.

Öğrenciler sakinleşmiş ve tıpkı benim gibi aynı noktaya takılmışlardı; Rasmus'un elinin eklemünde sıkı sıkı duran dirsekten kopmuş alt kola. "Yavaş yavaş ona da geleceğiz" dedi patolog ve aynı zamanda tekniker masaya bağlı duş başlığını alıp torbayı yıkadı. Sonra da katlayıp metal masanın kenarına koydu. "Denizde bulunan bir bedenle ilgili en önemli kritik iki soru nedir?" Patolog bize bakarken Astrid fotoğraf çekti.

Öğrencilerden biri el kaldırdı: "Ölenin denize girdiği sırada yaşıyor mu yoksa ölü mü olduğu."

"Yani ölüm sebebinin boğulma olup olmadığını anlamak. Çok iyi. Peki bunu cevabını nasıl bulursunuz?"

"Ölüm koşullarına bakarak" dedi bir başka öğrenci. "Bunlar bize suya girdiği zamanla ilgili bilgi verir ayrıca bulgulara bakılarak yapılan otopsi bize gerekli cevapları verir.

"Akıllı kız" diye cevapladı patolog sonra da fotoğrafları çeken polis teknikerine döndü. "Astrid, eklemek istediğin bir şeyler var mı? Bir suç mahalli görevlisi olarak ne söyleyeceksin?"

"Aslında biz gerçeklere ve teknik bulgularımıza bakarız daha sonra bunları otopsi sonuçlarıyla karşılaştırırız."

"Pekâlâ soruşturmacılarınız ne diyor?"

Astrid, fotoğraf makinesini yeniden omuzuna astı. Dudakları tatlı bir şeftali rengindeydi ve tepeden ışık geldiğinde parlıyordu. "Burada yatan genç geçen hafta kaybolmuştu" diye başladı. "Kuvvetle muhtemel bir dalgıç kazası sonucu öldü. Bu sabah erken saatlerde denizde bir yosun kümesi üstünde bulunan bir başka taraftan bulundu, o da şu anda hastanede yoğun bakımda yatıyor.

"O kadar uzun zaman sonra canlı mu? Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu patolog.

"Hayır, tahminen dün gece intihar amacıyla denize atlayan biri. İkisinin arasında bir bağlantı var mı henüz bunu bilmiyoruz."

Öğrenci kümesinin içinde bir adım geri gittim ve oturacak yer aradım. Kas titremeleri kontrol edilemez hale gelmişti, başım dönüyordu, şakaklarımda ve karnımda şiddetli bir basınç vardı. Bir tabure bulup kendime çekip oturduğumda patoloğun sesini duydum. “Ayrıca elimizde bu var.”

Nefesimi içime çekip yeniden ayağa kalktım, bu sefer tabureyi ayağımın dibine yerleştirdim, gerekirse hemen oturabilirdim. Patoloğun gözleri benimle karşılaşana kadar topluluğun üzerinde dolaştı. “Bildiğiniz gibi bu bedene yabancı bir cisim kablolarla bağlanmış.” Adam Rasmus’a sıkıca bağlı duran gri yeşil olmuş alt kolu dikkatlice yerinden çıkardı. “Bu genç bir kadına ait gibi görünüyor, aşağı yukarı göz tahminiyle uzunca bir zaman suyun altında kalmış.”

Astrid fotoğraf çekebilsin diye patoloğun yukarı kaldırdığı kol, bilek eklemlerinden kıvrılarak feminen bir duruş aldı. Astrid işini bitirdikten sonra doktor eli metal masaya, Rasmus’un yanına koydu. “İntihar etmeye kalkmış biri neredeyse ölürken bulunuyor, banktaki ceset yaklaşık bir haftadır ve diğeri ise nereden baksan en az bir aydır suyun altındaymış.” Bu açıklamadan sonra zafer kazanmış patolog Astrid’e göz kırptı, Astrid de ufak bir gülümsemeyle cevap verdi.

“O kadının kim olduğunu biliyor musunuz?” diye sordum.

“Hayır” diye cevapladı Astrid. “Poliste hiçbir kayıp kaydı yok.” Kola bir bakış attı ve devam etti. “Profile uyan biri en azından.”

“Peki intihar eden kişi de bu ikisine kabloyla bağlı mıymış?” diye sordu Asyalı öğrenci.

“Hayır, hepsi fırtınada rıhtımdan kopmuş iskelenin üstünde fiyordun ortasında bulunmuşlar. Eğer polis kayıp iki görevliyi aramak için helikopter yollamamış olsaydı intihar eden kişi de şu anda masada karşımızda yatıyor olacaktı.”

“Tamam, anladım” diye devam etti Asyalı çocuk. “İntihar eden suya atlamış ama bu ölü bedeni görünce fikir değiştirmiş.”

“Masadakiyle intihar etmeye çalışmış kişiyi birbirine bağlaya bazı noktalar var” dedi Astrid. “Ama onu burada anlatamam.”

“Ben biliyorum” dedi benim önümde duran uzun boylu, ense-sinde kırmızı ve sarı sivilceler olan genç. “İntihar eden kişi kolun sahibini öldürdü önce, sonra her ikisini de suya attı.”

“Hah, patoloji değerlendirmesinden önce cinayetin değerlendirilmesine geçtik öyle mi?” Patolog yanaklarını içine çekti. “Eh, bazıları sondan başa doğru gider.”

Soğuk taburenin metalini parmak uçlarımda hissettiğimde rahatlayarak iç çektim. Bedenimin kendini aşağı bırakmasına izin verdim, yüzümü ellerimin arasına yerleştirdim, o sırada sivilceli ense hasarlı beyninin el verdiğince muhakemesini yaptı. “O yaptıklarını daha fazla kaldıramadı ve kendini onların arkasından suya attı.”

“Tamam, bu kadar eğlence yeter” dedi patolog ve Astrid’e döndü. “Peki bu arada intihar etmeye çalışan kişi ne diyor? Biliyor musun?”

“Daha henüz onu sorguya almadık” diye cevapladı Astrid. Ben parmaklarımı yüzüme iyice bastırdım, yanağımdaki ağrı reseptörleri tamamen açılmıştı, birer birer, ta ki ısı tüm yüzümü kaplayana kadar. “Ama tabii anlayacağınız gibi” diye devam etti “açıklaması gereken şeyler var tabii.”

“Tamam, millet, yeterince boş boğazlık, gevezelik yaptık.” Patolog ellerini dikkatlice birbirine çırpı. Son kez nefesimi içime çektim ve tabureden ayağa kalktım, patolog Rasmus’un üzerine eğilmişti. “Haydi bakalım otopsiye başlayalım.”

Bölüm 47

“İlk önce konuğumuzun üstünde kıyafetleri kayıt etmekle işe başlayalım.” Patolog, önündeki masada yatan Rasmus’un yüzüne doğru eğildi. “Bu vakada işimiz kolay. Maktul kuru giysiler giyiyor. Paletler ya da geri kalan ekipman üstünde değil.”

Dalgıç kıyafetinin ayak kısımlarından boğazına kadar kesikler ve yarıklar vardı. Suç mahalli teknikeri Astrid fotoğraflar çekip bazı notlar alırken patolog da ölçüp inceliyordu. Kafasının arkasında bir çıkıntı solgun, ölü deniz yıldızlarıyla sarılıydı. Derisi grileşmiş hatta kahverengi olmuştu, saçları ise gitmiş gibiydi ya da kazınmıştı sanki.

“Bu nedir?” Sivilceli ense, kafasının arkasını işaret etti.

Patolog ona bakarak “Bir çeşit kafa hasarı” diye cevap verdi ve bitmek tükenmek bilmeyen saniyeler boyunca öğrenciye baktı. “Yavaş yavaş ilerleyip ona da geleceğiz.” Tekrar vücudun arkasındaki yaraları incelemeye başladı. Patolog işini yaparken çalışma arkadaşlarıyla konuşmaya devam etti. Hepsi birden tatmin olduktan sonra cesedi sırtüstü çevirip dalgıç kıyafetini çıkartmaya başladılar.

Bütün uzuvlarına kum doldurulmuş bir oyuncak bebeği izlemek gibiydi. Patolog ve otopsi teknikeri kıyafeti çıkarmak için uğraşırken kollar ve bacaklar asılıydı. Bir keresinde bedeni oturtur pozisyona bile getirmek zorunda kaldılar. Onlar dalgıç kıyafetini çıkartıp yere bırakırken Rasmus’un kafası arkaya düştü, ağzı gev-

şekçe açıldı, çenesi bir yandan diğer yana hafif hafif sallanıyordu. Aniden deniz yıldızlarından biri ıslak saçın arasından metal masaya düştü. Otopsi teknikeri de onu sarı bir çöp kovasının içine attı.

Tekrardan bedeni yatırdılar, patolog kafasını yavaşça kaldırıp tekrar aynı pozisyona getirdiğinde ağzı hafifçe açıldı. Dalgıç kıyafeti ve içlikleri nazikçe alındıktan sonra Rasmus tamamen çıplak kaldı. Yeni bir ölçme ve fotoğraflama turu başladı. Her bir leke ve yarık tek tek ölçülüp kategorize edildi.

Kafaya geldiklerinde otopsi teknikeri başını sarmış olan deniz yıldızlarının son kalanlarını da tek tek cımbız gibi bir aletle toplayıp sarı çöp kovasına attı. Altında, deride bir yarık vardı ve kafatası görünüyordu.

“*Ante mortem** yarası mı?” Astrid yaraya doğru eğildi ve hızla üç tane fotoğraf çekti.

“Mümkün.” Patolog elinde duş başlığı ile kafatasındaki yarayı durulayarak süngerle yosun ve diğer deniz canlılarından kurtarmak için yıkadı. “İki olguyu birbirinden ayırt etmek çok güç. Bakalım doku testleri ne diyecek?”

“Bu botun motorundan kaynaklanabilir mi?”

“Hayır” diye cevapladı patolog. “O zaman kafada ve boynun etrafında bir dolu kesik yarası olması lazımdı.”

“Peki doku hasarı sana ne diyor?”

Adam parmaklarıyla yaraya bastırdı. “Pürüzsüz yüzey, kafatasının kendinde çatlak ya da kırık yok. Beni tek düşündüren kısa süreli enerji boşalmaları. *Darbe* ve *anti darbe* hasarları bize bu hasarın bir düşmeden mi yoksa kişi sabitken mi oluştuğunu söyleyebilir.

“İlk intiba?”

“Vurma darbesi” diye cevapladı alçak sesle. “Ama beyni çıkardığımızda bunun cevabını alacağız. Pekâlâ hanımlar ve beyler, devam

* (Lat.) Ölümden önce.

edelim ve bu adamı artık açalım. Biz burada *kitle metodunu* uygulayız ve önce göğüs organlarını alırız sonra da sindirim organları gelir.”

Otopsi teknikeri keskin bir neşter aldı ve Rasmus’un üst bedeninin çok yakınında durdu. Bir omuzdan diğer omza köprücük-kemiğinin üstünden derince kesti. Daha sonra deriyi tutup sanki boğazı yukarı bakıyormuş gibi çeneye doğru çekti, deriyi temizledi ve grimsi deri altı yağlarla kahverengi et göründü.

Tekniker vücudun her iki tarafında koltuk altından kalçasına kadar yeni kesikler açtı. Göğüs kafesini, göğüs makasıyla, gagası aşağı doğru kalın bir makasla kesti ve metal otopsi masasına koydu. Derin ve geçirgen bir sıvı açılan kesikten bize doğru aktı.

Adamın organlarını teker teker kaldırıp çıkarmadan önce nasıl geniş damarları bağladığını görebiliyordum; akciğerler, kalp, karaciğer, safra kesesi, pankreas, dalak ve böbrekler birbirlerinden ayırıp tek tek tepsinin üstüne koydu, kesik yüzeyler, arterler, lenfler, fibro dokular ve sinirler acilen inceleniyor, tartılıyor, ağırlıklarına bakılıyordu. Sonra her organdan kültür ve kimyasal testleri için örnek alınıyordu.

“Tamam” diye başladı patolog ve akciğerleri iki eliyle alıp önünde tuttu. Şişirilmiş mermer hamuru gibi masanın üstünde duruyorlardı. Rengi, üstünde koyu kırmızı lekelerin bulunduğu koyu maviydi ve patolog sanki bir sünger gibi sıkıldığında ince bir sıvının dışarı sızdığını görebiliyorduk. “Boğulma nedir?”

“Burun ve ağzın suyun altında kalması boğulmadır” dedi önde duran, yüksek sesli, özenli bir öğrenci.

“Su?”

“Bütün sıvılar” dedi karşıdan biri.

“Boğulmanın mekanizmasını anlat bakalım?” diye sordu patolog, o sırada bazı öğrenciler öne doğru gelip adamın elindeki akciğerlere parmaklarıyla dokundular.

Sivilceli ense cevapladı: “Burun ve ağız suyun ya da bir başka sıvının altındaysa nefes alabilmek için bir mücadele başlar. Mücadele zamanla azalır, kurban yorulmuştur, boğulmaya artık daha fazla nefes alınamayacağı için çok yaklaşıp. Sıvıyı soludukça öksürme ve kusma isteği olur, daha sonra baygınlık ardından da birkaç dakika içinde ölüm gerçekleşir.”

“Boğulmanın hiçbir yerde tarifi yoktur” dedi patolog. “İşte bu nedenle suya düştüğünde yaşıyor muydu diye bir işaret arıyoruz, böylece doğal nedenler ölüp ölmediğini göreceğiz. Tamam mı millet: Göstergeler boğulma. Peki biz ne arıyoruz?”

“Solunum yollarında ve ağızla burun kemiğinde temiz bir beyaz köpük kurbanın suyun altına girdiğinde canlı olduğunu söyler” dedi sivilceli ense.

“Pekâlâ.” Patolog, cesede doğru bir el hareketi yaptı. “Lütfen yakına gelip bize de gösterir misin?”

Öğrenci bir adım ileri çıktı, göğsü açık, boş göz oyukları ve açık ağızla önümüzde yatan Rasmus’un cesedine doğru eğildi. Liverpool üniforması giymiş barbekü yapan, anne ve büyükbabasının yanında duran genci görebilmem biraz zordu. *Bu o değil, bu bir başkası*, diye düşünürken sivilceli ense ellerini dizlerine koyup cesede doğru iyice eğildi. Cesedin ağzına bakmadan önce kafayı ve boynunu çevirip burun köprüsünü inceledi.

“Sizler müfredatınızı okurken” diye söz başladı patolog ve öğrencinin önüne geçip oturdu, öğrenci tüm süre boyunca ölünün solunum yollarına bakmaya çalışırken kafasını birbirinden ilginç garip pozisyona sokmuştu. “Bu egzersiz herkes için gereksiz bir zaman kaybı. Çürüme solunum yollarındaki bu köpükleri kısa bir süre sonra yok eder ve yerini gaz kabarcıkları bulunan kırmızı kahve renk bir sıvıya bırakır, bu sözde bir köpüktür ve buradaki iyi arkadaşımız kendini rezil ederken onu soluyup duruyor.”

Sivilceli ense hızla ayağa kalktı ve utançla geri gidip diğer öğrenciler arasındaki yerini aldı.

“Biri ciğerlere su doldurup inceleme yapabilir mi?” dedi bir başka öğrenci.

Patolog hayır anlamında başını salladı. “Ama ciğerlerdeki sıvı, kalp yetmezliği ya da baş hasarlarında görülen ödemle aşağı yukarı aynı olur. Peki daha ne var?”

“Solunum yollarında, ciğerlerde ve midede yabancı madde.”

“Anlaşılabacağı gibi boğulmalarda, evet, ama ölümden sonra, soluk borusundan ve ana solunum yollarına su yutaktan süzülerek geçer. Az miktarlarda da olsa yemek borusundan mideye ulaşır. Ama alveollere kadar değil, tamam mı?” Başparmaklarıyla ciğerleri sıktı, sanki içinde bir şey varmış da dışarı çıkartmaya çalışıyormuş gibiydi. “Bakın, hissedin, burada.”

Öndeki öğrenciler ileri doğru gidip adamın başparmaklarının bulunduğu noktaya dokundular. “Alveoller nedir peki?”

“Bronşlardaki hava keseleri oradaki oksijeni alıp kana yollarlar.”

“Bazı zamanlar ciğerlerden ayırt edebilirsiniz ama tabii birinin bunu kesin anlamak için mikroskop altında bakması gerekir. Ben yine de şüphelenebiliyorum tabii” dedi adam ciğerleri diğer organların da olduğu kaba koydu.

Patolog, elinde bir bloknotla not alan Astrid’e doğru döndü. “Eklemek istediğiniz bir şey var mı?”

Astrid hayır anlamında kafasını sallarken patolog da kendi kendine kafasını salladı. “Tamam, o zaman mide bölümünden devam edelim.”

Otopsi teknikeri, gerekli ön hazırlıkları yaptıktan sonra jöleye dönmüş mide torbasını ve bağırsakları alıp cesedin yanındaki çalışma masasına uzunlamasına koydu. Ağır, kan ve dışkı karışmış

çürüme kokusunun yanında deniz ve yosun kokusu da burnuma dolunca nefes almak zorlaştı.

“Bu otopsinin en hassas bölümüdür” dedi patolog. Bir kepçe ve sıvı ölçer kap bulup teknikere uzattı. Patolog bağırsakların yanına giderken tekniker de kepçeyle midenin içinde kırmızı kahverengi sıvıyı litre ölçen kaba boşalttı. “Midede az su var, bu ya kurbanın çok çabuk öldüğünü ya da denize düştüğünde zaten ölü olduğunu gösterir.”

Patolog keskin bir neşter alıp mide kesesinden bağırsaklara doğru kesti ve içindeki sıvıyı önünde duran kaba döktü.

Mide kesesinin içinde yeşil, bronz renkteki sıvının içinde minik yumuşak deniz hayvanları hâlâ yaşıyorlardı ve kabın içinde dönüyorlardı. “Bize bulguları bunlar anlatıyor işte” dedi adam ve masanın üzerine serilmiş organları dikkatle incelemeye devam etti.

“Buraya kadar nasıldı?”

“Çok iyi” diye cevapladı öğrenciler uyum içinde. Patolog bir adımda yanıma gelip bana baktı.

“Peki ya sen? Arka sıradaki sessiz fare?” Kanlı parmağıyla beni işaret etti.

Başımı olumlu anlamda salladım.

“Başka sorusu olan?”

Başımı bu sefer de olumsuz anlamda salladım.

“Hasta? Yorgun? Akşamdan kalma? Ya da malum günlerden biri mi?”

“Malum günlerden biri.”

“Açıkçası, bizim işimizde bu tip şeyler kabul edilemez. Böyle bir şey söz konusu bile değil. Anlaşıldı mı?”

Başımla kabullendim ve patolog tekrar tüm sınıfa döndü. “Önce beyin, sonra da öğle yemeği.”

Lavaboda ellerini ve sarı bulaşık eldivenlerini yıkayan teknike-re işaret etti. Daha sonra koruyucu gözlüklerini taktı ve duvardan elektrikli testereyi alıp otopsi masasının başucuna geldi.

“Tekniker keserken masadan uzak durun” dedi patolog ve tekniker deneme amaçlı testereyi çalıştırdığında tüm grup bir adım geri gitti. Astrid de bir adım geriledi ve eliyle fotoğraf makinesinin objektifini kapattı.

Otopsi teknikeri testereyi kendinden biraz uzağa doğru bıraktı, kafatasının arkasına neşterle uzun bir kesik açtı. Kafatasından kirli ve gevşek deriyi aldı. Daha sonra kafatasının alın kısmına da bir kesik atıp neşteri masaya koydu. Ardından testereyi tekrar eline alıp motorunu çalıştırdı.

Çıkan ses sert ve keskin, gelen koku ise insanın burun direğini sızlatan cinstendi. Tekniker çok dikkatlice ve mükemmel daire oluşturacak şekilde kafatasını kesti. Adam beyin sinirlerini de kesip beyni dışarı çıkarır, masada önüne koyarken ben de bir elimle burnumu sıktım.

Adam neşteri durulayıp kuruladıktan sonra beyni kesme tah-tasının üstüne yerleştirirken Astrid de fotoğraf makinesini alıp adamın yanına gitti. “Darbe hasarı, *okspital lobda*” dedi ve neşterin ucuyla beyindeki noktaya işaret etti. “Ön lobda *karşı darbe* hasarı olması ya da olmaması nedir, kim bunu bize anlatır?”

“Düşme kazalarında” diye başladı sivilceli ense kibarca önündeki öğrencinin arkasından kafasını uzatarak, “ön lobda genellikle *karşı darbe* hasarıyla eşleşen izler buluruz. Ancak kurbanın ayakta duruyorsa, o zaman ön lobu hasarsız olmalıydı.”

“Tamam, heyecanlı mısınız?” dedi patolog ve beyni eşit iki kalın parçaya ayırıp iç taraflarını kendi önüne doğru çevirip koydu. Adam bıçağın sivri ucuyla kıvrımlı ön lobu işaret etti. “Temiz ve iyi” dedi. “Hasar olduğuna dair hiçbir iz yok.”

Patolog aniden benim durduğum yeri işaret ederek. “Sen yor-
gun surat. Adın ne demiştin?”

“Aske” diye cevapladım hemen ve sırtımı dik tutmaya çalışıp
ağızımdaki maskeden derin bir nefes aldım.

“Pekâlâ Aske. Bu uzun günde ne öğrendik? Hayır, *Sen* bugün
burada ne öğrendin? Lütfen bize anlat.”

Öğrenci grubu yavaşça benden uzaklaşırken öksürdüm, onlar
da bunun sözlü bir aşağılama olduğunu biliyordu. “Polis kesinlikle
haklı. Bu şüpheli bir ölüm.”

“Ooo? Niçin böyle diyorsun?” Patolog beyni yerine geri bırak-
tı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Astrid bir dolu öğrencinin
arasından bana baktı. “Neden sıradan bir dalma kazası olmasın?
Düşme ya da boğulma?”

“Hasarın belirttiğine göre kurban sakın duruyormuş. Bu da düş-
me ihtimalini dışarda bırakıyor” diye cevapladım ve konuşurken daha
rahat nefes alabilmek için öksürdüm. “Ve bu koşullarda kurbanın ce-
sedine sıkı sıkı bağlanmış bir kadın kolunu da unutmamak lazım...”

“Bu nedenle düşme ihtimalini dışarda bırakıyorsun, acil ak-
ciğer ödemi, akciğerlerin sönmesi ve hava ambolisi ölüm nedeni
olabilir, söylemek istediğin bu mu?”

Kafamı olumlu anlamda salladım, bütün bunlar ne demek tam
olarak bilmiyordum.

Patolog ayakta durup bana uzunca bir süre baktı ve hiçbir şey
söylemedi, sonunda “Bir tıp öğrencisinden çok acayip bir muha-
keme.” Adam parmaklarıyla havada oynattı. “Pekâlâ Aske.” Patolog
kafasını hafifçe tek omzuna doğru eğdi. “O zaman burada olan her
şeyi paketleyelim ve Astrid’i de o zavallı böbrek hastası intihar et-
meye kalkmış adamı tutuklamaları için yollayalım, ne diyorsun?”

“Bunun yardım edeceğinden şüpheliyim” diye fısıldadım lafı-
mı kesene kadar.

“Görünüşe göre Aske müfredatı okuyacağına CSI bölümlerini seyretmiş. Bir çoğunuz gibi o da cesetle işimiz bitince dikip buzdolabına koyduğumuzu sanıyor oysa bizim işimiz soruları okumak ve patoloji verilerine bakmak. İş bitti. Cinayet çözen patoloğlar ancak televizyonda olur, hani evimize gidip kucağımızda kedimizle patlamış mısır yiyip seyrettiğimiz dizilerde. Bu iş rutinlerden ve prosedürlerden oluşur. Et ve kan. Kesilecek kadvralar. Ölümün yaşama hediyesi bilgidir Aske. Bilgi, bahsettiğin gibi belirsiz tahminler ya da imalar değil.

Sonunda parmak oyunundan vazgeçti ve lastik eldivenlerini çıkartıp ağız maskesiyle birlikte çöpe attı. “Pekâlâ hanımlar beyler; yorgun suratlar ve zarafet yoksunlarıyla konuşmaktan çok yoruldu. Öğle yemeği molası verelim. Histoloji aradan sonra. Fotoğraf makinesini ve aparatlarını toparlayan Astride doğru eğildi ve kimsenin duyamayacağı alçak bir fısıltıyla “Bilmem neden bu tarz seanslardan sonra Toblerone yeme ihtiyacı duyuyorum. Peki ya sen?”

Bölüm 48

Otopsi salonundan çıktım, üstümdeki ceketı yırtarcasına çıkarp çizmeleri de kıyafet değıştirme odasında fırlatıp attım. Benden sonra gelen adam daha üstünü değıştirmeden ben koridora çıkmıştım bile. Asansörde eldivenler, ağız maskesini, saç filesini ve pantolonu çıkarıp hepsini dürüp bir top haline getirdim ve böbrek hastalarının yattığı bölümün oradaki yük asansörünün yanında duran kirli vagonuna sakladım.

Pencerenin yanındaki yaşlı adam gitmişti ama yatağı yapılmamıştı, kıyafetleri hâlâ orada duruyordu. Dönüp banyoya gittim ve aynada kendime baktım. Yüzüm gri beyazdı, gözlerim soluktu hatta neredeyse yaşama ait bir işaret bile yoktu. Saçlarımsa bir çift kuşun başarısızlıkla inşa ettiğı ve artık önemsemediğı bir kuş yuvasına benziyordu, sakalım ise solgun yüzümde, derin su balıklarının dikenleri gibi fırlamıştı.

Gülümsemeye, normal bir insanın repertuarında olan en ama en basit duyguyu vermeye çalıştım, yüzümü gerdim ama hiçbir şey olmadı. Yüz kaslarım jestlerimi tam olarak gösterebilmem için çalışmıyordu. Baktığım resmen bir ölüm maskesiydi, bunu fark etmek beni sarstı. Bir yüzün kalıbı. Nereye gidersem gideyim yanımda taşımak zorunda olduğum geçmişin fiziksel bir hatırlatıcısı.

Lavabonun yanında duran kutudan tek kullanımlık jileti aldım ve titizlikle önce yaramın olduğu tarafı, daha sonra da diğer tarafı kesip tıraş olmaya başladım. İşim bittiğinde soyunup duşa girdim.

Su soğuktu. Duşun tam ortasında durup gözlerimi kapattım ve bedenimi, yüzümü, hatta otopsi salonun o iğrenç ve ağır kokusu sinmiş saçlarımı sabunladım.

Sürekli Rasmus Moritzen'i görüyordum. Aşağıda otopsi salonunun soğuk metal masasında yatan, kafatasının içinde beyni olmayan Rasmus'u değil. Arne Villmyr ve Anniken Moritzen'le birlikte durduğu fotoğrafını gördüğüm Rasmus'la kurtarma helikopterinin içinde yanımda cansız yatan Rasmus'un bir karışımını görüyordum. Rasmus Moritzen öldürülmüştü. Rasmus Moritzen benim deniz fenerinde bulduğum kadınla bağlantılı, hayır, sıkı sıkı bağlıydı. Bjørkang ve yardımcısı hâlâ kayıptı ve polis onların fenere geldiğine inanıyordu. Bu demekti ki bulduğum kadınla bağlantısı olan herkes öldürülmüş ya da kaybolmuştu.

İşim bittiğinde buhardan buğulanmış aynaya işaretparmağım ile bir daire çizdim, iyice eğilip ona gözler, bir burun ve ağız ekledim.

"Benim dışımda" dedim aynadaki yüze. Yoğunlaşmış buhardan küçük damlalar akıyordu. "Ve senin."

Bir fail. Gunnar Ore ve olay yeri inceleme ekipleri bir konuda haklıydılar. Bir fail vardı. Denizden gelmiş ve cesedi almıştı, kuvvetle muhtemel Rasmus'u da o öldürmüştü.

Daha da eğildim. Aynadaki su damlacıkları daha da büyümüş, camdan aşağı akmaya başlamıştı, elimle temizlediğim dairenin içinde gözlerim, burnum ve yayılmış dudaklarım duruyordu, akan damlalar gözyaşı gibiydi, ağlıyormuşum görüntüsü veriyordu. "Bu nedenle mi yüzü olmayan kadını aşağı diskoteğe indirdin, çünkü benim fenerden canlı olarak çıkamayacağımı

biliyordun?” diye sordum karşımda yavaşça kaybolan yüze. “Bu bir oyun mu? Enformasyon ve manipölasyon? Bilgi ve hile? Hepsi bundan mı ibaret.”

Havalandırma banyodaki buharı çekip tamamen camı tertemiz hale getirene kadar aynanın önünde durdum. “Peki, tamam” dedim aynaya bakarken gözlerimi bile kırpmadan “biz de oyun oynarız.” Döndüm ve banyodan çıktım.

Bölüm 49

Yaşlı adamın ceketinin asılı olduğu iskemleye doğru gittim ve cep telefonunu bulmak için ceplerini karıştırdım. Bulduğum gibi kendi yatağıma gidip Ulf'un numarasını tuşladım.

"Merhaba, Ulf. Benim. Senin en sevdiğin hastan."

"Beni ne tür bir boka sardığının farkında mısın..."

"Stavanger'de durumlar nasıl?" diye başlayıp onun sözünü kestim.

"Eline kalın bir sopa alıp..." terapi verir gibi tonladığı ve Bergen aksanıyla karışan vibrato sesi son viteseydi "götünün üstüne oturdun değil mi lanet olası! Ruth seni kanatlarımın altına alana kadar verdiğim mücadeleye çıldırdı ve..."

"Ruth? Ruth kim?"

Ulf tiradına ara verip bana biraz daha sakince cevap verdi. "Ruth benim hayat arkadaşım tabii ki. Drammen'deki bir konferansta yakın zamanda tanıştığım bir iş arkadaşım."

"Ben onun adı Solveig sanıyordum."

"Hayır" diye öksürdü Ulf. "Sen kuzeye gittiğin gün o da taşındı. Frida'yı da aldı ve Bergen'e evine gitti."

"Üzgünüm."

"Yapacak bir şey yok, o nedenle böyle bir şey söylemene gerek yok. Bu tarz şeyler oluyor. Psikiyatrların da başına gelebiliyor." Ciğerlerini sigara dumanıyla doldurdu. "Eee, neler oluyor Thorkild Aske? Lütfen bana anlatabilir misin? Sen ne yaptın?"

“Ne demek istiyorsun?”

“Dinle... Ulf yeniden patlayacak gibiydi ama kendini sık-tı, derin bir nefes aldı ve dedi ki: “Birkaç dakika önce hastane-nin böbrek hastalıkları bölümünden dün gece hastaneye travma servisine getirilen bir hasta hakkında bilgi almak isteyen Dok-tor Weidemann’la telefon konuşmamı bitirdim. Benim Thorkild Aske’m kendi özgür iradesiyle her türlü ilacı alıp denize atlamış. Benim ilaçlarımı?!”

“Teknik olarak benim ilaçlarım” diye düzelttim. “Ayrıca boğul-mak için harcadığım çabalar boşa çıktı.”

“Ne?! Ne!! Kahretsin...” Ulf’un çıldırması geri gelmişti. Sağlık yetkilileri tarafından bir atı öldürecek kadar Paracet ve Truxal’ın ci-nayet silahından tut zorunlu psikiyatrik tedavi sebebi olabileceğine kadar giden, her noktası tehdit dolu gök gürültülü bir konuşmanın ardından sonunda sakinleşti ve yeniden konuşmaya başladı.

“Ee” solumaya devam etti “ne oldu?”

“Rasmus’u denizde buldum. Öldürülmüş.”

“Öldürülmüş?”

“Otopsiye göre kafasında darbe hasarı var ve boğularak ölmüş. Bedenine bir kadın kolu bağlanmış, tahmin ediyorum ki bu be-nim fenerin dışında denizde bulduğum kadının koluydu.”

“Otopsi!? Kadın kolu? Ama ne de...” Ulf durdu ve nefesini ye-niden içine derince çekti. “Tamam, tamam, tamam” derin nefes aldı ve verdi. “Bunun hakkında daha sonra uzun uzun konuşuruz. Anlat bakalım. Sen şimdi ne durumdasın?”

“Daha yeni lavman yapıldı.”

“Çok iyi, çok iyi” diye mırıldandı ve yeni bir sigara yaktı.

“Ulf” diye başladım. “Bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum...”

“Hey, hey! Şimdi değil. Sen eve geldiğinde konuşacağız. Eve geliyorsun, öyle değil mi?”

“Şimdi değil.”

“Ne!? Derhal, eve Stavanger’e geliyorsun. Artık bu kontrolden çıktık. Senin yapabileceğin hiçbir şey yok. Hemen Anniken’i araya-
cağım ve olanları anlatacağım, sen artık ona yardımcı olamazsın.
Hemen eve dönüyorsun.”

“Olmaz” diye itiraz ettim hemen. “Burada polis sorgulamam
var ve bundan kurtulamam.”

“Polis sorgulaması mı?” Ulf’un sesi daha yumuşak bir oktava
düştü. “Neden?”

“Olay yeri inceleme ekipleri fenerde kayıp polislerin kanını bul-
dular. Tahminen orada kayıp polislerle ait başka şeyler de buldular.”

“Ama bunlarla ilgili sen ne yapabilirsin ki?”

“Benim fenerde olduğum geceki bulguların, Bjørkang ve yar-
dımıcıyla bağlantısı var.”

“Ve?”

“Ne söylediğimi duymuyor musun? İki polis, fenerde psikolo-
jik sorunları olan, intihar eğilimli, beyin hasarlı ve hapisten yeni
çıkışmış eski bir polisle buluşmak üzere yola çıkmış.”

“Kahretsin.”

“Geldiğimiz nokta budur” diye devam ettim. “Frei, bütün bu
siktiri boktan hikâyeyle bağlantılı, ben suçlu olayım ya da olma-
yayım.” Devam etmeden önce bir an tereddüt ettim. “Ben son kez
oradayken o da oradaydı. Frei değil, yüzü olmayan kadın. Aşa-
ğıda diskotekte oturmuştu. En azından inandığım için oraya bir
kez daha gittim. Ayrımı görmeliydim. Odaya ayak basmadan önce
fantezi ve gerçeğin ayrıldığı noktayı görmeliydim. Sorgudan önce.”

“Şimdi anlıyorum” dedi Ulf ve sigarasını sertçe içine çekip
memnuniyetsizlikle dışarı üfledi. “Benim sana yardım edebilmek
için yapabileceğim bir şey var mı?”

“Evet. Beni buradan dışarı çıkar.”

Ulf, boğazını temizledi. “Tamam. Neredesin?”

“Böbrek hastaları servisinde. Ne zaman çıkacağımı söylemiyorlar.”

“Tamam, tamam” kendi içine doğru mırıldandı. “Eğer senin intihar eğilimli olduğun ya da ciddi bir akıl hastalığının olduğunu dikkate alırlarsa derhal acil psikiyatr servisine gözlem amacıyla yatırılırlar.”

“Burada ne kadar kalacağım?”

“On güne kadar” diye cevapladı Ulf.

“Benim o kadar vaktim yok.”

“Korkarım başka şansın da yok.”

“Bana yardım et, Ulf” diye yalvarırken o sırada bulunduğum odaya doğru gelen birinin ayak seslerini duydum. “Yardım et, kahretsin.”

“Çok geç Thorkild” diye içini çekti Ulf. “Bu kez sistemi çok fena dağıttın, ben sana yardımcı olamam. Şu on gün bekle, Thorkild. Buna ihtiyacın var zaten, olan bitenleri düşünsene. Belki ben de bu on günde bir şeyler yapabilirim, imkânsız değil, sen sadece...”

“Zaman halihazırda geçti Ulf” diye fısıldadım ve o sırada odanın kapısı açıldı ve bir doktor kafasını kapıdan uzattı.

“Thorkild!” Telefon konuşmasını bitirecekken Ulf’un adımı bağırmasını duydum.

“Evet.” Telefonu tekrardan kulağıma koydum. “Ne var?”

“Saçma bir şey yapma.”

“Saçma?”

Bölüm 50

“Geri döndün” dedi içeri giren doktor. Bir elinde kahve ve kahve-rengi bir zarfla girdi, diğer eli tokalaşmak için boştaydı. Güney ak-saniyla konuşuyordu, gri saçlıydı ve yaklaşık benim yaşlarımdaydı.

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Biz demin buradaydık.”

“Tuvaletteydim” diye cevapladım. “Mide problemleri.”

Doktor, burnunun ucunu kaşırken ben de öksürdüm. Otopsi salonunda üzerime yapışan koku hâlâ odada hissedilebiliyordu. Duvarlara ve yatak çarşaflarına sinmişti.

“Kıyafetlerin nerede?”

“Travma bölümünde keserek çıkarttılar ve torbaya koyup herhangi bir yere attılar.”

“Sana birisi kıyafet getirdi mi bugün?”

“Hayır.”

Doktor ayakkabılarına bir göz attı. “Tamam” dedi biraz sonra. “Bakalım bizim kayıp eşya deposunda neler bulabileceğiz.” Yatağımın karşısında oturdu. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Yaşlı” dedim özlü bir söz gibi.

“Doktor Wiedermann.” Muhteşem parmaklı bronz elini bana doğru uzattı.

“Hasta Aske” diye cevapladım ve yatağıma tekrar yattım.

Aniden bedenimi çok ağır hissettim çok yorgun ve enerjisi emilmiş gibi. “Eee” diye devam ettim, hazır tanışma faslı da bitmişken. “İyileştim demek ki. Pek çabuk oldu.”

“Aslında” Doktor Wiedermann içini çekti ve yeniden başladı “senin durumunu gözlem altına almak ve takip etmek için seni Åsgård’daki psikiyatr bölümüne yollamayı düşünüyoruz...”

“Hayır, teşekkürler” diye cevapladım ve yüz kaslarım izin verdiği kadar gülümsemeye çalıştım. “Sırf durumumum ne durumda diye bakacaksınız öyle mi? İkileyin bence.”

“Bizim tarafta kanun var.”

“Hangi kanun?”

“Paragraf 3.2’ye göre ruhsal sorunları olanları on gün boyunca gözlemlemek.”

“Niçin?”

Bana tuhafça baktığında ilk olarak gözlerindeki kırmızı kan çizgilerini gördüm. “Temelde senin kendine zarar verebileceğinden korkuyoruz.”

“Yaa?”

“Burada.” Bana zarfı uzattı. Zarfı alıp avcumda tartarken yanımdaki adama çaktırmadan baktım, sandalyede oturmaya devam ediyordu. “Okuyabilir miyim?”

“E, evet, evet, tabii. İçinde bulacağın paragrafta cenneti nerede bulacağın yazıyor.”

Dışarda hava kararmaya başlamıştı. Rüzgârın pencerenin pervazlarını nasıl dövdüğüne bakarken kapı kulpunu iki adam açtı. Biri genç ve kısa saçlı, diğeri yaşlıydı ve saçları kötü kesimliyd. Her ikisi de ömür boyu spor merkezine abone olmuş ve fiziki ölçülerde doktora yapmış gibiydiler.

“Bunlar kim?”

“Onlar burada yardım etmek için var.”

“Sana mı?”

Wiedermann kafasını onaylarcasına salladı. “Bir ihtimal senin yardıma ihtiyacın olur diye.”

“Neye yardım edecekler?”

“Artık neye olursa.”

“Ne zaman gidiyorum?”

“Şimdi ya da sen ne zaman gidebilmeye kendini hazır hissedersen.”

“İtiraz edebilir miyim?”

“Evet.”

“Şahane, o zaman itiraz ediyorum.”

“Ama...” Weidermann elini yeniden kaldırdı sanki aramızda bir beyaz bayrak varmış gibi. “Ama...” diye tekrarladı. “O zaman polis seni götürür.”

“Pekâlâ. O zaman kendim giderim.”

“Taksi ya da ambulans? Jørn ve Jørgen sana eşlik edecekler.”

“Hiç param yok.”

“Biz hallederiz.”

Pes ettiğime dair ellerimi kaldırdım. “Başka bir şansım olmadığımı görüyorum.”

“İşte bu çok iyi.” Doktor Weidermann sandalyesinden ayağa kalkıp kapıya doğru giderken iki hasta bakıcı odadan içeri daldı ve benim tam karşıma gelip gülümsediler. Birbirini tanıyan iki insanın karşılıklı sıcak gülümsemesi değildi bu. “Biz seninle duruyoruz pantolonsuz eski polis, kaybedecek hiçbir şeyi olmayan 3.2 adayı” gülümsemesiydi.

Elimdeki kahverengi zarfı tutup ben de onlara gülümsedim. Kesinlikle arkadaşça bir gülümsemeydi.

“Sen” diye seslenerek kapının ardında kaybolmuş olan doktor Wiedermann’ın ardından seslendim.

“Ne?” Durdu ve döndü.

“Bana yarım saat verir misiniz?” Elimi karnımın üstüne dikkatlice koydum. “Bağırsak temizliğinden sonra tahmin ediyorum daha tuvalette işim bitmedi.”

“Tabii” diye cevapladı. “Bu arada ben de sana kıyafet bulup bulamayacağıma bakayım.”

İki adam tam karşımda dururken ben de yataktan kalkıp doğru tuvalete gittim, kapıyı ardımdan kapattım ve lavabo dolana kadar musluğu açtım.

Klozete oturdum ve hâlâ elimde sakladığım yaşlı adama ait telefonu çıkarttım. Gunnar Ore’nin her zaman dediği gibi, artık sorumluluk alma vakti gelmişti tıpkı sokağın karşı tarafındaki avukat firmasına karşı şirket takımıyla maç yaptığımız zaman gibi.

“Thorkild?” Benim sesimi duyan Liz’in heyecanlı nefesini duydum. “Ah, sen... Çok korktum...”

“Daha sonra kardeş” telefonun içine sessizce fısıldadım. “Yardımına ihtiyacım var. Hemen, şimdi.”

Bölüm 51

Böbrek hastalıkları servisinin kayıp eşya deposu ya acınacak durumda dağınıktı ya da doktor Wiedermann benim hiç anlamadığım çok acayip bir mizah duygusuna sahipti.

Üst bacak kısmının dışında mavi ve yeşil şeritleri olan, uyuşturucu kullananların ya da heavy metalcilerin veya Doğu Bloku gençlerinin kullandığı daracık bir spor taytı giydim. Üstümeysel kalın, gri-beyaz ve yüksek boğazlı insanı sürekli kaşıtan, neredeyse taytın başladığı yere kadar uzanan, hatta ayağa kalktığımda cinsel organımın tüylerinin bittiği yerden göbeğime kadar açıkta bırakan yün bir kazak geçirmiştim.

Ayaklarımda bir çift yıkanmamış, yıpranmış her açıdan bitmiş bir spor ayakkabı vardı. Benim ıslak, kesilmiş kıyafetlerim de sarı Prix torbasına konmuştu. Kendimi Jørn ve Jørgen'in arasında koridorda böbrek hastalıkları servisinden çıkıp asansöre giderken bir ya da bir başka sebepten Kuzey Norveçli anti-eroin kampanyasındaki göçebe bir poster çocuğuna benzettim. Onlar beni hastanenin kapısından taksiye bindirecekler, ben de Åsgård'a, Tromsøya'nın batısındaki Üniversite Hastanesi'nin Kuzey Norveç psikiyatri bölümüne gidecektim.

Asansörde Jørn ve Jørgen'le benim aramda utandırıcı bir sessizlik vardı, görünüşe göre bu durum onların hoşuna bile gidiyordu. Hiçbir göz teması, hiçbir kelime yoktu sadece buz gibi bir

gülümsemeyle, sanki ilk kez konuşanın ya da bir duygu ifadesi gösterenin kaybedeceği bir yarışmanın adayları gibiydik.

“Hey, sen?” Sağ tarafımdan Jørn ve Jørgen’in arasında arkaya doğru döndüm. Bana cevap vermedi, sadece devamını bekler gibi baktı.

“Biliyor musun, kırmızı olan ve damla damla akan nedir?” Asansör kapısından gözümü ayırmadan sordum. Asansör durdu ve kapıları açıldı ama kimse gelmedi. “Bilmiyor musun?” Kapılar kapandı ve asansör aşağı doğru hareket etti. “Tamam, cevabı uzun süre gizlemeyeceğim.” Devam etmeden kısa bir bakış attım. “Son şans. Ne olduğunu bulmak için bir şansın daha var.”

Sağımdaki Jørn ya da Jørgen hâlâ cevap vermedi ve solumdaki Jørn ya da Jørgen yan gözle bile bakmadı, dinlerken sadece duruma konsantre olmuşlardı. “Tamam, işte geliyor... Bir kırmızı damla!” diye bağırmaya ve adamın etrafında hafiften dönmeye başladım, omuzlarına vurdum aynı zamanda elimdeki sarı Prix torbasına rağmen alkış tuttum.

Asansör yeniden durdu, Jørn ve Jørgen doğru kata geldiğimize dair işaret etti ve dışarı çıktık. Daha aydınlık bir bölüme gelmiştik, geniş bir koridordan geçip geniş bir salona vardık ve oradan devam ettik, kalabalığı daha görmeden çıkış olduğunu anladığım yere ulaşmıştık.

“Peki ya sen?” Hafiften sol tarafımda duranın yani diğer Jørn ya da Jørgen omzuna dokundum. “Kırmızı olup da damla damla akanın ne olduğunu biliyor musun?”

Bu da cevaplamadı, sadece tekerlekli iskemledekilerin, erken yaşta hamile kalan anne adaylarının, ayağı alçıda, eli kolu sargıda olanların ve onların refakatçilerinin arasından geçerek hedefe doğru yaklaştı.

“Eh, bilmiyor musun?” diye devam ettim merdivene çıkıp tavandaki ampulü değiştirmekle meşgul iki adamın yanından ge-

çerken. “Demin size söyledim oysaki” diye devam ettim. “Ama o yanlış. Çok komik değil mi? Kırmızı bir damla değil bu sefer. Dıştan takma motora bağlanmış kızılılık. Anlıyor musun? Her seferinde değişiyor. Böylece hiçbir zaman kazanamıyorsun.” Omzundan bir kere daha itekledim. “Hiç kazanamazsın.”

“Hey” diye fısıldadı Jørn ya da Jørgen sağ tarafımdan. “Biraz hareket etsek, ne dersin ha? Tamam mı?” İki adamın ampul değiştirdiği merdivenin diğer tarafında bir sıra kırmızı sandalye ve onların arkasında yarım metre boyunda ara bölücüler vardı, üstleri plastik çiçeklerle ve çakıl taşlarıyla doluydu. Plastik çiçeklerin ötesinde hastaların ve hasta yakınlarının masalar etrafında kümelendiği, bazılarının gazete okuduğu, diğerlerinin yemek yediği ya da telefonla konuştuğu geniş bir alan bulunuyordu.

“Evet, tabii, mutlaka” diye cevapladım. “Sadece bilmecenin nasıl olduğunu açıklayacaktır...”

“Evet evet, anladık” diye cevapladı sol tarafımda duran Jørn ya da Jørgen. “Her zaman kazanamazsın, çünkü sürekli değişiyor.”

“Aynen” diye güldüm ve gene hafifçe omzunu dokundum. “Sadece kazanamazsın. Kaç kez denersen dene.” Ona doğru uzandım yine ama bu sefer zararsızca itmek yerine bütün ağırlığımla omzuna patlattım ve o diğer tarafta hastaların ve hasta yakınlarının oturduğu iskemlelerin olduğu gruba doğru, plastik çiçeklerin ve çakıl taşlarının dizildiği ara bölücülerin üzerine düştü. Daha sonra ben de kesilmiş ıslak kıyafetlerimin durduğu sarı Prix poşetini sağ tarafımda duran ve benimle omuz temasını kaybeden Jørn ya da Jørgen’in tam suratına patlattım, o da merdivene çarptı, merdivene ampulü değiştirmek için çıkan adam elindeki ampulü düşürdü, sallanan merdivene tutunmaya çalışırken ikisi birden yeri öptü.

Ben de koşmaya başladım.

Sola döndüm, oturma alanını geçtim, eczanenin girişinde duran ve dışarı açılan koridora doğru ilerleyen trekking kıyafeti giymiş bir grubun yanından koşarak geçtim. Maalesef yanlış yoldaydım çünkü koridor dışarı çıkmak yerine aşağı daha dar başka bir koridora geçiyordu.

Hızla döndüm ve geriye doğru koşmaya başladım daha genç olan Jørn ya da Jørgen'le birlikte eczanenin dışına konmuş, indirimli ürünlerin bulunduğu karton kutunun üstüne düştük.

Ayağa kalkabilmek için kollarımı kıpırdatmaya çalıştım, yarı fiyatına inmiş bir şişe güneş kremi üzerine oturmaya çalışan genç Jørn ya da Jørgen'in suratının orta yerine attım. Daha sonra telaşla ayaklarımın üstüne basmaya çalışıp danışma masasına doğru çıkışı gösteren işaret levhasını takip ederek devam ettim.

Aniden yaşlı Jørn ya da Jørgen'e gözüm takıldı. Tam sütunla benim aramda duruyordu. Adamın arkasındaysa çıkış kapısı duruyordu. Adam ellerini kalçalarına koymuştu asabi asabi burundan soluyan bir boğa gibiydi. Gördüklerim bana tıpkı eski western filmlerindeki düello sahnelerini anımsattı, hastalar ve hasta yakınları da kasabanın sakinleri gibiydi. Sadece hiçbirimizde silah yoktu, hiçbirimiz kalabalık seyirci topluluğunun tekerlekli iskemlelerini ya da eczaneden bir tüp siğil kremi silah olarak kullanmayacaktık.

Hızımı artırdım ama önümde sinirle duran boğanın tarafına değil de sağ tarafa doğru ilerledim, oturma gruplarının orta yerinden geçip ve geldiğimiz koridorun karşısına yöneldim. Yan taraftan yaşlı Jørn ya da Jørgen olanın insanları yarararak koştuğunu gördüm.

Oda bölmelerini geçip kapılarının açık ve harekete hazır olduğu umuduyla, beni buradan kurtaracak asansörlere doğru koştum. Arkama kısa bir bakış attığımda her ikisi Jørg ve Jørgen'in de ben-

den sadece bir metre geride olduğunu gördüm. Onlardan kurtulup arkamdaki cam kapıyı kapatabilmeme imkân ihtimal yoktu. Asansörün yan tarafındaki cam kapılardan birini açıp sertçe kapattım ve kısa süre bekledim, ciğerlerim ötüyor yüzümden terler akıyordu.

Camın diğer tarafında Jørn ve Jørgen nefes nefese cam kapının diğer tarafına bastırıyorlardı. Bense bir masanın etrafında uğultuyla toplanmış insanların bulunduğu bir odada kapıyı tutuyordum.

“Size yardım edebilir miyiz?” diye sordu masanın oradaki beyaz kıyafetli genç bir kadın.

Cevap verecek ne nefesim ne de vaktim vardı. Onun yerine kapıyı serbest bıraktım ve kapı benim arkamda çarparken duvar boyu koştum.

Duvarın karşı tarafındaki benzer bir cam kapıyı ittim ve asansörlerin arka tarafındaki koridora geri çıktım. İlk cam kapıyı yenden geçtim ve genç olan Jørn ya da Jørgen’le çarpıştım. Adamın parmak uçlarını yakalamayı beceremediği kaygan taytımın üstünde hissettim. Belki de bu taytlar uyuşturucu kullananlar, heavy metalciler ve Doğu Bloku gençleri arasında bu yüzden çok popülerdi, sanki iki metrelik bir sosisi yakalamaya çalışmak gibiydi.

“Dur lanet olası dur” diye fısıldadı yaşlı olan Jørg ya da Jørgen tam arkamdan, aynı anda ben de sarı Prix torbasına sıkıca sarılmış, çıkış kapısına doğru koşuyordum.

Buz gibi soğuk havanın yün kazağımın içine işleyip bedenimle ve yüzümle karşılaşması bile hızımı kesmedi. Sağ tarafta üç arabadan oluşan taksi kuyruğu vardı. Daha uzağında ise iş makineleriyle kapalı bir alan vardı.

Sonunda arabayı gördüm.

Ağzımdaki kanı tükürdüm. Karnım ve yanağım yanıyordu, buna rağmen dinlenecek bir saniyem bile yoktu, arkamdan kapı

çarparak kapandı: İki tane bakıcının tam ensemde olduğunu bilmek için arkama dönmeme gerek yoktu.

“Bekle, kahretsin!” diye bağırdılar ben taksilerin arasından geçip yaşlı Ford Mondeo’ya binerken.

“Sür arabayı, Liz!” diye çılgılık attım ön kapıyı açıp yolcu koltuğuna kendimi attığımda.

“N... Ne?” dedi kız kardeşim bana tuhaf bir şekilde bakarken. Hayata koşarken suratım bembeyazdı, alnımdan ve saçlarımdan önünden ter fışkırıyordu.

“Sür arabayı, kahretsin!” diye tekrarlarlarken arabanın kapısını yeniden çarptım ve Liz gaz pedalına bir çiftçi gibi bastı.

Bölüm 52

Araba, Tromsøysund Tüneli'nden geçip Breivika'dan Tromsøya'ya, oradan da anakaraya Tomasjorda'ya geçti.

“Senin için çok korktum” dedi Liz direksiyona sıkı sıkı yapışmıştı. Ön cama doğru o kadar eğilmişti ki cam buğu yapmıştı. “Son konuşmamızdan sonra bir türlü uyuyamadım. Sandım ki sen...”

“Böyle düşünme, kardeşim.”

Bana doğru döndü. “Ne oldu?” Gözü üstümdeki acayip kıyafete takıldı. “Niçin böyle tuhaf giyindin?”

“Denize düştüm” diye cevap verirken plastik poşetten kıyafetlerimi ve şarj aletiyle birlikte koyduğum telefonu bulup çıkarttım. “Acil serviste kıyafetlerimi çıkartırken kestiler.”

“A... ama.”

“Sadece arabayı sür.”

Liz sağlıksız dişetlerini ve sarı dişlerini ortaya çıkararak “Anlamıyorum?” dedi.

“Anlaşılacak bir şey yok Liz. İlla bir şeyler olur. Olmaz mı? Bizim her zaman konuşmayı sevmediğimiz şeyler.”

Liz surat astı ve daha fazla soru sormadı. En iyi şeyin susmak olduğunu öğrenmişti. Kocasından defalarca tecavüze uğramış, dayak yemiş, köleleştirilmiş, yıkılmış biri olarak bu gibi durumlarda otomatik pilota bağlıyordu.

“Niçin bu kadar acele etmek zorundayız?” Sonunda ağzını açtığına sorduğu bu oldu. “Gene mi başını belaya soktun?”

“Hayır” dedim ve derin bir nefes aldım. “Sadece beni götürmek istedikleri yere gidecek vaktim yok.”

“Babamı hatırlıyorum.” Liz denizin altındaki tünelden geçip diğer tarafa geldiğimizde gülümsedi. “Biz küçükken eve gelmişlerdi.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Kleppspitalin Hastanesi’nden çıkınca. Annemle ayrılmalarından birkaç yıl önceydi. Sen çok küçüktün, kesin hatırlamıyorsundur.

“Hayır” diye cevapladım. Ben hâlâ arkamdan gelenlerle, bedenimin titremesiyle, yüzümdeki ağrılarla meşguldüm.

“Emin misin?” diye sordu. “Nasıl olduğunu hatırlamıyor musun...”

“Ne dediğimi duymadın mı?” diye patladım öfkeyle yüzümdeki ağrılar artmıştı. “Hatırlamıyorum dedim.”

“Hayır, hayır, hayır!” diye haykırmaya başladı Liz. “Sen hatırlamıyorsun, sen hatırlamıyorsun!” Arabanın direksiyonunu bıraktı, araba sağa sola doğru yalpalamaya başlayınca tekrar kontrolü ele aldı.

“Affedersin, Thorkild. Özür dilerim.” Direksiyona sıkıca sarıldı ve ön cama daha da yaklaştı, kendince bana ve neredeyse tüm dünyaya arabayı ne kadar güzel kullandığını gösterdi.

Babam uzunca bir süre uzakta kaldıktan sonra eve onlarla dönmesini gayet iyi hatırlıyordum. Onu mutfak masasında bir koltuğa oturttuklarını, babamın orada saatlerce oturup arsaya, yağmura ve denize baktığını hatırlıyordum. Sanki bambaşka bir gezegenden gelmiş de iklime alışmaya çalışıyormuş gibiydi. Sonunda içinde paramparça olmuş bir yer olduğunu kabul ettim, onu dıştan çürüten, olabileceği her şeyi lekeleyen ve bu toprak rengi canavara çeviren bir şey. İzlanda için, bir volkanın altındaki çakıl, bir gıdım ot ya da nehirdeki böcek için ağlayıp dolanmasına neden olan bir şey.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Liz sonunda kendine gelip sakinlediğinde.

“Ben Skjellvik’e geri dönmeliyim ve bazı şeyleri ayarlayıp kiralık arabayı almalı, yarın da sorguya gitmeliyim.”

“Sorgu mu? Gene mi?”

“Gunnar Ore şehirde.”

“Gunnar mı? O burada ne arıyor?”

“Hâlâ daha emin değilim” diye cevapladım Liz dilinin ucunu kalın dudaklarının arasından çıkarttığında. Gökyüzü neredeyse pırıl pırıldı, ince bir buz katmanıyla kaplanmış kaldırımlar boyunca küçük su birikintileri vardı. Cep telefonumun konuşabilmeye yetecek kadar şarjı olup olmadığını kontrol ettim. Sonra da Anniken Moritzen’in numarasını bulup tuşladım.

“Neredesin?” diye sordu.

“Hâlâ Kuzey Norveç’teyim.”

“Oraya gelip onu görmemiz gerektiğini söylediler. Yarın sabah yola çıkacağım.” Biraz hıçkırıp, devam etti. “Onu göreceğim zaman benimle buluşabilir misin?”

Yan cama yansıyan kendi yüz hatlarıma baktım. Parmak uçlarımı yüzümdeki yaranın pütürlerinde gezdirdim. Yanak derime parmağımla sertçe bastırdım.

“Ne oldu Thorkild?” diye sordu Anniken ben cevap vermeyince.

“Rasmus öldürülmüş” diye fısıldadım.

“N... Ne?”

“O bir kazada ölmedi Anniken. Öldüresiye vurmuşlar.”

“Ben...” diye başladı kadın ama durup kelimelerini yuttu ve tamamen sessizliğe gömüldü.

Parmak uçlarımı yüzümden çekerken denizdeki bir tekneye baktım. “Burada bir kadınla mı buluşacaktı?”

“Bunun cevabını önceden verdim.”

“Biliyorum” diye devam ettim. “Ama sana anlattı mı biriyle buluşacağını.”

“Rasmus’un bir sevgilisi yoktu” diye cevapladı Anniken Moritzen. “Ve eğer olsaydı, bir *hanım* olmazdı. O da homoseksüeldi” diye ekledi. “Tıpkı babası gibi.”

“Yani kadını tanımıyordu” dedim.

“Ne?”

“Bütün bu ipuçlarını birbirine bağlamaya çalışıyorum. Bakalım birlikte nasıl görünecekler.” Boştaki elimle yanağımdaki yara-yı kaşıdım. Karnımdaki ağrı daha şiddetlendi. “Rasmus uyuşturucu kullanıyor muydu?” diye sordum dişlerimi sıkarak.

“Ne?”

“Kanunsuz bir şeye karışmış olabilir mi?”

“Kes artık.” Kontrolünü kaybettiğini duyabiliyordum. “Senin konuşmayı kesmeni istiyorum” dedi tamamen sessizleşmeden önce. Duyabildiğim tek şey sürekli nefes alıp vermesiydi. “Sadece orada bulunamaz mısın?” diye ağzında yuvarladı. “Geldiğimde orada ol.”

“Tamam” diye cevapladım ve gürültüyle nefesimi verdim. “İn-diğinde beni ara. Ha bu arada; Arne de geliyor mu?”

“Hayır.”

“Biliyor mu?”

“Evet, biliyor.”

“Bununla ilgili bir şey söyledi mi?”

“Hayır. O seninle konuşmak istemiyor. Daha değil.”

“Tamam, Anniken. Ben burada senin gelmeni bekliyorum.”

“Güle güle Thorkild.”

“Aman Tanrım” diye fısıldadı Liz ben telefonu kapattıktan sonra. Telefon konuşması boyunca sessizce durmuştu. “Sen gerçekten ne tür bir felaketin ortasına düştün?”

Koltukta arkaya doğru yaslanıp yüzümü okyanusa doğru çevirdim. “Öğleden sonraki sorgulamaya Ore geliyor, polis merkezindeki çocuklara ve Krikos’tan gelen baş sorgucuya göre kaybolan Bjørkang ve yardımcısının ben o akşam fenerdeyken orada olduğuna dair kanıtları varmış.”

Nefesimi tuttum, içime çektiğim havayı bırakmadan önce tepelere baktım ve devam ettim. “Benimle ilgili bir senaryo hazırlıyorlar, uyuşturucu kullanan eski polis, önce ya da sonra pişmanlık duydu ve ona baskı yaptıklarından denize atlamayı tercih etti. Sonra da bana benim versiyonumu anlattıracaklar. Karşımda bir fare gibi sessizce oturacaklar ben de denizden gelen dalgıç kıyafetli adamın bulduğum kadını nasıl alıp sonrasında diskotekte bağladığını anlatacağım. Sonunda onlar bana inanmadıklarını söyleyecekler ve hikâyenin doğrusunu anlatmamı rica edecekler. Gerçeği.”

“Bunu nasıl biliyorsun?”

“Çünkü, Liz” ona doğru dönüp baktım. “Bu benim yapacağım şey olurdu. Olay yeri incelemenin bulduklarına karşı benim kendi söylediklerime bile inanamadığım ifadem, buna sağlam bir dava gözüyle bakacaklar. Sorgunun nasıl gideceğine bile bakmadan tutuklamaya kalkabilirler, ceset bulamasalar bile; tabii ki sonunda direnç gösteremeyeceğime inanıyorlarsa olacak bir şey bu.

“Peki Rasmus ve senin bulduğun kadın? Onlar öldürüldüğünde sen burada bile değildin.”

“Onlar ayrı davalar olarak ele alınacak ve kadının cesedi bulunana kadar da sanırım çözülmemiş davalar olarak kalacaklar.

O kadının ortaya çıkacağını hiç sanmıyorum.” Yeniden uzandım. Yan cam doğru döndüm, kar tanecikleri ağaçların arasında dans ediyordu. “Ve sen o iki polisi biliyor musun?”

“Ne olmuş onlara?”

Soruyu ikimizin arasında havada asılı bıraktım. Polis merkezindeki toplantıda tanıştığım Bjørkang ve Arnt’ın yüzünü gözümlün önünde canlandırmaya çalıştım. Olmuyordu, iki gri, şekilsiz gölge gibi dalgalanıp duruyorlardı. “Sorgudan önce onları bulmak zorundayım. Tek yol bu..”

Bölüm 53

Liz, Skjellvik Bakımevi'nin otoparkına arabayı park etti. Saat akşamın sekiz buçuğu olmuştu ve dışarısı karanlıktı. Biz arabadan çıkıp daireye giderken hava buz gibi soğuktu.

“Kimse bizim burada olduğumuzu anlamamalı” diye fısıldadım Liz'e, Harvey'den kiraladığım dairenin olduğu binanın ana kapısından girerken bölüm hemşiresi Siv aniden ortaya çıkacak ve polis eşliğinde Åsgård'daki psikiyatri bölümüne, beni bekleyen yatağa götürecektir diye korkarak danışma bölümüne baktım. İçerideki koridor bomboştu ve her yer sessizdi, sanki bütün vadi kış uykusuna yatmıştı.

Anahtarı kesilmiş kıyafetlerimin olduğu torbadan bulup çıkardım, kapıyı sessizce açtım ve Liz'i içeri doğru itekleyip tekrardan kilitledim.

“Asla ışık açma” diye fısıldadım içeri girdiğimizde.

Kek hâlâ daha mutfak tezgahının üstünde kutusunda, Merethe'nin kristal taşları da salon sehpasının üstünde ve yerde duruyordu. Ben seyahat çantamı alıp kıyafetlerimi banyoda değiştiren Liz kanepede kendine oturacak yer açtı.

Kasvetli karanlıkta aynadaki aksime baktım. Çok yorgun, çok gri. Neredeyse çok karanlıktı. “Bunun içinde başka kimse yok mu?” diye fısıldadım aynaya. Durum iyice zorlaşınca Thorkild'le-

rin içinden birini bulmak imkânsızdı. Geriye sadece bu gri kemik torbası kalmıştı. *Aman Tanrım.*

Sonunda bir el bezi bulup yüzümü, koltuk altlarımı temizledim ve Üniversite Hastanesi'nin kayıp eşya deposundan alınmış kıyafetleri çıkartıp kendi kıyafetlerimi giydim.

“İyi misin?” diye sordu Liz salona gittiğimde. Mutfak tezgâhında kahve makinesi çalışıyordu, kek kutusunun kapağı açılıp yanına konmuştu. Liz, ellerinde büyük bir kek dilimiyle karanlıkta oturmuştu. Otoparktaki sokak lambasının sarı ışığı pencere ve perdelerden içeri doğru sızdığından bir şeyler görebiliyorduk. “Sana da bir dilim koydum.” Bir kâğıt tabağı bana doğru itti.

“Yok, teşekkür ederim, sen ye. Bir telefon görüşmesi yapmalıyım.” Yerime otururken içeriye keskin bir ışık huzmesi girdi. Yarım açık perdelerden baktığımda bir polis arabasının ağır ağır Skjellvik bakımevine doğru geldiğini gördük.

“Aradıkları sen misin?” diye sordu Liz ağzı kekle doluyken.

Kafamı evet anlamında salladım ve perdeleri tamamen kapattım. “Kesin Skjervøy'den bir araba yollamışlardır.”

Liz çiğnemeyi bırakıp bana baktı.

“Sakin ol” diye fısıldayıp telefonumu elime aldım. “Bizi burada bulamazlar.”

Koltuğa oturup Gunnar Ore'yi aradım, daha ilk çalışta cevap verdi.

“Kaçışta mısın?” diye sordu asabi asabi. “Zekice bir çekilme Aske. Gerçekten çok zekice.”

“Evet, İsveç sınırına doğru yoldayım” diye cevapladım. “Ömür boyu mülteci olup Endülüs'te çoban ya da matador veya bunun gibi bir şey olacağım. Olabilir Gunnar. Olabilir.”

“Geri zekâlı” diye cevapladı hırsla. “Polis seni arıyor. Biliyorsun, hastane polise derhal mesaj yolladı psikiyatri hastası kaçtı diye.”

“Bırak arasınlar.”

“Sen kaçtığından beri polisin silahlı olduğunu da biliyorsun değil mi?”

“Ne?”

“Çocuklar cephaneyle seni arıyorlar Aske. Ve seni polis katili olasılığıyla arıyorlar. Bunun nasıl sonuçlanacağını anlamak için daha fazla detaya ihtiyacın var mı?”

“Ben sadece yarın sorgu için geleceğimi söylemek için aramıştım” diye başladım.

“Çok geç” diye karşı çıktı eski şefim. Tromsø polisinin Gunnar Ore’yi, hastaneden kaçanın kim olduğunu öğrendikleri gibi çağır-dıklarını iyice anladım. Sonumun zafer peşinde, elini tetiğinden ayırmayan yeni bir polis yüzünden bitecek olması beni ölümüne korkutsa da gene de onunla konuşmalıydım. Başka kimsem yoktu.”

“Neredesin?” diye sordu Gunnar ben daha cevap vermeden.

“Liz’leyim” diye cevap verdim.

“Kız kardeşinle? O zaman seni hastanenin kapısından alan oydu. Tamam, anladım. Niçin? Sorabilir miyim? Niçin kaçtın?”

“Sorgu” diye cevaplarken Liz de mutfak tezgâhından bana kahve, kendine de yeni bir kek dilimi getirdi. “Bilmeden sorguya gelemem.”

“Neyi bilmeden?”

“Nerede durduğumu? Bu olanlar gerçekten nedir?”

“Demek ki sen Skjellvik’e geri mi döndün?” diye sonuca vardı Gunnar Ore.

“Sorguya geliyorum” diye fısıldadım. “Söz veriyorum. Bana yarın sabaha kadar zaman ver, eski günlerin hatırına. Bunu yapabilir misin?”

“Sen bu oyundan dört yıl önce çıktın Thorkild” diye cevapladı. “Ama ben yarın saat üçe kadar bu konuşmayı unutacağım. Eski günlerin hatırına, senin dediğin gibi.”

“Teşekkür ederim.”

“Siktir ol git. Bu arada dua et ki yarın saat üçe kadar polisler bulunsun. Eğer bulunmazlarsa...”

“Bu lanet şey kötü mü sonuçlanacak?”

“Öyle oldu bile” dedi ve telefonu kapattı.

Telefonu masanın üstüne bıraktım ve kahve fincanını ağzıma götürdüm ama daha yarı yolda düşürmemek için iki elimle tutmak zorunda kaldım.

“Ne oldu?” diye sordu Liz endişeyle. Yanımda otururken yüz hatlarını gizlemeye çalıştı. Benimle konuşurken kekin kremasının keskin kokusuyla kahve kokusu burnuma geliyordu. “Hasta mısınız?”

“Boş ver” deyip ağzından gelen kokudan kurtulmak için koltukta arkama yaslandım. “Sadece bedenim uzun zamandır ilaçsız kaldığının haberini veriyor.”

“Yanımda Paraljin Forte var, çantamda” dedi Liz. “Bunlar Arvid’in. Sırt ağrılarına karşı. Dışarı çıktığımızda her zaman yanıma alırım aniden ihtiyacı olur diye.”

Kabarcıklı paketi alıp çıtlatarak bir avuç dolusu pembe ilacı ağzıma attım.”

“Şimdi ne yapıyoruz?” diye Liz sorduğunda sonunda ben de kendime gelebilmiş, kahvemi içmeye başlamıştım. Bir arabanın daha geçtiğini duyduk ama durmadan gitti. Deniz fenerinin orada gökyüzü mavi siyahtı.

“Bu akşam burada kalacağız ve sen yarın evine gideceksin.”

“Peki ya sen?”

“Ben kiralık arabayı alacağım. Ama önce fenere yeniden gitmeliyim.” Parmak uçlarımla yanağımdaki yaraya masaj yaparken koltukta arkama doğru yaslanıp gözlerimi kapattım. “Tanrım” diye homurdandım. “Bunlar nerede olabilirler?”

“O iki polis mi?”

“Ve denizde bulduğum kadın? Emin olduğum bir şey varsa o da yaklaşık bir ay önce her şeyin onunla başladığı. Kim bu kadar uzun süre kaybolabilir ki hem de kimse kayıp ilanı çıkartmamış.”

“Buradan olmayan biri mi?” diye sordu Liz.

“Evet.” Gözlerimi açtım ve doğrulup oturdum. Kabarcıklı paketten iki tablet daha çıtlatarak aldım. “Ama sadece bu değil” diye devam ederken iki tableti ağzıma atıp azıcık kahve yuttum. “Kadın öyle biriydi ki buraya geldi ama geldiği yerde onu bekleyen biri yoktu. Sence de öyle değil mi?”

“Bir turist mi yani?”

Ona baktım. Liz kanepenin ucuna gidip oturdu, ellerini kucığına koydu. “Pekâlâ, tamam, ama hangi turist geç sonbaharda buraya seyahat etmek ister ki?”

“Belki de iş için gelmişti. Bir başka ülkeden?”

“Ve kim evindeki kocasını, sevgilisini, çocuklarını ya da ailesini bir ay boyunca aramaz ki?”

“Belki kimsesi yoktu” dedi Liz.

“Hiç kimsesi mi?” Biraz daha kahve içtim. “Genç, yalnız, bir başka yerden gelmiş ve kimsenin özlemediği biri. Kim olabilir ki bu kadın?”

“Fahişe mi?”

“Ne?”

“Tromsø’ya da geldiler onlar. Birkaç ay için kulübelerde ya da otellerde kalıyorlar sonra başka yerlere devam ediyorlar” dedi Liz. İlgilendiğimi görünce daha hızlı konuşmaya başladı. “Evet, gazetelerde okuduğuma göre...”

“Çok iyi Liz” dedim, en sonunda ilaçlar işe yaramaya başlamıştı. “Çok çok iyi. Hımm, evet, belki biraz daha fikrin vardır. Genç bir kadın, fahişe, ama Rasmus’la ne işi olabilir?”

“Adam, kadını fenere alıp şey yapacak...”

“Hayır” diye olumsuz anlamda kafamı salladım. “Rasmus homoseksüeldi. Ayrıca o öldürüldü. Sanırım tesadüfen daldığında kadını bulan oydu. Peki daha sonra ne oldu?”

“Bilmiyorum” diye cevapladı Liz.

“Yoo biliyorsun” diye devam ettim. “Rasmus polisi aradı.”

“Evet” diye sözümü kesti Liz parmaklarını birbirlerine ovuştururken bana baktı, yarı karanlıkta gözleri parlıyordu. “Evet öyle yaptı.”

“Tamam, Rasmus ne bulduğunu anlatmak için polisi aradı. Ve sonra, haydi senaryoyu tamamlayalım: Bjørkang ve Arnt, Rasmus’a geldiler ve onu öldürdüler çünkü ne bulduğunu kimse-
nin bilmesini istemiyorlardı. Senin söylediğin bu mu?”

Liz kafasını iki yana salladı. “Ben... ben” diye kesik kesik konuşurken kek kutusuna boş boş baktı. “Bilmiyorum Thorkild” dedi sonunda.

“Hayır, öyle değil. Her şeyin kesiştiği nokta burası. Demek istediğim; neden daha sonra tekrar geri gelmediler ve oyuna devam etmediler yani cesedi aldıkları gibi diyorum? Neden saklandılar?”

Liz bana tuhaf tuhaf baktı. Gülümsedi, gözleri değişti ve yaşlar akmaya başladı.

“Nedir bu şimdi?”

“Böyle olduğunda sana bakmayı çok seviyorum.”

“Nasıl?”

“Şimdiki gibi, birlikte konuştuğumuzda, sadece biz ikimiz. Hatırlıyor musun babam ve arkadaşları mutfak masasında oturup İzlanda’yı endüstriye karşı nasıl koruyacaklarını tartışıyorlardı?”

Tekrardan koltuğumda arkaya doğru yaslandım ve Liz’e doğru döndüm. “Onu son kez gördüğümüzde doksanlı yılların başıydı” diye fısıldadım. “Küçük bir kasabadaydı adı da Reyðarfjörður’du, enerji şirketi Landsvirkjun orada alüminyum fabrikası kurma-

yı planlıyordu. Ben de polis okuluna girebileceğimi tam o sırada öğrenmiştim.” Gözlerimi kapatıp dudaklarımı sıkıp gri, sürekli yağmur yağan kasabayı düşündüm. “Şu beyaz saçı ve sakalı, aman Tanrım” diye güldüm. “Ne biçim görünüyordu öyle.”

“Hâlâ öyle.” Liz yeniden güldü ve gözlerini kırıp bir iki saniye kapalı tuttu sanki onu görmeye çalışır gibiydi.

“Alüminyum atölyesi bir Amerikan firmasıydı. Babam ve onun gibi çevreciler sırf sabotaj yapmak için oraya gittiler. Hepimiz bir ateşin etrafında oturmuş şarap içerken, babam ülke hakkında konuşuyordu, tam da yazın ortasıydı.”

“Keşke ben de orada olsaydım.” Liz ellerini göğsünde kavuşturdu.

“Orada nasıl oturduğumu hatırlıyorum, Norveç’te polis okulunda okuyup polis olacağımı anlatabilmek için doğru zamanı bekliyordum. Babam eline bir avuç toprak alıp biraz uzaklaştı, sakallarının arasından gözyaşları süzüldü. Ateşin diğer tarafında ağlamaya devam ederken göğsüne İzlanda’nın toprağını sürdü. ‘Daha ne kadar bizim güzel İzlanda’mızı mahvedecekler?’ diye hıçkırırken parmaklarının arasından toprak ve çalı çırpı sanki kanyan kalbinden akıyormuş gibi yere düştü.”

“Söyleyemedin mi?”

“Hayır” diye cevapladım. “Hepimiz sadece orada oturduk ve babam ülkenin geleceğiyle mirası hakkında konuştu durdu. Daha sonra şarap bardaklarımızı boşatıp aşağı fiyorda doğru yürüdük, orada duran konteynerin içindeki eşyaları denize attık. Ardından geri gelip çadırlarımızı topladık ve Norveç’e geri döndük. Bir ay sonra da ben polis kolejine başladım.”

Uzun bir sessizlik oldu. “Frei’yi biraz anlatabilir misin” diye fısıldadı Liz sonunda. Sesi yumuşaktı, tıpkı evde yalnızken kocasından dayak yediği zamanlardaki gibi. “Kimdi o, niçin sen... ona o kadar takılı kaldın.”

“Boşluktaydım” dedim hâlâ gözlerim kapalı. “O son gece onu sevdiğimi biliyordum, oyun çoktan bitmişti, hiçbir şey bunu değiştiremezdi.” Nefesimi içime çekip sonra da dışarı bıraktım. “Sonraki an o yoktu.”

“Bu nedenle mi sen de ölmek istedin?” Liz sevgi dolu bir tavırla elini elimin üstüne koydu. Kolumdan yüzüme kadar sıcacık bir his yayıldı.

“Şu an bir sürü şeyi içime paketledim” diye fısıldadım. “Ama kim bununla yaşayabilir ki? Sadece bir an?”

“Bunu sürekli yapamazsın” diye homurdandı Liz ve bana bir bakış attı, ikimiz birden kanepede arkamıza doğru yaslanınca kanepenin ağırlığımızın altında gıcırdadı. “Beni duyuyor musun Thor-kild? Bunu defalarca yapamazsın.”

“Aman Tanrım” diye esnerken onu kendimden uzaklaştırmayı denedim.

“Bana söz ver.” Yüzü benimkinin tam karşısındaydı ve beni sıkı tutmuştu.

“Ben yapamam...”

“Yo, yaparsın” diye ıslık çaldı beni bırakmadan. “Eğer bana söz verirsen bir daha yapmazsın. Bir daha asla yapmayacaksın. Biliyorum, biliyorum.”

Liz'den kurtulmayı tekrar denedim ama bırakmadı sanki ben bir kurtarma botuymuşum gibi bana yapışmıştı. “Tamam kardeşim” dedim ve koltukta yayıldım. “Söz veriyorum...”

Çarşamba

Bölüm 54

Ertesi sabah koltukta uyandığımda Liz mutfağı temizliyordu. Yerde duran Merethe'nin taşlarını toparlamış salondaki sehpanın üzerine bir yığın olarak koymuştu. Cep telefonumu açtığımda bir dolu mesaj ve arayan olduğunu gördüm. Hatta içlerinde Ulf'un en sevdiği kaçak hastasına savurduğu küfür dolu mesajlar da vardı. Telefonu tekrar kapatıp Liz'in yanına gittim ve yeni yapılmış kahveden bir fincan aldım.

"Sen uyuduktan sonra polis gece gene geldi. O zamandan beri görmedim" dedi Liz gülümseyerek. Gri ve sarı bukleleri her yöne fıskırmıştı, bir elinde temizlik fırçası diğer elinde kâğıt tabakla tıpkı Ivo Caprino trollerine benziyordu.

"Çok iyi" dedim ve kahvemi aldım, masadaki sandalyeye gidip bana dün verdiği paketteki pembe tabletlerden iki tane almadan önce ona hafiften sarıldım. "Hazır olduğumuzda kayıkhanenin oraya park ettiğim kiralık arabaya gideriz sen de oradan evine geçersin."

"Fenere nasıl gidebileceğini düşünüyorsun?" diye sordu, o sırada lavabonun tıpasını çekti çıkardı.

"Sorabileceğim birini biliyorum" dedim ense kaslarıma masaj yaparken. "Daha sonra sorgu için Tromsø'ye gideceğim."

"Peki ya sonra, sonra ne olacak?"

"Bu bana bağlı değil Liz" dedim ve yalan bile olsa gülümsedim. "Değil mi?"

“Peki polisleri bulamazsan, onlar seni...”

“Evet, biliyorum” dedim kahve bir yudum alıp hapları yuttum.

“Biliyorum, onları bulacaksın” dedi ve bana gülümseyerek elinde bulaşık fırçasıyla baktı. “Ve sonra sen iyi olacaksın. Ben en azından buna inanıyorum. Bu sabah uyandığımda böyle hissettim. Bugün güzel bir gün olacak.”

“Ya öyle mi?” Homurdanıp başımı salladım. “Pekâlâ, eğer böyle diyorsan o zaman öyle olur...”

Dairede işimiz bittikten sonra eşyalarımı aldık ve arabaya koyup otoparktan çıkarak Skjellvik'teki kayıkhaneye doğru gittik. Ben kiralık arabayı çalıştırırken Liz arabasında oturup bekledi. Bütün bu süre boyunca tepeden gelebilecek mavi polis arabası ışığının geleceğini korkusu içindeydim.

“Bana şans dile kardeşim” dedim açık camdan ve artık gitmesi için bir işaret çaktım.

Liz bana anlamlı bir bakış atmadan önce yolcu koltuğuna doğru eğildi. “Unutma bana söz verdin” dedi titreyen bir ağızla.

“Evet, Liz. Söz verdim.”

Sonrasında Mondeo'yu çalıştırdı ve yolda geri vitese takıp manevra yaptıktan sonra topaç gibi döndü, ne araba camından baktı ne de sinyal verdi, tozu dumana katıp gitti.

Liz'in arabası kasabaya giderken kiralık arabamın dikiz aynasından Johannes'in arabasını gördüm. Doğruca arabaya geldi. Takım elbise giymiş, ince gri saçlarını arkaya doğru taramıştı.

“Bak bak” dedi adam ve ben arabanın içinden çıkınca tokalaştı. “Sen hâlâ buradasın ha?”

“Evet, daha işim bitmedi.”

“Duyduğuma göre polis seni arıyormuş.”

“Evet, muhtemelen öyle. Onlar her zaman yardımseverdir, öyle değil mi?”

Johannes homurdanıp elini saçının arasından geçirdi. Saçını elleriyle düzeltmeye çalıştı ama rüzgâr engel oldu. Çamaşır makinesinde yıkandığı için bir-iki santim çeken, renkleri gitmiş gri çizgili siyah pantolon giymişti. Kalın topukları olan siyah ayakkabıları vardı. Üstünde ütüsüz gömlek, gri v yaka kazak ve dizlerine kadar inen palto vardı.

“Harvey’in dediğine senin bir arkadaşın Bjørkang ve Arnt’in teknesini bulmuş” dedim.

“Evet, Reinøya’da cezir olduğunda karaya vurmuş” diye cevapladı Johannes. “Botun durumu iyiymiş, kötü havadan zarar gördüğüne dair hiçbir iz yokmuş. Tek eksik navigasyon aletiymiş.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Kopartılmış” dedi Johannes. “Sadece kabloları duruyor.”

“Rasmus’un navigasyonu da kayıptı” diye başladım. “Öyle görünüyor ki birisi bizim onların nereye gittiklerini ya da nerede olduklarını bilmemizi istememiş.”

Johannes başını düşünceli düşünceli salladı.

“Fenere gitmeliyim” dedim. “Bana yardım edebilir misin?”

“Açıkçası” Johannes ayakkabılarının ucuyla çakılları itekledi “Andor ve Josef’in cenazelerine gitmek üzereydim.” Ellerini koyacak yer aradı belli ki cepleri yoktu.

“Bekleyebilirim.”

Ağır ağır nefes aldı. “Evet, tamam, sanırım toprağa verdikten sonra seni bırakabilirim.”

“Atla o zaman, seni götüreyim.”

Johannes, kapıyı hızla çarparak arabaya bindi ve yolcu koltuğuna oturdu. Sonra arabayı çalıştırdım, Johannes de paltosunun cebinden

bir paket tütün çıkarıp kucağına koydu. Birkaç saniye sonra mükemmel bir sigara sarıp dudaklarına yerleştirdi ve bir kibritle yaktı.

“Merethe’nin orada olabileceğine inanıyor musun?” diye sordum otoparktan geri geri kasabaya doğru ilerlerken. “Cenazede?”

Johannes sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırıp ellerini kavuşturarak ibadet eder gibi oturdu. “Bilmiyorum” dedi sigaranın dumanı burnundan ve ağzından çıkarken. “Gerçekten bilmiyorum.”

Bölüm 55

Johannes’le birlikte kilisenin dışında arabadan çıktık, ağır ağır giden kortejdeki beyaz saçlı, kel, derin kırışıklı, öne doğru eğilmiş, kambur, kalçaları yamuk birçok erkek ve kadın son bir yaprak dökümü gibiydi.

Kilisenin ortasında koyu mavi banklara oturanlardan bize gelen bakışları gördüm. Johannes en arkadaki sıralardan birinde yalnız oturan tilki kürklü ve süslü şapkalı iki yaşlı kadını işaret etti.

Otururken Harvey’e gözüm takıldı. Kilisenin ortasında diğer taraftaki banklardan birinde oğluyla oturuyordu ve Merethe onlarla değildi.

Ana kapıya doğru döndüğümde dışarda bir minibüsün durduğunu gördüm. İçinden çıkan iki bakıcı, şoförle birlikte arabanın arkasına geçip rampayı çıkarttılar.

“Merethe” dedim nefes nefese arabanın arkasındaki rampadan tekerlekli iskemleyle inen kadına bakarken.

“Nerede?” dedi Johannes bana doğru dönüp baktı, aynı anda bizim oturduğumuz bankta boynunda tilki kürkü olan kadın da ana kapıyı işaret etti.

Kilisenin ortasında zayıf bir uğultu yükseldi. Herkes tekerlekli sandalyeyle içeri giren kadına dönüp baktı. “Aman Tanrım, ne biçim görünüyor?”

“Acımasızca.” Johannes sunağın oradaki iki tabuta baktı. Topluluğun içinde küçük bir çocuğun çığlığı duyuldu. Yüksek, acılı bir bağırıştan sonra korkunç bir ağlamaya tutulduğunda ailesi susturmak için çabaladı.

Merethe’nin kafasının her iki yanından çıkmış metal parçaların her biri bir vida üst çenesine bir vida alt çenesine biri de tüm bunları sıkıştırmak için tutturulmuştu. Dudaklarının kenarları beyaz bandajlarla kaplanmıştı.

Merethe siyah pantolonun üstüne beyaz gömlek giymiş saçlarını da güzelce toplamıştı. Hastabakıcılar kadının iskemlesini Harvey’in ve oğlunun oturduğu banka götürüp bıraktılar.

“Mutlaka onunla konuşmalıyım” diye fısıldarken hastabakıcılar da tekerleklerin kilidini kapatıp dışarı çıkıp kapıları kapattılar.

“Toprağa verilme töreninden sonra” diye cevapladı Johannes.

Kilisenin koridoru yavaş yavaş tekerlekli iskemleler, yürüteçler ve bu tip şeylerle dolmuştu, önde oturmak isteyenler bu geriatri labirentinde, bu metal ve plastiklerin içinde kendilerine yol bulmak zorundaydı. Johannes içinde şekere benzeyen, kırmızı çizgili beyaz topların olduğu şeffaf torbayı uzattı: “Polkagris?”*

“Pardon?”

“Polkagris?” diye tekrarladı Johannes biraz daha yüksek sesle ve torbadan hışırtılar geldi. “Şekerleme. İsveç’ten.”

Bir tane aldım ve tam ağzıma atarken rahip yandaki kapıdan içeri girdi. Sade ve kibar bir ifadeyle koridordaki engellerin arasından zarafetle yürüdü. Yavaşça merdivenlerden çıktı ve kürsüye geldi, orada tek elini kaldırdı ve cemaatine baktı.

“Her şeyin bir zamanı vardır” dedi dostça, ama tabii ki güneyli aksanında derin bir hüznün vardı. Topluluğa, bir banktan diğerine

* Bir çeşit İsveç şekerlemesi.

göz gezdirdi ve son olarak tabutların yakınında ön sırada oturan ailelere baktı. “Ve ölümün de.”

Prelütten sonra ahali ilahi söylemeye başladı. *Parlak gün döndü ve gece hiçbir* ışık yanmadı. Daha sonra rahip anma konuşmalarına başladı. “Onlar birbirlerine aşkla nikâhlandılar. Ve şimdi Tanrı’yla birlikteler. Cennetteki babamızla birlikteler.”

Rahip büyük bir zarafetle kürsüden indi ve tabutların yanına gitti. Aile her ikisi de yirmilerine varmamış, çok şık siyah kıyafetler ve uygun ayakkabılar giyinmiş iki kızı öne doğru yolladı. Rahip ve iki kız, çiçek çelenklerinin üstündeki mesajları ve kimden geldiğini okumaya başladı. İnsanlar da büyük demir şamdandaki mumları teker teker yaktılar. Kızlar İsveççe okurken rahip de Norveççe devam etti.

“Şimdi Selma ve Christine büyükanne ve büyükbabaları için bir ilahi okuyacaklar.” Rahip ellerini havaya kaldırıp parmaklarıyla koroya şeflik yaptı. Kısa süre içinde müzik çalardan bir müzik yükseldi ve iki kız ilahiyi söylemeye başladı.

Çılgık atan çocuk artık daha fazla bağırıyordu. Odanın tamamı sessizliğe bürünmüştü sadece belirsiz bir gürültü ve arada sırada yaşlı ve yorgun solunum organlarından çıkan sesler duyuluyordu.

Merethe’nin kafasının arkasına uzunca bir süre baktım. Hareket etmiyordu, sadece omuzları düşmüş oturuyordu. Metal vidalar bir sivrisineğin antenleri gibi çıkmıştı. Onun yanında oturan Harvey’e baktım. Yüzü yere dönüktü, elleri de kucağında duruyordu.

Sanki donuyor gibiydi. Omuzları kontrolsüzce inip kalkıyordu, elleri kucağındayken arada bir başını sağa sola sallıyor ya da öne arkaya indirip kaldırıyordu. Ağlıyordu. İki kız ilahiyi bitirip koro-yu terk ettikten sonra müzik sustu ve insanlar kilisenin koridoruna ilerlerken tüm kilise Harvey’in çocuk gibi ağlarken çıkardığı hıçkırıklarla doldu.

Bölüm 56

“Bunun neyle ilgili olduğunu düşünüyorsun?” diye sordum Johannes’e, rahip işini bitirip herkes ayağa kalktığında. Taşıyıcılar tabutun yanında yerlerini aldı. Hepsi aynı anda tabutun kolçaklarını tutup kaldırdı, kilisenin ortasında yan yana yürümele-ri imkânsızdı. Ayakta durdular, tek kelime etmeden, birbirlerine bakmadan ama hiçbirinin ne yapacaklarına dair fikri yoktu.

Birkaç hastabakıcı durumun ciddiyetini algıladı ve diğer personele bir işaret çaktı. Öbürleri hemen tekerlekli sandalyedekileri itmeye, diğerleri de yürüteçlerle gidenlere yardım etmeye başladı. Merethe’yle gelen hastabakıcılar, her iki yanına geçip iskemlesini diğerlerinin yanına götürdüler.

“Son günlerde birçok şeylerle meşguldü” dedi Johannes kilise- nin orta yolu sakinleşmiş, tabut taşıyıcılar yanımızdan geçerken. “Karısı sen onun yanındayken saldırıya uğradı. Kolay değil tabii.”

“Saldırı değildi.” Bir adım geri gidip diğerleriyle birlikte tabut- ların arkasından yürümeye başladım.

“Eh...” diye mırıldandı Johannes ve yanımızdan elinde küçük oğluyla mekanik bir şekilde yürüyerek geçen Harvey’e bakıp başı- nı salladı.

Johannes, tütün kesesini sıkıca avuçlarken biz de hüzün kor- tejinin ardından gittik. Bakışları defin için kilisenin dışına çıkıp yürüyen topluluğa kaydı. İnsanlar mezarlığa doğru gidiyordu.

Dışarda güneş parlıyordu. Sıcak ışınlar otoparkın, kilisenin ve kilise mezarlığının tepesindeki bir çukurun etrafında toplanmış ahalinin üstünde parlıyordu.

Biz çemberin bir parça dışında durup rahibin İncil'i okumasını duyabiliyorduk. Bana doğru bir gölge uzandı gelen Harvey'di.

"Onu gördünüz mü?" Harvey, son mezarların oradan iki has-tabakıcının her iki yanında durduğu Merethe'yi gösterdi. Kadın ellerini kucağına koymuş, yanında oğlu mezarlık bahçesinde oynuyordu. Oğlan su hattına koşturup musluğa elini sıkıştırınca her yöne su sıçrattı. "Çenesini vidaladılar ve kaslarını diktiler işte gördüğün gibi sondayla beslenmek zorunda."

"Çok özür dilerim, Harvey" dedim ve ona döndüm. "Ben..."

"Hayır, Thorkild." Harvey bakışlarını benimkilerle karşılaştırdı. "Özür dileyecek olan bir varsa o da benim. Son karşılaştığımızda çok üzgündüm, çok korkmuştum, hangi senin nasıl bir koşulda olduğunu görmem gerekirdi ve hastaneye benimle gelmen için ısrar etmeliydim. Onun yerine farfaralık yapıp fenderde hayalet olduğunu filan söyledim."

"Artık bunları düşünme." Boğazımı temizledim. "Ben sadece bu şeylerle ilgili ne yapabilirim. Merethe nasıl?" diye sordum sırf başka konuya geçebilmek için.

"İyi, biz konuşabiliyoruz. Ben konuşuyorum, o kâğıda yazıyor. Bir ya da iki hafta sonra eve gelecek. Doktorlar yeniden iyi olacağını söylüyor. Kayıtlar başladığında iyileşsin istiyorum. O zaman çok mutlu oluyor."

Cenazede dualar bitti sıra tabutu mezara indirmeye geldi.

"Danimarkalıyı bulmuşsun" diye söze başladı Harvey o sırada rahip bir avuç toprak atmış yine İncili açmış ve defin töreni için okumaya başlamıştı. "Sen oradayken... denizdeyken" kesik kesik konuştu "bir kadın koluna mı bağlanmış?"

Başımı salladım. Rahip İncil'i kapattı ve son kutsamaya başladı. "Şimdi en azından kimse onun var olmadığını söyleyemez."

"Kim olduğunu biliyorlar mı?"

Başımı hayır der gibi salladım.

"Björkang ve Arnt'tan yeni bir haber var mı?"

"Tromsø polisi bir mini denizaltı ayarladı ve Kripos'tan yardım istedi. Ekip öğleden sonra buraya gelecek."

"Hâlâ seninle bir ilgisi olduğuna inanıyorlar mı?"

"Kesinlikle" diye cevapladım. "Bugün öğleden sonra sorguya çekileceğim. Ancak öncesinde benim bazı şeyleri halletmem lazımdır. Ne nedir görmek için, anlıyor musun?" Cebimden dairenin anahtarlarını bulup Harvey'e verdim. "Daireyi ödünç verdiğin için çok teşekkür ederim."

"Hiç önemli değil." Harvey pantolonun cebine anahtarları koydu. "Mirasçılar daha sonra daireyi toparlayacak."

"Peki ya sen nasılsın? Dün sorgu için seni de çağırmışlardı."

Harvey, başını ağır ağır salladı. "Daha gitmedim. Daha beceremedim. Merethe ile çok işim oluyor. Aman Tanrım." Altdudağını ısırp döndü. "Onun için çok korktum."

Defin işlemi bitmek üzereydi ve ahali son ilahi için el ele tutuştu. Ben de elimi dikkatlice Harvey'in omzuna koydum. "Onunla konuşabilir miyim?"

"Evet" diye cevapladı Harvey. Merethe parmaklarını ceketinin cebine sakladı. İlahi söyleyenlerin arasında öylece oturuyordu. Nefes alıp verdiğinde burnundan sigara dumanı gibi buhar çıkıyordu. Hastabakıcılardan biri yanına gelip yün battaniyeyi kucağına koydu. "Tabii konuşabilirsin."

Biz Merethe'ye doğru giderken cenaze alayı da yavaş yavaş ayrılıyordu. Harvey önden gitti, ardından Johannes. Tepemizdeki gökyüzünün rengi açıldı. Deniz çarşaf gibiydi ve koyun dışında pırıl pırıldı.

“Merhaba” dedim Merethe’nin tekerlekli iskemlesinin yanına gittiğimde tereddütlü bir sesle. Hastabakıcılar biraz geri gitmişti, biri sigara içiyor, diğeri de kilisenin mezarlığındaki ağaçlara bakıyordu. “Ben... ben...”

Merethe, beni durdurmak için eliyle bana bir işaret yaptı. Ceketinin cebinden bir bloknot çıkarttı. O bir şeyler yazarken ben de metal çıkıntılara baktım. Dudakları kuruydu. Altdudağı, üsttekinden daha da aşağı sarkmıştı, kadın sanki sinirleri ölmüş, yüzündeki kaslar felç geçirmiş bir hasta gibiydi.

Merethe bloknotla işi bitince bana doğru uzattı. *O kız değildi.* Ben okurken başını çok zayıf bir biçimde salladı.

“Biliyorum” dedim. Merethe bloknotu alıp yeniden yazmaya başladı.

Çok acı veriyordu, yazıyordu. Her nefes aldığımda sanki ağzım daha fazla suyla doluyormuş gibiydi. Sanki boğuluyormuşum gibi.

“Sana yardım etmeye çalıştım, ama başaramadım...”

Merethe kafasını hayır der gibi salladı ve bloknotu yeniden eline alıp yazmaya başladı.

Bu senin hatan değil. Onun içeri girmesini engelleme yen bendim.

“O kadını gördüm, ben de gördüm.”

Merethe yazarken başını sallamaya devam ediyordu. *O kadının konuştuğu sendin.*

“Ben mi? Ne demek istiyorsun?”

Merethe yazmaya devam etti ve kâğıdı yırtıp açık avucuma bıraktı. “Anlamıyorum” diye fısıldadım ve kâğıtta yazan anlaşılmasız kelimelere baktım. Sanki bir çeşit felç geçirmiş de rasgele karalamış sandım.

“Rusçaya benziyor.” Harvey kâğıdı gördü. Yüzü bembeyazdı ve bedeni bir taraftan diğer tarafa sanki başı dönüyormuş gibi sallanıyordu, tekerlekli iskemleye bir adım daha attı düşmemek için tutundu.

“Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?” diye sordum.

Merethe iskemlede öne doğru eğilmeden önce ikimize doğru baktı. “Donuyorum” diye bir ısıklık çıktı birbirine yapışmış iki dudağından. “Ne?”

Merethe elimi tutup sıkıca sıktı. Parmakları normalin çok üstünde sıcaktı o kadar sıcaktı ki benim elimden koluma ve oradan da yüzüme bu sıcaklığın ilerlediğini hissedebiliyordum. Göğüs kafesi nefes aldıkça inip çıkıyordu, elindeki bloknotu sıkıca tutup orada yazan iki kelimeyi kendi de söylüyordu. “Ben... donuyorum.”

“Öyle mi dedi? *Ben donuyorum?*”

Merethe başını evet anlamında salladı ve nefesini dışarı verdi. Elimi bırakıp bloknota yazmaya devam etti ve yazmayı bitirdiğinde bana hüzünlü bir bakış atıp kâğıdı kopartıp verdi.

“*Bay bay, Thorkild.*”

“Bay bay” dedim ve kâğıdı katladım. Hepimiz birbirimize nazikçe veda ederken katladığım kâğıdı cebime koydum.

Ben ve Johannes, defin işleminden çıkanlardan ayrılıp arabaya doğru yürüdük. Güneş artık gitmiş yerini gölgeye bırakmıştı. Önümüzde son araba da otoparktan anayola çıkıyordu.

“Johannes” diye başladım kiralık arabaya geldiğimizde. “Buraya ilk geldiğim gün Arnt, Tromsø’de fahişelik ve uyuşturucu suçlarının çok arttığını söylemişti.”

“Evet” diye cevapladı Johannes. “Sadece gazete okurum, böylece ne olur biter öğrenirim.”

“Peki bu kadınlar nereden geliyor biliyor musun?”

“Evet” dedi homurdanarak. “Alkolün, sigaranın, tütünün ve geri kalan tüm bokun geldiği yerden. Rusya’dan.”

“Evet ya, öyle değil mi?” diye onayladım ve arabaya oturup çağırtırdım.

Bölüm 57

“Ne bulacağını ümit ediyorsun?” diye sordu Johannes, biz kayikhanenin otoparkında arabayı park ederken.

“Cevap” diye homurdandım, fenerin bulunduğu adacıkla koyun arasında yayılmış çarşaf gibi denize bakarken.

“Ne hakkında?”

“Yüzü olmayan kadın kim? Rasmus’u kim öldürdü? Bjørkang ve Arnt nerede ve belki de deli olup olmadığım?”

“Haa o kadar yani” dedi Johannes içten içe kıkırdarak.

Tuzlu deniz rüzgârı yüzümü yalıyor ve hafiften ısıırıyordu. Hızla geri dönüp bagaj kapağını açtım ve yeniden kıyafet değiştirmeye başladım.

Birkaç dakika sonra hedefimize varmıştık. Johannes tekneyi fenerdeki bir babaya bağladı. Ben de yukarı tırmanıp bir ipi kayalardan fırlayan paslı demirlerden birine bağladım.

Johannes, ben geri gelip yaşlı balıkçıyı karaya çıkartmaya çalıştığımında “Şimdi ne var?” dedi.

“Ana bina. Diskotek zemin katta. Merethe ile seanstan sonra ben oraya gittim.”

Ek olarak inşa edilmiş fenerin bekçi binasının ana kapısında durdu. Daha önceden koparttığım olay yeri bantları tortop edilmiş bir şekilde duvarın önünde hâlâ duruyordu. “Seans? Ne seansı?”

“Biz odadayken yanımızda bir şey daha vardı, Merethe’nin içinde. Konuşuyor, çılgık atıyordu.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu kesik kesik ve ben kapıyı açıp fuayeden içeri girerken hareketsiz durdu. “Bir... hayalet mi?”

Durup ona baktım, bütün duyu organlarımızı eski rutubet ve plastiğin kötü kokusu doldurdu. “Merethe’nin bazı şeyleri görebildiğini biliyorsun değil mi?”

Johannes yüzünü buruşturarak yere tükürdü. “Bu gibi şeylerden hoşlanmıyorum” dedi isteksizce fuayeye doğru yürüdü. “O tarz şeyler beni ürkütüyor. Böyle şeylerle uğraşmamak lazım.”

Fuayeden geçip merdivenlere giderken plastik kaplanmış duvarların yanından geçtik. “Ne dedi?” diye sordu merdivenlere vardığımızda.

“Pardon?”

“Dedin ki Merethe konuşuyormuş.”

Merethe’den aldığım kâğıdı cebimden çıkartıp Johannes’e doğru uzattım. “*Mne xolodno*” dedim.

“Ne?” Bana soran gözlerle baktı. “Ne dedin?”

“*Mne xolodno*” diye tekrarladım. “Rusça *Ben Donuyorum* demekmiş.”

Johannes’in yüzü aniden bembeyaz oldu. “Hayır, bu mümkün olamaz” diye fısıldadı ve bomboş bir ifadeyle baktı.”

“Nedir o?”

“Hayır, hayır” diye homurdandı duygusuzca ve merdivenlerin tırabzanlarına tutundu.

“Nedir o Johannes?” diye bir daha sordum o sırada elimi omzuna koydum.

“Ben...” diye başladı, arkasını dönüp bana bir bakış attı. Gözleri açıktı, konuşurken dudakları titriyordu. “Ben sanırım bunu daha önce duydum.”

“Nerede?”

Johannes duruşunu dikleştirmeden önce derin bir nefes aldı. Ceketinin cebinden tütününü arayıp çıkarttı. İlk kâğıt daha eline alıp tütünle doldurana kadar yırtılmıştı. “Bir tekneydi” diye başladı ve elindeki sigara kâğıdını buruşturdu. “Bir Rus trol teknesi daha önce burada batmıştı, bilemiyorum bunu duymuş muydun?”

“Bjørkang bahsetmişti. Ne olmuş ki ona?”

“Tromsø’ya giderken motor sorunları olmuş. Felaket bir fırtına vardı ve tekne battı. Tüm mürettebat karaya çıkabildi hepsini Tromsø’ya nakledebildiler.”

Johannes yeni bir sigara kâğıdı çıkartıp üstüne yeniden tütün koydu. Kâğıdı düzgünce silindir formunda yuvarladı. Yaptığı bu eseri daha sonra dudaklarının arasına getirip dilinin ucuyla kâğıdı ıslattı. “Walkie talkie’den duymuştum bu olanları” derken sesi alçalmış ve titriyordu. “İlk önce Rusça çığlıklar ve bağrışmalar duydum, ardından sesler sırf kontak kurabilmek için kısa kısa İngilizce cümlelere dönüştü. Sonra da ölüm sessizliği.”

“Kiminle konuştuklarını biliyor musun?”

“Hayır. Hatta çok cızırtı vardı ama sonra sessizlik oldu.” Ses tonu giderek karanlıklaştı, söyleyeceklerini söylemekten korkuyor gibiydi. “Daha sonra o gece bir şey duydum.”

“Nedir o?”

Konuşurken bir sigara kâğıdı daha çıkartıp üstüne tütün koydu. “O gece dışarıdaydım, bodrum kapağına taş koymam gerekiyordu rüzgârdan açılıp uçmasın diye. Tekrar içeri girdiğimde salondan vurma sesi duydum. Çizmeleri çıkarıp içeri girdim. Walkie talkie’nin yeşil ışığı sanki biri bir şey yolluyormuş ya da birisi bir şey söylemek istiyormuş yanıp sönüyordu.”

“Tekneden biri mi?”

Johannes bana baktı. Gözleri simsiyahtı ve küçülmüştü. Dudakları aşağı düşmüş sanki yüzünün geri kalanından kaçmak ister gibiydi. “Walkie talkie’nin önünde durdum ve biri bir şey yollayacak diye beklemeye başladım. Çok merak etmiştim kim olabilir diye.” Benim ona şaşkınlık ve korkuyla baktığımı görünce “Ciddiyim, bazen burada birileri olabiliyor, gece geç saatlerde biri kayalıklarda falan oturup konuşabiliyor, tüm gün durup dinleyebilirsin. Ama bu değişti, yeşil ışığın her yanışında farklı olduğunu hissedebiliyordum. Daha önce cevap vermeyi denememişim sonra... sanki... sanki...”

“Ne?”

“Bir ses duydum, gerçi o zamandan bu zamana kendime hep kahveme biraz fazla sert şeyler karıştırmıştım diyordum, ya da ne bileyim bazen burada yalnız otururken fırtınadan ya da kötü havadan bu yorgun duvarlar çatırdar, sadece bir gürültü gibiydi ya da rüzgâr, öyle bir şey işte. Ama şimdi...”

İçim soğumuştü. Sanki beynim Johannes’in devamında neler anlatacağını biliyor gibiydi de bedenime daha da üşümek için alarm veriyordu. “Ne?”

“Bir kadın sesiydi.” Johannes’in yüzü ölümcül bir acıyla buruşmuştu. “Kadın fısıldıyordu, o kadar yumuşaktı ki yeşil ışık olmasa, rüzgâr bile diyebilirdin. Yabancı dilde iki kelimeydi, sonra ışık söndü ve ondan sonra daha fazla bir şey duymadım.”

“Aman Tanrım” dedim ve derin bir nefes aldım. “Bana ne anlatmaya çalışıyorsun?”

Bölüm 58

“Aşağıya gitmek istediğinden emin misin?” Johannes en sonunda yeni bir sigara yapmayı başardı ve kibritle yaktı. Elinde tütün paketiyle bana endişeyle baktı.

“Evet. Bilmek zorundayım” diye cevapladım ve merdivenin dibini görebilmek için aşağı doğru uzanıp en son buradayken aralık olan kapıya baktım. Hayal ve gerçeğin ayrılması aşağıdaydı. “Başka yolu yok.”

Aşağıdaki karanlığa alışana kadar öylece ayakta ikimizde kendi düşüncelerimize kapılmış şekilde durduk. Sonunda Johannes sigarasını söndürdü ve izmaritini kibrit kutusunun içine koydu. Son bir kez birbirimize baktık ve aşağıya indik.

Merdivenin yanındaki metal kapı açıldı. İçerisi kapkaranlık ve sessizdi. Telefonumu elime alıp el feneri özelliğini açarken biz duvarlarında kuş vitrinlerinin olduğu girişe geldik. Geçen sefer buradayken bastığım yerler ince bir film tabakası gibi tozla kaplıydı. Onları takip ederken duvarda kuşların olduğu cam kutuların yanından geçtik. Loş karanlıkta, yetmişli yılların Amerikan korku filmlerinden kalma dekorlara benziyorlardı, ölü cam gözleri tozdan kalınlaşmış vitrinlerden dışarı fırlıyordu.

“Ben daha önce buraya asla gelmedim” dedi Johannes ürkmüştü ve gözlerini oradaki eşyalardan alamıyordu.

“Kesinlikle senlik bir yer değil zaten” diye mırıldandım ve vitrinleri geçip diskoteğin içine girmek için kapısında durdum. Etrafımız sessizlikle kaplıydı. Müzik, disko topu, ışık robotu ve sis makinesi her şey kapatılmıştı. Bir çeşit toz bulutu tavanın altında dolanıyordu. Duvarlardaki keskin pastel renkler gri ve nemli lekelerle donatılmıştı, her şey önceden gördüğüm gibiydi ıssız bir ay manzarası gibiydi.

“Gel” dedim ve diskotekten içeri devam ettik. “Kadın burada oturuyordu.”

DJ kabinini geçtik ve dans pistinin tam ortasında, ana çıkışı gösteren yeşil adam figürünü görebildiğimiz noktada durduk.

Yaklaştıkça kalbimin nasıl da attığını hissedebiliyordum. “Boş” dedim ve kabinin önünde durdum, masanın üstündeki kavanolar ve mumlar gitmişti ve üstü toz doluydu. Koku ağır ve ekşiydi. “Kadın burada yok.”

“Şükürler olsun” dedi Johannes rahatlıkla. “Bir an kalbimin patlayacak gibi oldu.” Kibrit kutusunun içinden izmaritini çıkarttı ama sonra kararsız kalıp yeniden kutunun içine koydu. “Bu ne pis koku” deyip suratını astı ve kibrit kutusunu sanki bir parfüm şişesiymiş gibi yüzüne yaklaştırdı.

Telefonun ışığı son geldiğimde oturduğum yere ve kanepedeki tozlara vurdu. Yüzü olmayan kadının oturduğu yerdeyse kurumuş bir şeylerin bıraktığı koyu renk bir leke vardı. “Ama o kadın buradaydı” diye mırıldandım ve oturdum. İğrenç bir kokuya sahip yapış yapış bir su birikintisini görebiliyordum sanki masanın altından akıp gitmişti. Yaklaşıp eğilirken boştaki elimle burnumu kapattım. “O kadın, o akşam buradaydı.”

“Nedir bu?” Johannes de burnunu kapatırken sabırsızlıkla etrafına baktı. “Bir şey buldun mu?”

Yere ışık tuttum. “Ayak izi, diye cevapladım.”

Önümde, kabinden dans pistine doğru bocalayarak giden ama sonunda doğruca ana çıkış kapısına uzanan kendi ayak izlerimi görüyordum. Ayrıca oturduğum yerden başlayıp benimkilere yakın giden, sonunda acil çıkışa ilerleyen kalın izleri de görebiliyordum.

“Birisi gelmiş ve kadını alıp benim gittiğim yoldan çıkmış” dedim. Döndüm ve ışığı kendi olduğum yerden dans pistine sonra da tam aksi yöne dans pistinden kendi oturduğum yere tuttum. “Benden çok sonra değil.”

“Nasıl bilebilirsin?” Johannes giderek daha ağır nefes almaya başladı ve yüzü daha da beyazlaştı. Konuşurken kibrit kutusunun olduğu cebinde bacakları sabırsızca zangırdıyordu. “İnsan burada hiçbir şey göremez. Sadece iğrenç bir koku...”

“Toz” diye cevap verdim ve yumuşak tozun üstündeki bir çift ayak izini işaret ettim.

“Sen buradayken birini gördün mü?”

“Hayır, ama o sırada durumum sarhoş bir filin pistte dans ettiğini görebilecek düzeydeydi.”

Johannes, gülmeye çalıştı ama iğrenç kokudan gülümsemesi yarıda kaldı. Onun yerine içinde izmarit olan kibrit kutusunu defalarca yüzüne götürdü ve beni takip etmeye başladı. Cep telefonunun ışığında önümdeki izleri takip etmeye başladım, tozlu oturma gruplarını geçtim, DJ kabinini de geçtikten sonra köşedeki bilardo masalarına kadar gittim.

Ayak izleri bilardo masalarının orada son buluyordu. Toz dengeşiz daireler halindeydi. Bilardo topları masanın içinde yayılmıştı. Tıpkı doğa tarihi müzelerinde yok olmuş medeniyetlerin minyatür kulübelerine benziyorlardı.

Bakışlarımı odanın diğer tarafına kaydırdım, daha önce burada olduğum zaman gördüğüm acil çıkış kapısını gösteren yeşil

adam figürüne. Diğer taraftan giriş kapısına ışığı çevirdim. İkisinin ortasında karanlık DJ kabini vardı.

“Çok ilginç bir uyarı noktası, öyle değil mi?” dedi Johannes önüme geldi ve tam karşımda durdu.

“Kimin için?”

“Suçlu biri” diye mırıldandım ve ışığı iki bilardo ıstakası arasında aralık duran kapıya yönelttim. “Benimle oynuyor gibi” diye devam ettim ve aralık duran kapıya gidip sonuna kadar açtım. İçeride tamamen karanlığa gömülmüş dar bir merdiven zemin kata çıkıyordu.

“Gel” dedim. “Yeterince gördüm.”

“Aradığını buldun mu?” Sonunda bodrum katındaki kapıyı kapatıp karanlığı ve kokuyu arkamızda bıraktık. Soluğu zemin kattaki restoran mutfağında aldık. Oda, yemek kileri ve üç tane yatay dondurucudan oluşuyordu. Yeni temizlenmişti ve temizlik malzemesi kokuyordu.

“Kesinlikle” diye cevapladım ve gülümseyerek Johannes’e döndüm.

“Ee ne peki?”

“Sanırım ölen kadın Rus’tu” diye başladım biz restoranın içinden geçerken, restoranda mobilyalar toplanmış, naylonla örtülmüştü ve beyaz masa örtüleri köşeye konmuştu. “Belki de o şehre çalışmaya gelmiş fahişelerden biriydi; bu kadının neden kimse tarafından aranmadığını açıklayabilir. Sanırım Rasmus onu daldığında buldu ve bu nedenle öldürüldü.”

“Yok artık” diye inledi Johannes, sonunda fuayeye geldiğimizde yumruklarını ovuşturdu. “Bu nerede bitecek?”

“Sonuncusu ama en önemlisi” diye ağzımda mini minicik bir gülümsemeyle sözümü bitirdim. “Benim hakkımda çıkan maluliyet dedikoduları müthiş abartılı...”

Bölüm 59

“İyi.” Johannes kibrit kutusunu yeniden cebine koydu ve yumruklarını birbirine vurdu, ardından dışarı çıkıp kendini tebrik etti. En sonunda ana binadan çıkmıştık, fener bekçisinin eviyle kayık-hane arasındaki avluda durduk. “Artık anakaraya geçme zamanı gelmedi mi?” Gözlerini bana dikip baktı. “Akşam yemeğini düşün.”

“Bu trol gemisi” diye başladım ve telefonumu ceketimin cebine koydum. Yüzümdeki karıncalanmayı etkisiz hale getirebilmek için bir-iki yüz mimiği yaptım. “Nerede battığını biliyor musun?”

“Tabii ki. Acil yardım çağrısının geldiği noktayı GPS’e işaretlemiştim. Benim GPS seyyar, anlıyorsun değil mi?”

“Çok uzakta mı?”

“Hayır. Adanın kuzey ucunda.”

“Derin mi?”

“Çok değil.”

Fenerin olduğu adacığın ötesindeki cam gibi okyanus yüzeyine baktığımızda ürperdim. “Sanıyorum senin yardımına ihtiyacım var” diye başladım birkaç dakikalık sessizlikten sonra.

“Ben de öyle düşünmüştüm” dedi, okyanus yüzeyinden yansıyan güneş ışık Johannes’in gözlerine yansıdığı anda yüzünü buruşturdu. “Senin ekipmana da ihtiyacın var” dedi sonunda.

“İhtiyacımız olan her şey burada, adacıkta.” Kayıkhaneye doğru döndüm. “Orada.”

“Sen dalabilir misin?” dedi Johannes ve kayıkhanenin yanına vardığımız kibrit kutusunun içinden sigara izmaritini çıkarıp yaktı.

“Evet.” Kapıyı açıp acil jeneratör cihazının egzoz sisteminin olduğu yere gittim, altında daha önce denizde bulduğum kadın cesedini sardığım plastik örtü duruyordu. İçinde dalgıç malzemelerinin olduğu kasaya gittim, iç dış kıyafet katmanı, dalgıç ayakkabısı, eldiven, şişeler, konsol, kilitli kanca, dalma ışığı, kabza, maskeye tutturulabilen bir başka ışık ve bıçağı aldım.

Askeriyede zorunlu tutulan maden dalgıçlığı kursları dışında, İçişleri’ndeysen her ne kadar karşı çıksam da, Gunnar Ore’nin ısrarıyla onun doğduğu Nesodden kentinde gerçekleştirilen ekip çalışması gezilerinde mecburen dalmak zorunda kalmıştım. Gezi sırasında hepimiz ya enkaz dalgıçlığı ya da su altı balıkçılığı yapmak zorundaydık hatta avukatlarımıza bile şart koşulmuştu.

“Sen bu enkazla neden bu kadar ilgilisin?” diye sordu benim işim bittiğinde. Johannes izmaritinden son nefeslerini çekti ve parmaklarının arasında sigarayı toz haline getirdi.

“Sanıyorum denizde bulduğum yüzü olmayan kadın bir ay önce Tromsø yolunda batan gemideydi. Tahminim Rasmus kendi walkie talkie’sinden trol gemisi batarken konuşmaları duydu ve duruma bakmak için dalmaya karar verdiği hafta sonu da kayboldu. Kadını buldu. Ama tam da bu nedenle kimse onun hakkında bir şey bilmemeliydi ve işte bu yüzden Rasmus’un teknesinden ve Bjørkang’la Arnt’in ambulans teknesinden GPS ekipmanı kaybolmuştu. Çünkü her ikisi de enkazın oradaydı. Trol gemisi batarken herkes dışarı çıkamadı, kadın geride kalmıştı.

“Rasmus o teknede kadını buldu diye mi öldürüldü?”

Başımla onayladım.

Johannes ürperdi. “Bu, benim o gece walkie talkie’den duyduğumun o kadın olduğu anlamına mı geliyor?”

Birkaç parmağımla yanağıma bastırırken boşta kalan elimle ceketimin cebindeki ilaçları almaya kalktım. Ama artık cebim boştu.

“A-ama” diye kesik kesik konuşmaya başladı Johannes ben cevap vermeyince. “Tekne çoktan batmıştı zaten ve...”

Bakışlarımız karşılaştı ve cümlesini bitiremedi. İşimizi bitirip kayıkhaneden eşyalarımızı tekneye taşımadan önce bir dakika kadar sessizce birbirimize baktık.

“Hâlâ senin enkazda ne bulmayı beklediğini anlamış değilim” diye başladı Johannes, biz tekneye doğru giderken.

“Öncelikle tekneyi bulmalıyız” dedim, buz gibi soğuk vücudumdan içeri geçerken, karın boşluğumdaki ağrı artmaya başladı, son Paralgin forte’leri de kiliseye doğru giderken ağzıma atmıştım. Ceketimin yakasını sıkı sıkı kapattım ki hem boğazımı hem de midemi bu soğuktan koruyabileyim. “Ama tekneyi bulunca” diye fısıldadım “kesinlikle emin olduğum bir şey var o da içerde ne keşfedeceğimiz.”

“Peki nedir bu?” diye sordu biz tekneye çıkıp yerlerimize yerleşirken.

Ürpertiyle ona baktım. “Ölü bir polis.”

Bölüm 60

Ana adaya doğru yol aldık. Kuzeye doğru ilerlerken çıplak dağ yamaçlarını, adacıkları, mendirekleri, sarp tepeleri ve uçurumları geçtik, bazen de bunların arasına gizlenmiş kum ya da çakıl dolu koylar gördük. Rüzgâr saçlarımı dağıtıyor, yüzümü yalıyordu.

“Ne bu?” diye önümüzdeki küçük koyun dışında sıralanmış şamandıraları işaret ettim. Şamandıralar iki metrelik aralıklarla toplam da altı sıra olacak şekilde dizilmişti. Hepsi koya 200-300 metre uzaklıktaydı.

Johannes, teknenin hızını azalttı ki biz zaten suyun üstünde yavaşça kayıyorduk. “Çiftlik” dedi. Kıyıya yakın bir yere büyük, mavi, alüminyum bir katamaran demirlemişti. Daha ilerde büyük bir kayıkhaneye bağlı yeni bir iskele vardı. Koy yan yana uzanan ve bir tarafında beyaz boyalı ev ve ahırın olduğu dağ tarafından saklanmıştı. Dağların duruş pozisyonları nedeniyle güneş alamadığından çiftlik karanlıkta kalmıştı. “Harvey’in midye çiftliği. İç tarafta gördüğün ev de Merethe’nin doğup büyüdüğü ev.

“Ben bir fabrika göremiyorum” dedim berrak sığ sulardan geçerken. “Harvey midyeleri nerede işliyor?”

“Katamaranda” diye cevapladı Johannes. “Tromsø’daki depoya gitmeden önce midyelerin yavrulaması, hasadı ve paketlenmesi için tekneyi kullanıyor. Sonra sevkiyat geniş paletlerle tüm dünyaya yapılıyor. Gerçekten tek ihtiyacın olan bu.”

“Dışardan çok iyi görünüyor.” Limanı geçerken arkasında büyük bir vincin durduğu bu işlevsel mavi katamarana doğru başımı salladım.

“Şuradaki gibi yandan yanaşabilen tekneler her çeşit havada bu kabukluların hasadını yapabilir.”

Önümüze küçük adacıklar ve kayalıklar çıktı, üstlerine neredeyse metalik mavimsi tüyleri olan, beyaz gagalı, güzel havalarda tüylerini temizleyen kuşlar tünemişti. Bazıları başlarını öne eğiyor, bazıları da biz yanlarından geçerken boyunlarını uzatıyordu.

“Ben bu kuşlardan hiç hoşlanmam” dedi Johannes ve tepesine bir işaret konmuş en büyük adacığın yanından geçerken ürperdi. Yosun ormanları okyanusa yayılmış, adacıkları ve kayalıkları çevrelemişti. Birkaç ördek suda kanatlarını çırpıp havalandı ve bir tür yosun tepesinin üstüne kondu.

“Ne? Niçin?”

“Karabatak ölümler ilgili uyarı veriyor” diye mırıldandı Johannes ve son kayalığı da geçtikten sonra biraz daha gaz verdi.

“Aa, süper” diye homurdandım, tekne hızlanıp suyu yarıdıkça kafamı omuzlarıma doğru indirdim.

“Sıkı tutun” diye bağırdı Johannes. “Çok az kaldı”.

İki elimle oturduğum yere sıkı sıkıya tutundum. İlerde adanın nasıl da inceldiğini, kıvrıldığını gördüm, oradan sonrası tamamen okyanustu.

Bir müddet sonra adanın ucunu geçtik ve Johannes hızını iyice kesip manevra yaparken seksenli yıllardan kalma GPS’ten gözünü ayırmadı. “İşte burası” dedi ve motoru tamamen durduğunda tekne sakince sallandı.

“Geldik mi?” Ayağa kalktım ve akşam güneşinin okyanus yüzeyinde meydana getirdiği ışıltılara baktım. Yaklaşık bir kilometre kadar anakaradan uzaktaydık. Gökyüzü kan kırmızıydı, neredeyse mor gibiydi.

“Walkie talkie’de verilen GPS koordinatlarına göre burası. Iskandile göre altımız biraz eğimli, biraz ilerisiyse daha derin. Çok zamanımız yok” dedi, gökyüzünü gözleriyle taradı ve bana döndü. “Yakında karanlık basacak.”

Başımı sallarken dalgıç kıyafetini bulup sonbaharın buz gibi havasında çıplak tenimin üstüne geçirdim.

Johannes küpeştenin üzerinde buz gibi suya bakarken saatini kontrol etti. “Umarım hata yapıyorsundur. Hatta aşağıda batık bir tekne bile yoktur.”

“İnan bana” diye başladım oksijen tüplerinin havasını kontrol ederken. “Ben de öyle olmasını umuyorum.”

Yeleği giydim, ağızlığı elime alıp kontrol ettim, daha sonra da dalış maskesinin ışığını açtım. Gerçekte dalmaktan nefret ederim. Ölümüne nefret ederdim. Ama bu kaçınamayacağım bir şeydi; tıpkı anüsten muayene olurken kıcımın acıması, tıpkı hayatına son vermeye çalıştığında düşüncelerinin bir psikiyatr tarafından darmaduman edilmesi gibiydi.

Ağızlığı ağzıma yerleştirip zıpkının kabzasındaki ışığı son kez kontrol ettim ve teknenin kenarına oturup kendimi sırtüstü suya bıraktım.

“Her zaman geri dönebiliriz” dediğini duydum Johannes’in tam küpeşteden kendimi bırakırken. Hemen sonra suyun yüzeyinde bedenimi aşağı doğru bıraktım.

Sanırım çok geç diye düşündüm aynı zamanda soğuk deniz suyu başlık, maske ve ağız aparatının arasında derime temas ettiğinde. *Artık her şey için çok geç.*

Bölüm 61

Soğuk yüzümün titremesine sebep oluyordu. Balık gibi yüzyor ve kan dolaşımı hızlandırabilmek için tekmeler atıyordum. Daha önce hiçbir zaman sonbaharın bu kadar geç zamanında dalmadığımdan nefesimi kontrol etmekte güçlük çekiyor ve vücudumu ısıtmakta zorlanıyordum.

Okyanusun altında bir müddet kaldıktan sonra kıvranarak ve tekmeler atarak sonunda suya alıştım ve sakinleştım, aşağıya doğru inişe hazırdım. Üstümde Johannes'in tekneden bana doğru eğildiğini gördüğümde başparmağımı yukarı doğru kaldırıp her şeyin yolunda olduğunu gösteren bir işaret yaptım. Onu tekrar gördüğümde yukardaki karanlık bir gölgeden ibaretti.

Su berraktı ama çok çabuk karanlık olunca daha iyi görebilmek için ben de el fenerini açtım. Altımdaki zeminin eğimli olduğunu görebiliyordum. Derinlik ölçüsü yedi metreyi gösteriyordu. Nefesimi kontrol etme çabası ve kalçalarımın ritmik hareketi Frei'yi düşünmemi neden oldu. Onu Sanat Merkezi'nde takip etmemi ve dans kursunu hatırladım. Fenerde geçirdiğim o akşamdan beri aklıma ilk kez geldiğini fark ettim.

"Sen, oradaki. Buraya gel!" dedi eğitmen, biz onun karşısında yarım daire oturduğumuzda, o da karşımızda gururlu gururlu caka satıyordu. Yüksek topuklu ayakkabılar, siyah kısa dar bir deri etek giymişti ve kıvrıcık saçlarını arkadan atkuyruğu yapmıştı. Elini uzatıp sanki köpek çağırır gibi çağırdı beni.

Ayağa kalkıp isteksizce ona doğru yürürken Frei yerde oturmaya devam etti.

“Pekâlâ, *señor*, adınız ne?”

“Thorkild.”

“*Señor* Thorkild. Daha önce dans ettiniz mi?”

“Biraz.”

Yerde oturan topluluğa döndü. “Pekâlâ, millet. Çiftler ayağa kalkın, böylece ben ve *señor* Thorkild en basit ayak hareketlerini omuz rotasyonlarıyla birleştirip size bazı kol hareketlerini arka arkaya göstereceğiz.

“Imelda?” Dairenin tam ortasıydık Frei de karşımıza geçti. Ben, Imelda’nın kaslı kolları ve demir gibi kavrayışıyla kucaklanmıştım. “Sen, Robert’i alamaz mısın, böylece ben de bu adamı alırım ha, ne dersin?”

Imelda beni bırakıp Frei’ye baktı. “Robert? Si” güldü. “Claro, *hermana*.” Daha sonra tekrar yüzü sertleşti ve müzik aletinin yanında duran Alvin’e doğru döndü.

“Hangi şarkı *señora* Imelda?”

“*Dos Gardenias*, *señor* Alvin.” Hemen sonra ipeksi bir erkek sesi İspanyolca şarkı söylerken Robert de büyük bir zarafetle beni geçip Imelda’nın kollarına doğru gitti.

“Burada ne arıyorsun, Thorkild?” diye fısıldadı Frei kulağıma, o sırada beni diğer çiftlerin yanına çekti.

“Bilmiyorum” diye cevapladım. Frei sağ elini benimkinin üstüne koydu, aynı anda sol elimi de kolumun üst tarafından yakaladı.”

“Arne amca ya da başka bir dosyayla mı ilgili?”

“Hayır.”

“Öyleyse...” Tereddüt etti. “Buraya sadece benim nasıl dans ettiğimi görmek için mi geldin yoksa?”

“Sanırım” dedim kelimeleri ağızımda gevelerken, Imelda’nın müziği bastıran sesini duymadan önce dans hareketlerine ayak uydurmaya çalışıyordum.

“Haydi ama, millet. Kalçalar Thorkild, kalçalar. Bu bolerodur. Ateşli, sıcak, duygusal, *calma, calma.*”

“Böyleleri için bir söz vardır” diye devam etti Frei, Imelda komutları tamamladıktan sonra. “Senin gibiler için.”

“Biliyorum.” Acıklı bir şekilde gülümsedim. “Sen...” Tam ellerimi çekmek üzereydim ki Frei’nin elleri benimkileri daha da sıkı sardı, nefesi boğazıma vuruyor, baktığı yerlerde bedenim alev alıyordu. Yüzü benimkinden birkaç santimetre uzaktaydı. Yapabileceğim tek şey onu kendime doğru çekip öpmekti.

“Özel mi?” diye devam etti Frei. “Merak mı?”

“Çok yaşlı”.

“Ne için?”

“Bunun için.” Kendimi çekebilmek için bir deneme daha yaptım ama Frei bırakmadı.

“Gitme” dedi ve beni sıkı sıkı tuttu. “Biz tam da dansın ortasındayken gitme. İşimiz bittiğinde gidebilirsin.”

“Tamam” diye cevapladım ve nefesimi tuttum, o sırada Imelda köşeden yeni dans hareketlerinin başlayacağına dair bir işaret yolladı. “Dans edelim.”

Bu an her zaman burada son buluyor. İlerlemiyor. Bundan sonrasında ayrıldığımızı bilsem de. Frei ve Robert bir tarafa gitti ben de otelime, ve sorgu kâğıtlarıma, hiçbir anlamı olmayan raporlarıma ve bloknolarıma döndüm. Her şey burada duruyor, ben bile, şu an okyanusun altında dönüp dolaşarak batık bir gemiyi arasam bile.

“Lanet olası salak!” dedim ve sonra ağızıma tuzlu su doldu. Gözlerimi açtım, dalgıç tüpünün ağız aparatını tükürdüğüm için ağızıma gelen tuzlu yüzünden kendimi suçladım.

Hâlâ daha onun saçlarının kokusunu ve dans edişimizi hissedebiliyordum, bir yandan da ağzımdaki suyu tükürmeye çalışıp ağız aparatını tekrar takmaya uğraşırken nefesimi tutuyordum.

Birkaç komik dakikadan ve fazlasıyla senkronsuz su altı hareketinden sonra sonunda dalgıç tüpünün ağız aparatını yakalayıp ağzıma yerleştirebildim. Kollarımı tıpkı bir melek gibi açıp yenden düzenli nefes almaya odaklandım. Biraz sonra ayaklarımın dibe dokunduğunu hissettim.

Basınç göstergesi ve dalış bilgisayarını kontrol etmeden önce yere batmayayım diye suyu tekmeleyip kendimi yukarı çektim. On bir metre derindeydim, yanımda çamura gömülmüş birkaç balık iskeletinin dışında etraflarında dolanan omurgasız hayvanlar dışında bir şey yoktu.

Okyanusun dibi otuz derece aşağı doğru eğimliydi. Bu arada ara sıra denizin dibinde kayaların arasındaki metal hurdalara ya da yosunlara, küçük koloniler halinde yaşayan deniz kestanelerine, kabuklu deniz hayvanlarına rastlıyordum.

Hâlâ donuyordum ama bir çeşit ritim tutturmuş, karanlıkta denizin dibinde ilerlemeye devam ettim. Okyanusunda dibi yüzünün en yalnız kısmıydı. Çorak, bulanık ve yabancı. Çamurlu zemin boyunca ilerleyip karanlık bir duvara yaklaşırken hayatımda hiçbir zaman şu an duyduğum kadar yalnızlık hissetmemiştim.

Okyanusun dibinden yükselen duvarın gri bulutumsu bir tortuyla sarmalandığını fark ettim. Bu sisin içine girdikten kısa süre sonra, gördüğümün bir duvar değil de bir teknenin kaptan köşkü olduğunu anladım.

Kaptan köşkü ters dönmüştü, çamurun altında kalmış bir kayanın üstüne düşmüştü. Tepesindeki delikten gemiden koptuğu yerin burası olduğu anlaşılıyordu, enkazdan fırlayan kalın boruları ve telleri görebiliyordum.

Oraya doğru yüzdüm duvarlardan biri boyunca ilerleyip deliğin tam üstüne konuşlandım. Tellerin ve boruların arasından geçerek enkaza inmenin ölümcül tehlikeli olacağını fark ettim.

Paslanmış merdivenleri geçtim. Kabuklu deniz hayvanlarının larvaları, deniz yosunları sıra sıra pencerelerin uzandığı beyaz metal duvarlarda kendi yaşamlarını sürdürüyorlardı. Pencerelerin üstünde Rusça kalın rakamlar yazıyordu tahminen trol gemisinin ismiydi.

Pencerenin birindeki vıcık vıcık çamuru elimle temizleyip içeriye bir göz attım. İlk gözüme çarpan tavandan aşağı sarkan sandalyeler oldu ya da bir zamanlar zemine monte edilmiş sandalyeler. Bir kahve kupası paneldeki hava boşluğunun orada takılı kalmıştı. Biraz arkada, bir dalgıcın nasıl giyindiğini, kurtarma botuna nasıl binildiğini gösteren uluslararası levhaları gördüm.

Orada etrafa göz gezdirirken bir müddet gözlerime baskı yapan dalgıç maskemle asılı kaldım. Aniden yassı kafalı, sırtı koyu yeşil dikenli, iri çirkin gözlü bir balığın panelden bana doğru geldiğini gördüm. Bir kâğıt tabağa doğru yüzdü sonra da yön değiştirip diğer tarafa gitti. Bakışlarımız bir an karşılaştı, daha sonra o çirkin yaratık duvarların arasında kayboldu.

Geriye doğru gidip enkazın çevresini sarmış bu bulanıklıktan dışarı çıkış yoluna bakmadan önce basınç göstergesini kontrol ettim. Gözüme kaptan köşküne bağlı ve aşağıya, karanlığa doğru inip kaybolan kalın bir tel ilişti.

Oraya doğru yüzüp kalın metal teli elime aldım. Tel aşağıda onu çeken ne varsa gerginlikle titreşti. Son kez basınç göstergesini kontrol ettim ve kalın halatı iki elimle tutup diğer uçta beni bekleyen aşağıdaki karanlığa doğru indim.

Bölüm 62

Aşağıya doğru hareket ettikten sonra denizin dibinde daha çok ölü balık ve enkazla karşılaştım. Trol gemisinin algarinalarından birinin çamurun üstünde dağıldığını gördüm. Tekne dibe doğru yuvarlanırken palangalarını, plastik bidonlarını ve derin dondurucunun kutularını denize saça saça inmişti.

Yirmi yedi metrede durdum ve derinlik ölçerle basınç ölçeri kontrol ettim. Önümde, denizin dibinden kapkara başka bir duvar yükseliyordu. Tekne neredeyse dimdik duruyordu. Teknenin daha derine yuvarlanmasını engelleyen tek şey kalın tel halattı. Enkazın tamamı yukarıdaki kaptan köşkü gibi gri bir bulanıklıkla çevriliydi.

Dikkatlice yüzdüm ve geminin omurgasının olduğu yerde kocaman bir trol ağının suya yayıldığını gördüm. Tekne tahminen kırk metre uzunluğundaydı. Trol ağı siğil gibi büyümüş bazı gri yeşil yosunlar ve soğuk su mercanlarıyla kaplıydı. Ayrıca tek tük sarı beyaz ve krem renge dönüşmüş ölü adamın parmakları denilen mantarlar enkazın diğer tarafından el sallıyordu.

Duyabildiğim tek şey nefes alıp verişim ve kafamın yanındaki vanadan gelen kabarcıkların sesiydi. Enkazın çevresindeki sis kendi dünyasının içinde hem trol teknesini hem de beni esir almıştı. Çamurlu, gri-kahve yosunların oluşturduğu sis her yönden beni çekiyor, itiyor, sanki üzerimdeki zırh ve ben bu gerilime dayanabilecek miyiz diye test ediyordu.

Geminin tamamı tehlikeli bir biçimde yana yatıktı ve her an denizin daha da derinlerine doğru yuvarlanacak gibiydi. Zeminle pruva arasında bir açıklık vardı böylece yüzerek bir tur atıp yeniden güverteye gelebilecektim. Yine de gövdeden yukarı doğru yüzmeyi tercih ettim çünkü diğer yolu seçer de bu kocaman metal yığını yuvarlanırsa bütün ağırlığıyla üstüme düşmesin ve ben de altında ezilmeyeyim.

Geminin omurgasından çapanın olduğu yere, yukarı doğru çıktım. Çapa orada yoktu, sadece zinciri bobinlerin arasından aşağı doğru sarkıp önümde duran derinlikte ön direklerle birlikte ortadan kaybolmuştu.

Bir yosun sürüsü, enkazı geçip sisin biraz ötesinde yüzeye doğru sanki aşağıdaki karanlıktan kurtulmak ister sürükleniyordu. Çok kolay olacaktı diye düşündüm geminin kış tarafına doğru çapanın olduğu yeri geçerken. Peki neden aniden korkmaya başlamıştım? Neden vücudumun içi yukarıya, yüzeye çıkamayacağım korkusuyla dolmuştu? Tek yapmam gereken ağızlığı çıkarıp suyun içinde nefes almaya çalışmaktı. Sonunda belli olmuştu, görünen o ki burası benim için yolun sonuydu, uzun süre hayallerini kurduğum yerdi. Buz gibi, renksiz, çırılçıplak, tıpkı okyanusun dibinde yatan bu trol gemisi gibi.

Sakince nefes alabilmek için metal bir korkuluğa tutunup gözlerimi kapattım. Sonunda kontrolü ele geçirebildim. Ön tarafımda, korkuluğun alt kısmında burnu yukarı doğru kalkmış, geminin sancak tarafında duran kırılmış bir kurtarma sandalı gördüm. Soğutucunun bir parçası parçalanmış metalde bir delikten sarkmıştı ve güvertede kalın bir yarık meydana getirmişti. İleri Thorkild. Sadece ileri.

Okyanus zemini bazıları plastik kutularda paketlenmiş, bazıları soğutucu kutularında duran ölü balıklarla kaplanmıştı

ve neredeyse bembeyazdı. Yığın sanki canlı gibiydi, kemik beyazından koyu yeşile, yakut kırmızısından sarı tonlarına kadar renk değiştiriyordu. Parlak gümüş renkli, çizgili balıklar, yığınla karides, deniz yıldızları, yengeçler ve deniz kestaneleri hepsi bu ziyafete katılmıştı.

Arkaya doğru devam ettim, trol rampasını geçtim, kış tarafına doğru uzanan fileto istasyonlarını, ağ torbalarını, depo kapaklarını geçtim. Büyük metal saçaklar, borularla ve diğer enkaz artıklarıyla birlikte güverteden aşağı doğru sallanıyordu.

Altımda kış güvertesinde açılmış iki kocaman delik vardı ve her ikisi de geminin karnına doğru giden paslı merdivenlere açılıyordu. Bir tanesi kamaralara ve kadirgaya, diğeri ise motora ve diğer teknik odalara gidiyordu.

Önümde, kaptan köşkünden aşağı doğru sarkan kalın halatın bağlı olduğu vinçin bir kısmı duruyordu. Takoza parçalanmış, vinç kolu güverteye doğru kırılmıştı, kendi bobini hâlâ daha kaptan köşkünün altına bağlıydı. Tek tarafının cıvataları fırlayıp gitmişti, cıvataların daha önceden durduğu yerde iki siyah boşluk vardı. Halat bobininden çıkmış sancak tarafında güverte boyunca ilerleyip geminin altına geçiyor, arka taraftan çıkıyordu. Çok yakında trol gemisi onu kaptan köşküne bağlı tutan iki cıvata dan kurtulup aşağı doğru yuvarlanıp gidecekti.

Çok büyük bir risk aldığımı farkındaydım, halat aniden boşalır ya da koparsa omurgası ters dönebilir ya da tamamen yuvarlanıp aşağı gidebilirdi, eğer bir cesaret içeri girersem ve böyle bir şey gerçekleşirse enkazın içinde kalma ihtimalim çok yüksekti. Merdivenlere yaklaşırken bu olasılıkların hiçbirisi çekici gelmedi gene de içimde bir şey beni merdivenlerden aşağı, karanlığa doğru çekiyordu.

Aşağıdaki toz kümesinin ötesinden yüzeyi görmeyi denedim ama görebildiğim tek şey balçık ve karanlıktı. “Geri zekâlı, aptal”

diye ağız aparatım yine ağzımdan çıkmadan mırıldandım kendi kendime ve dikkatlice altımda duran enkazdan aşağı doğru inmeye başladım. Çok yaklaştığımda motor odasının olduğu merdivenlerden aşağı doğru, önce kolumu uzattım, parmaklarımla sıkıca tutunup içeri girdim.

Karanlığa feneri tutunca merdivenin kalın metallere, motor parçalarıyla, silindirlerle ve daha buna benzer birçok şeyle tıkan-dığını gördüm.

Diğer deliğe doğru gittim. Turuncu bir yağmurluk ve bir çiz-menin teki, geminin karnına çıkan dar merdiven boşluğunda suda dolanıyordu. Kamaralara giden yol açıktı.

Dikkatlice kendimi basamaklara doğru çekerken aynı zaman-da nefesime konsantre oldum ve sakinliğimi korudum. Merdivende devam ettikten sonra kafamı kapıdan uzattım, daha çok kıyafet önüme geldi, ayrıca çarşaf ve kişisel eşyalar önümdeki koridoru doldurmuştu.

Kapıdan kapıya kendimi çekip durdum, yol boyunca daha çok kıyafet, kitap ve kişisel eşyayla, kadın ve çocuk fotoğraflarının ol-duğu çerçevelerle karşılaştım ve bu beni garip bir şekilde sakinleş-tirdi. Bütün buraları etrafımda küçük balıklarla birlikte dolaştım. Sanki hiç yalnız değilim gibiydi.

Kamaralardan birinde daha önce yerde duran pembe bir torba kapüşonlu bir kazak ve bir çift koşu ayakkabısıyla suda dolanı-yordu. Buranın kapısında küçük fotoğraflar ya da çıplak resimler yoktu. Hijyenik malzemeler, bir cep aynası, bazı Rusça moda der-gileri, bir kadın ve erkeğin birbirini kucakladığı resimli bir kitap dolanıyordu. Burası bir erkeğe ait değildi.

Ne kadar havamın kaldığını kontrol ettim. Vücut sıcaklığım düşmüştü, bu yüzden dar yerlerden ilerlemek giderek daha da zorlaşıyordu.

Kamaralardan çıkıp geldiğim yöne yüzmeye devam ettim ve hemencecik dışarı çıktım, aşağı doğru teknenin ortasından depo kapaklarının ve taze su rezervlerinin olduğu yere doğru yüzdüm. Tanklardan biri açıktı.

Açıklıktan kendimi içeri çektim. İçerisi ölü balık doluydu, ölü balıklardan oluşan bir yığın paket, yelken bezleri ve şeffaf plastiğin yanında duvara büyük bobinler asılmıştı.

Sonraki kapak dışarıdan kapalıydı. Kilidi açtım ve elimle kapı kolunu tutup bedenimin tamamıyla ittim. Sonunda kapıyı eğerek açmayı başardım. Ölü balıklarla dolu tankta gömülmemek için biraz uzaklaştım.

Kapı koluna tutunarak bir müddet bekledim ve içeriye göz attım. Bir anda, daha da yaklaşınca kendimi rahatsız sanki birinin mahremiyetini bozuyormuşum gibi hissettim.

Tank boş gibi duruyordu. Hem dalgıç maskesine bağlı LED ışığını hem de elimdeki feneri beni boğan karanlığa tuttum, karanlık ışığı yutuyor gibiydi. Sanki yağ ya da katran dolu bir havuzda yüzüyordum.

Tanka dikkatlice girdim. İçeri girdiğim gibi enkazdan yükselen ritmik vurma seslerini duydum. Bir dolu hava kabarcığı bir an beni çevreledi ve tüm görüşümü engelleyerek yukarı çıktı.

Vücudum hemen buradan çıkmam için sinyal veriyordu, yaptığım her kol ve bacak hareketi bu zifiri karanlık balık tankında içimi panik ve kaygıyla dolduruyordu. Hava kabarcıkları çekip gidince, ben de tankın içindeki yolculuğuma devam ettim. Altımdaki açıklıktan gelen ışık enkazın altından kopup gelmiş yağmur gibi yağan pas yüzünden bir görünüp bir kayboluyordu.

Tankın orta yerinde durdum ve konsantre olabilmek, karnımdan nefes alabilmemi kontrol edebilmek için bir müddet asıl kaldım. Böyle hafifçe asılı durup pas yağmurunu seyrederken

yukarı doğru baktım ve tepemde duran bir şeyi fark ettim. Dalgıç maskesinin LED ışığını ayarlarken oksijen tüpünü kontrol ettim. Daha sonra tepemde duran yaşamı sona ermiş bedene doğru yüzmeye başladım.

El fenerimden gelen ışığın vurduğu yerlerde suda gökkuşağı renkleri oluşuyordu, tıpkı benzin, dizel ya da yağdan kirlenmiş gibi. İnce renkli film, cesedin üstünde suyun geliş gidişine göre hareket ediyordu.

Pul pul kabarık yağmur gibi inen paslı arka planda adam sanki uçuyor gibi görünüyordu; siyah bir su altı meleği gibi, kafası, kolları ve bacakları bana doğru uzanmıştı sanki iki farklı durumun birbirine selam vermesi gibiydi.

Her halükârda bu kez karşılaştığımızda her şey çok farklıydı.

Bölüm 63

Aşağıda bulacağım adamın o olacağını sanmazdım. Polis memuru Arnt Eriksen sırtında oksijen maskesi ve üstünde dalgıç kıyafetleriyle tam takımdı. Yüzü kırışık, şişmiş, gözleri yarı açık boşluğa bakıyordu. Ağzı açıktı, daha yakına geldiğimde alt çenesi aşağı düşmüştü. Küçük kahverengi bir deniz hayvanı kısa kesilmiş bıyığına saklanıyordu ama sonunda ölü memurun burnundan girdi.

Ölü adamla aynı hizaya gelebilmek için kendimi yukarı ittim ve sonraki an depoyla su arasındaki kalan hava boşluğunda kendime yer buldum.

El fenerimden gelen ışık ince film gibi yağ ya da benzin tabakasına vurdukça çıkan parıltılar, o küçücük hava boşluğunu sanki güneşin altında beyaz kumlarıyla uzanan bir lagüne çeviriyordu. Ta ki kafamı kaldırıp geminin bir buçuk metre yukarda duran omurgasına bakana kadar, işte o anda sihir bozulmuştu.

Dalıp dikkatlice polis memurunun omuzlarından ensesine darbe yarası var mı diye baktım ama hiçbir dış hasar bulamadım. Daha sonra işin en zor kısmına geçtim, cesedi döndürüp alt kısmına baktım. Neredeyse imkânsızdı: Ben denedikçe ceset yine eski pozisyonu alıyordu. Sonunda dalgıç kıyafetini çıkartmaya karar verdim.

Vücudu çevirip adamın koşumlarını tek tarafından çıkartmaya başladım. Böyle tutmak çok yorucuydu. Sadece bedeninin ağırlığından ya da manevraların zorluğundan değil, sürekli ayaklarımı çırpıp bu ağıt bedenle mücadele etmek zorundaydım. Ayrıca derin derin nefes almamak, ağız aparatımı ağzımda tutmak da çok zordu.

Cesedin yanında uzunca bir süre sakince durduktan gücümü toplayıp bu sefer diğer taraftaki koşumları çıkartmaya başladım. Daha sonra bedeni yukarı deniz yüzeyine çıkartmak için kuvvet topladım.

Biraz arkamda hava tüpleri tankın yüzeyine sürtünürken gelen içi boş sesi duydum. Sonra paslı kubbenin altındaki hava cebine çıktım ve polis memurunu daha yakından inceleyebilmek için sırtından çektim.

Bacaklarım ağrıyordu, omuzlarım ve kollarım uyuşmuştu. Kaygan dalgıç kıyafetiyle cesedi kavramak ve aynı zamanda su yüzeyinde durabilmek çok zordu. Cesedi döndürmek için çabalarırken elimden kaydı ve benzin ya da yağ tabakasının altında kaybolup yeniden batmaya başladı.

Feneri tutup adamı yukarı çıkartabilmek için suya daldım. Kısa bir süre hedefe ışıkla bakarak asılı kaldım. Önümde duran ikinci bedene doğru yüzmeye başladığımda hata yaptığım kafama dank etti. Çok büyük bir hata.

Müdür Bendiks Johann Bjørkang yağmurluk, reflektörlü yelek ve çizme giymişti. Ceketinin önü açıktı, altında mavi gömlek ve kravat vardı. Gözleri ve ağzı kapalıydı, tıpkı bir su kozasının içinde uzanmış uyuyor gibiydi.

Bir küme deniz yıldızı kafatasının bir noktasında toplanmıştı, otopsi sırasında Rasmus Moritzen'in cesedinde gördüğümün aynısıydı. Bazılarını dikkatlice elimdeki fenerle süpürdüm. Bu derisi dikenli yaratıklar aşağıya doğru batarken kollarını ve emme organlarını birbirlerine doğru itip kakıyordu.

Kafatasının üstündeki gri çukur saçla ve parçalanmış deriyle çevriliydi, birisi oraya sert bir cisimle vurmuş gibiydi. Şüphesiz Bjørkang suya atıldığında ölmüştü. Rasmus'un ellerindeki gibi, onun da elleri beyaz plastik kablolarla bağlanmıştı.

Biri diğerini öldürmemişti ya da ortadan kaybolmalarını birlikte planlamamışlardı. Onlar asla etrafta koşturup ortaya beni ya da başkasını suçlayıcı deliller bırakmamıştı. Polis şefinin cesedini tekrardan dikkatlice çevirdim, yüzü aşağıya dönük yatıyordu.

Aniden tankın girişinde bir hareket gördüm. Önce delikten giren büyük bir balığın gölgesi sandım, döndüğümde keskin bir ışığın benim asılı olduğum noktaya geldiğini gördüm.

Biri, bir ipi ya da çizgiyi takip ediyor gibiydi. Sonunda adamın silueti görüldü. Bir an kıpırdaman durdu sonra ışığı bana doğru tutmaya devam etti.

“Kahretsin” diye homurdandım. Suyun üstünde asılı dururken şeklin bana doğru tankın içinde giderek yaklaşmasını izledim. “Ne kadar aptalım yahu...”

Bölüm 64

“İşte buna tam bir karmaşa denir” dedi Harvey tankın içinde benim bulunduğum yere gelip ağzındaki aparatı çıkartınca. Bana doğru bir zıpkın ve el feneri tuttu. “Hem de epik ölçülerde, haksız mıyım?”

Ağız aparatını çıkartıp dikkatlice nefes aldım. Hava çok ağırdı, neredeyse boğucu ve dilde yakıcı bir yağ tadı bırakıyordu. “Arkadaşım” dedim ve ağzımdaki acı tadı tükürdüm.

Biz konuşurken sesler eko yaparak tınılıyordu. Harvey’in arkasında hava kabarcıkları çıkıyor, dolanıp bizim etrafımızı çevreliyordu. Az sonra yüzü olmayan kadının cesedi de su yüzeyine çıktı. Adam onu bir ipe bağlamıştı. Bedeninin üst kısmı ve saçları görünüyordu, geri kalanı aşağıda, karanlık suyun altında asılıydı.

“Tabii ya, fenerdeki ilk gecemde o kadını alan sendin, öyle değil mi?”

Harvey, dönüp arkasından çıkan cesede doğru el fenerini tuttu. Ben sadece siyah kısa saçlarını ve kafasını çevreleyen derinin bir kısmını görebiliyordum. “Evet” dedi Harvey ve geriye dönerek. “Bir an arkamızdan suya atlayacaksın diye korkmadı değilim.”

“Kim bu kadın?”

“Sanırım adı Elana. Arkhangelsk, Murmansk ya da oralarda bir şehirden.”

“Fahişe mi?”

“Evet.”

“Trol gemisinde ne yapıyordu?”

“Para, para, para.” Harvey kendinden emin bir şekilde sırtmaya çalıştı. Bu kez başarılı olamamıştı. Endişe ya da stres neredeyse yüzünden okunabiliyordu. Ağzının kenarları yukarı çıkmak istemiyordu, sadece hafifçe titriyordu. Sonunda şöyle dedi: “Benim şehirde bir binam var, altı dairesini, yılın bazı bölümleri burada çalışmak isteyen ve Rusya’dan gelen kadınlara kiraliyorum.”

“Niçin kimse kadını aramadı?”

“İşte, işin alengirli kısmı da orada başlıyor.” Soğuktan parmak uçlarımin karıncalanmaya başladığını fark ettim. Harvey’in de gözlerinin kenarları ve dudakları beyazlaşmıştı. “Trol gemisinin kaptanı Arkady ve ben bu konuda anlaşmıştık. Bana Rusya’dan bazı şeyler, bir de şehirde çalışmak isteyen kadınlar getiriyordu.”

“Ne gibi şeyler?”

“Seks, uyuşturucu ve rock&roll” diye cevapladı Harvey. “Alkol, amfetamin, steroitler. Biliyorsun faturaları ödemeye yardım eden şeyler. Tekne hızla battı, mürettebat kurtarma gemisine atlamak zorunda kaldı. onlar trol gemisini terk edene kadar kızı unuttuklarını fark etmediler.”

“Bir insan böyle bir şeyi nasıl unuttur?”

Harvey omuz silkti. “Ruslar. Onlar içerler, uyuşturucu kullanırlar; onlar için dışarda fırtına olması ya da olmaması fark etmez. Belki de kadının kafası çok iyiydi. Kim bilir?”

“Böylece Rasmus kadını buldu.”

Harvey başını salladı. “Yanlış zamanda yanlış yerdeydi. Hepsisi bu. Tıpkı senin gibi.”

Cevap vermedim o devam etti. “Kötü hava trol gemisini sürükledikçe sürükledi. Kuzey batı buraya direk gelir ve adanın uç kısmında neredeyse yalnız dalmak ve manevra yapmak imkânsızdır.

Bu nedenle beklemeliydim. En sonunda hava sakinleşti ben de katamaranı alıp trol gemisindeki malları yukarı çıkartmak için buraya gelip demirlediğimde enkazın orada bil bakalım kimin RİB'ini gördüm? Hah, aynen, Danimarkalının. Herif çoktan buraya gelmiş ve aşağıya iki kez inip bana ait paketleri ve kadını yukarı çıkartmıştı. Ne yapacağımı bilemedim, aniden sudan sırtı bana dönük olarak çıkmıştı ve ben de vurdum. Adam sadece düştü, evet tekneye düştü ve öylece hareketsiz kaldı.

“Yediği darbe yüzünden ölmedi” diye cevaplarırken kendimi su yüzeyinde tutmaya çabalıyordum. “Rasmus boğuldu.”

Harvey sessizce başını salladı.

“Sen onları birbirine bağlamamalıydın.” Dışarda okyanusun akıntısı nedeniyle teknenin hareket ettiğini ve suyun teknenin gövdesine vurduğunu duyuyorduk.

“Benim hatam” dedi yüzünü buruşturarak ve soğuk nedeniyle titreme geçirirken dışardan yeni bir gürültü geldi. “Her ikisini de alıp midye çiftliğimin dışındaki kayalıkların oraya götürdüm. Sanırım orada kötü hava ve çiftliğin çubukları nedeniyle birbirlerinden ayrıldılar. Aman Tanrım onları her yerde aradım.”

“Polis müdürü ve Memur Arnt o akşam asla fenere gelemediler, yoksa geldiler mi?”

Harvey, başını hayır der gibi salladı, sanki bilinçaltındaki görüntüleri kazımak ister gibiydi. “Björkang beni arayıp senin fenerin orada kadını bulduğunu söyledi. Birbirlerine bağlı olduklarını bildiğimden çok yakında Danimarkalıyı da bulacağını anladım.”

“Bu yüzden onları da mı öldürdün?”

“Fenere gitmeden gelip beni almalarını istedim, onların teknesi çiftliğe geldiğinde Björkang'ın arkasından kasnakla başına vurdum.”

“Peki ya Arnt?”

“Arnt ve ben avcılık ve balıkçılık gibi ortak ilgilerimiz nede-
niyle yarı profesyonel bir ticari ilişki içindeydik. Asit bidonların-
da kaçak içki olduğunu ve onları şehre götürdüğümü biliyordu.
Arnt onu sakinleştirdiğimde, bunu yapmak zorunda olduğumu-
zu anladı. Ona Rasmus ve Elena’yı anlattım ve Bjørkang’ın cese-
dini de tanklardan birinin içine saklamamız gerektiğine, başka
çaremiz olmadığına onu ikna ettim. Teknelerinin fırtınada dev-
rildiğini, Arnt’ın karaya ulaştığını ama Bjørkang’ın dalgaların
arasında kaybolduğunu söyleyecektik.”

“Arnt, bu yaptığınız yüzünden onu asla yaşatmayacağını bili-
yordu.” Bacaklarım, kendimi su yüzeyinde tutmak için verdiğim
çabadan ağrıyordu. Aynı zamanda Harvey’in zıpkınından gözü-
mü ayırmadan, iki tane kurşun ağırlığı hafifçe sallayıp çıkarıyor,
suya bırakıyordum.

Harvey önce bir şey söylemedi, yeniden konuşmaya baş-
ladığında hafifçe kafasını sallayıp daha alçak sesle konuştu.
“Bjørkang’ın cesedini tanka attıktan sonra bir baktım ki açık
kapı önünde duruyor... Düşünmeye fırsat kalmadan Arnt’ı içeri
attım ve kapağı kapattım.”

“Onun orada soğuktan donarak ölmesine izin verdin.”

“Başka yolu yoktu. Yoktu” diye sözümü kesti Harvey. Onun
sesi tepemizdeki paslardan parça kopmasına neden oldu ve üstü-
müze pas yağdı.

“Merhametli Harvey” deyip burnumu çektim ve yeniden tü-
kürdüm. “Beni bu işe karıştırmaya ne zaman karar verdin?”

“Mükemmel bir günah keçisi” diye tısladı. Harvey’in sura-
tı aniden grileşmeye başladı, ya soğuktan ya havasızlıktan ya
da bir başka nedenden kaynaklanıyordu: İçinde bulunduğu ko-
şulların onu nasıl değiştirdiğinin farkına varıyordu. “Ertesi gün

Björkang'ın beresini alıp fenere götürüp bıraktım ve polisin bardaki kan iziyle onu bulduğundan emin oldum. Sadece olabilecekleri görebilmek için.”

“Aa, tabii polis beresi” dedim ruhsuz bir kahkaha atarak. “Bunun kana susamış köpekleri salmalarına yeteceğini biliyordun sanırım.”

Yeni bir kahkaha atarken, Harvey bana bir bakış attı. “Katiller ve hikâyeleri ne anlatır?” Harvey bir şey demeyince ben kafamı iki yana salladım. “Görüyor musun insanın kendine en önemsiz, en basit şeyi bile itiraf ne kadar zor oluyor? Sen, kanlı polis beresini rastlantı sonucu ya da söylediğin gibi sırf ne yapacaklarını görmek için almadın. Bu bir yalan. Kendini kendinden korumak için söylediğin bir yalan.”

“Gerçekten mi?” Harvey burnundan soluyordu. “Çok heyecanlı.”

“İnsan beyni bazı zamanlar gerçeği değiştirmek ya da düzeltmek için programlanmıştır. Bu en eski savunma mekanizmasıdır, kabuktaki hayalet, burada demek istediğim travma ve şiddet durumlarıyla karşılaşıldığında başa çıkabilmek. Sen kendine alternatif bir hikâye anlattın, kendi hazırladığın fotoğrafa göre her şeyi yerleştirdin.” İçimden gülmek geldi, dişlerim soğuktan birbirine vursa, kahkaham gırtlığıma takılsa bile. “İşte bu nedenle ‘aniden, bir de bakmışsın ki adam düşmüş’ gibi kelimeler kullanıyorsun. Bütün bunlar çok boktan Harvey. Gerçek şu ki, sen benimle oyun oynamaya başladın, bu üzerinde çalıştığın bir senaryoydu, ta beni arabayla fenere götürdüğün zaman başladı hem de, hani bana çocukluğundan bahsettin ya, ailenin sahip olduğu kulübenin yanındaki ormandan gelen çocuk ağlaması hikâyesi, işte o zaman. Senin bütün bu detayları ve sonucu bir senaryoya göre planladığını söylemiyorum ama sen nereye kadar gidebileceğini biliyordun, özellikle de benim nasıl biri olduğumu algıladıktan sonra.”

“Ne yani? Madde bağımlısı mı?” Ellerini öyle bir hareket ettirdi ki fenerin ışığı bir yöne, zıpkın başka bir yöne döndü. “Bir ilaç tiryakisi mi?” Bir an üzerine doğru atılıp zıpkınını ele geçirmeyi düşündüm ama aramızdaki mesafe çok açıktı, zaten hemen sonra ışık ve zıpkını tekrar göğsüme doğru nişan aldı.

“Bu arada” diye sakince devam ettim. “Björkang’ın o gece, ben kadını bulduktan sonra seni aradığına da inanmıyorum. Beyninin uydurduğu hikâyelerden biri de bu. Belki Arnt, ama Björkang değil.”

“Fark eder mi?”

“Tabii ki. Benim için değil ama senin için Harvey. Arnt beni aradığında aceleciydi hatta belki de korkmuştu. Tahminen çıkan cesedin trol gemisinden geldiğini hemen anladı. Belki de adam, Rasmus’un kaybolmasında da senden şüpheleniyordu. Sanırım bunu bana anlatmayı deneyecekti ama sana güvenmeyi tercih etti. Daha sonra seni aradı, sen de çiftliğe gelmesi için onu ikna ettin. Orada ikisini de öldürmeye hazır bekliyordun. Hiçbiri tesadüf değildi, sadece iki, soğukkanlı ve önceden planlanmış cinayet daha.

“Yalancı” diye hırıldadı Harvey.

“Kimse senin ‘yanlış zamanda yanlış yerde’ bokuna inanmaz” diye devam ettim. “Aynı zamanda, ikimiz de açık seçik biliyoruz ki sen elinde zıpkınla buraya gelmedin, zaten buralarda yayın balığı avlıyordun da beraber avlayalım mı diye sormaya geldin. Sen insanların hayatını mahveden ve hepsini önceden planlayan bir katilsin... ve birini daha öldürmek için buradasın.”

Teknenin gövdesinden yüksek sesli bir vurma sesi daha geldi ve sonrasında tepemizden bir pas topağı düştü. Su kıpkırmızı oldu ve fenerlerimizin ışığı yağlı yüzeyle buluştu. Harvey bana baktı. Gözleri siyah ve boştu, ağzı yarı açıktı. Sanki ikimiz de bundan sonraki sahnede okyanusun dibini boylamaktan korkar gibiydik.

“Bu başka türlü bitemezdi, Thorkild” diye fısıldadı sonunda.

“Peki ya diskotekteki tüm detaylarıyla süslenmiş sahne? Neden diğerlerine yaptığın gibi sadece gelip beni öldürmedin?”

Tankın diğer tarafından çarpan suyun sesi geliyordu. Dalgalar tavandan daha fazla pasın düşmesine neden oldu ardından geminin iskeletini boşluktan gelen ses doldurdu.

“Ben Elena’yı midye çiftliğine götürmeyi düşündüm, onu oraya götürüp her şey düzelene kadar eski koyun ağılında saklayacaktım. Tabii ki bütün kış boyunca onu eski geyik dondurucusunda saklayamazdım” dedi Harvey vurma sesleri ve pas yağmuru bittiğinde. “Seni barda duydum, işini doğru düzgün yapıp bitirebilmek için, alkolü ve ilaçları alırken biriyle telefonda konuşuyordun. Sana yardım etmeye karar verdim. Sana ve Elena’ya son bir parti düzenleyecektim. Tanrı biliyor ya, ikinizin de buna ihtiyacı vardı.”

Sonunda gerçekten güldü. Ses nedeniyle paslar yeniden yerlerinden kopup üstümüze düşerken soğuk içimde patlamalar meydana getiriyordu. “Durdum ve bılardo masalarının oradan size baktım. Aman Tanrım, sen tamamen gitmiştin, adamım. Kafam bir dünyaydı. Her şeyin en kötüsü” Harvey kafasını salladı “sen nasıl denize atladın ve koskoca suda kara parçası olabilecek tek yere düştün. Bu ciddi bir başarısızlık gerektirir.”

Omuz silktim ve yüzüme daha inandırıcı olabilmek için bir ifade takınmaya kendimi zorladım. “Ne diyebilirim?” Soğuk ve mimikler yüzümde acıya ve spazmlarla sebep oldu. “Bazıları şanslı doğuyor.”

Harvey, ışığı dikkatlice kendinden ileri doğru adeta aramızda yüzürcesine koydu. Zıpkını kaldırıp tam göğsüme nişan aldı. “Dostum” diye fısıldadı. “Senin şansın tükenmek üzere...”

Bölüm 65

Elena'nın cesedi Harvey'in iki-üç metre gerisinde su yüzeyinde salınıyordu. Harvey'le arasındaki bağ gerginleştikçe vücudunu ve saçları suda dalgalar yaratıyordu.

“Yani beni burada, bu tankın içinde iki cesetle kapatmayı planlıyorsun? Senin kendi özel mezarlığında? Bazı katiller kurbanlarını koydukları bu gibi mekânlara sahiptir, böylece ilelebet onlara sahip olduklarını düşünürler. Amerika'da çalışırken bu tarz insanlarla çok konuştum.”

“Siktiri boktan bir durumun içine düştüm, hepsi bu. Bu gibi durumlarda ya kabullenir ya da yok olup gidersin. Erkek dediğin köşeye sıkıştığında savaşı.” Lafını bitirmeden önce bana bir bakış attı. “Pek çoğu, en azından.”

Seslerimiz gövdede yankılanırken, tekneden keskin çıtırtılar yükselirken, soğuk ve pas yağmuru, ağır havanın ciğerlerime bastırması midemin bulanmasına ve başımın dönmesine sebep oluyordu.

“Ben görevdeyken birçok katil ve suçlu hakkında birçok şey duydum Harvey” diye başladım konuşmanın kontrolünü ele geçirmek için. “Bir dolu. Tüm kelimelerini, hem kendilerine hem de dış dünyaya kendi eylemlerini haklı çıkaracak bahanelerini, hepsini biliyorum. Senin ne diyeceğinin de benim için önemli ol-

madığını biliyorum. Senin burada, aşağıda denizin dibinde saklamaya çalıştığın hayaletler gitmeyecek. Hayatının geri kalanında hep seninle olacaklar.”

Harvey bana baktı. Bu kez gülmeye çalışmadı bile.

“İki çeşit katil vardır, biliyor muydun? Hayır, kesinlikle bilmiyordun. Bu iki çeşitten biri olmaları için kaç tane adam öldürdüklerinin hiç önemi yoktur. Ne olduğunu biliyor musun? Onları birbirlerinden ayıran tanımlayıcı faktörün ne olduğunu?”

“Hayır” diye cevapladı Harvey, ben konuşurken hâlâ zıpkını göğsüme nişan almıştı. Artık konuşmak giderek zor hale gelmişti, o kadar soğuktu ki, buna rağmen kendimi zorladım, dişlerim zangır zangır birbirine vuruyor, kaslarım müthiş bir ağrıyla çırpınıyordu. Söyleyeceklerim bittiğinde Harvey’in zıpkınından ok çıkıp göğsüme girecekti.”

“Onları ayıran” diye devam ettim “katillerin birçoğunun kendi yaptıklarının, suçlarının ağırlığı altında ezilmesidir. Yaptıklarını unutmak için zamanı kullanırlar. Ama bazıları, ayrı bir cins olan katiller çok farklıdır. Bunlar kendi cinayetlerinin aynasıdır. Bu gibiler, ölü insanları toplarlar, çünkü onların zaferidir. Skor tahtası onların sunumudur. Ve sen Harvey. Sen bir zafer avcısı değilsin.”

Harvey bir şey demeden başını hafifçe iki yana salladı. “Bu yaptığın sana acı veriyor. Çoktan bu acı dolu yolculuğa başladın, bunu yüzünden görebiliyorum.”

Harvey son derece sessizdi, omuzları düşmüş, zıpkını tuttuğu elleri suyun yüzeyinde sallanıyordu.

“Sadece kendin bilmiyorsun” diye devam ettim. “Çünkü senin içinde kasırgalar kopuyor; adrenalin ve şok son zamanlarda hep seninleydi, içinde yanıyor ve sen hep panik içindesin. Yaptığın her şey seni yıkıyor ve sen kendini yıkayıp bu duygudan kurtulabileceğini sanıyorsun.”

Konuşurken dikkatlice Harvey'in yanına doğru gittim bu bıçak sırtı durumda devam ettim. "Her şeyi mahvettin" diye fısıldadım. "Senin ölü insanlarla doldurduğun denizin dibindeki bu batık gemideyiz şimdi. Sen iskeletlerinle bu teknenin tüm tanklarını doldursan gene de yetmez. Sen bundan asla kurtulamayacaksın. Kripos şehirde, telefon trafiğini kontrol edecekler, kim kiminle, ne zaman konuşmuş görecekle. Ve çok yakında mini denizaltı gelip denizin dibindeki batık trol teknesini ve enkazını bulacak."

"Hâlâ düzelebilir, işler rayına girebilir" dedi.

"Bu saçmalığa son verip etrafına bir bak!" dedim korkunç bir öksürük nöbetiyle. Akciğerlerim bedenimin içinde patlayacak gibiydi. "Sen burada yüzüyorsun" dedim nefes nefese aynı zamanda suda göğsüme nişan alınmış zıpkının ucuna baktım. "Sen burada bu tankın içinde yüzüyorsun, arkada bir ceset asılı ve bana bundan sonra her şeyin iyi gidebileceğini mi anlatıyorsun? Sen, Merethe ve o küçük oğlan çocuğu bundan sonra hiçbir şey olmamış gibi devam edebilecek misiniz, Harvey? Hayal görüyorsun, biliyorum. Ben de daha önce orada bulundum."

"Hayal gören sensin asıl" diye soğuk soğuk cevapladı Harvey ve zıpkının yayını iyice kavradı. "Bunun birden fazla sonuçları olacağına inanıyorsun."

Harvey'in haklı olduğunu biliyordum. Ama tek yapabileceğim baskı yapmak, daha yakınlaşmak için hareket etmeye devam etmektir. "Senin hayaletlerin yeniden ortaya çıkacaklar." Durdum. "Yalnız kaldığında, karınla akşam yemeği yediğinde ya da akşamları oğlunu yatırdığında. Onlar orada olacaklar. Sen onları sevdikleriyle paylaşmak zorunda kalacaksın. Merethe ve oğlunla."

"Asla bilmeyecekler."

"Senin karın ölmüş insanları görüyor. Bu onun işi. Ve sen buna inanıyorsun, bunu bana sen söyledin."

Harvey, birkaç kere gözlerini sertçe kırıştırdı. “Bunu asla bilemeyecekler” diye tekrarladı mekanik bir sesle.

“Peki ya oğlun? Ya o da annesinin yetisine sahipse? Senin hayaletlerin geldiğinde ya o senden almadıklarını ondan almaya kalkarlarsa?”

“N-Ne?” Harvey suyun içinde ikileme düşünce kendini düz tutabilmek için ellerini çırpı.

“Ben onu gördüm Harvey” dedim ve arkasında ipin ucuna asılı gri siyah et yığını haline gelmiş kadını işaret ettim. “Elena. Senin karının gözlerinde gördüm. Onun çılgınlıklarını duydum.” Artık bir metreden daha uzakta değildim ve sesimi alçaltıp “Anlamıyor musun” dedim daha yumuşak bir tonla. “Neyin beklediğini biliyorum, bu nedenle sana bunları anlatıyorum. Sen bundan kaçamazsın. Zaten çoktan içine kök saldı ve asla gitmeyecek. Yapabileceğin tek şey ayakta kalmak, yaptığının bilincinde olmak ve bunun sorumluluğunu almak. Kendin için, Merethe için, oğlun için.”

Harvey yeniden sessizliğe gömüldü. Arkasındaki ceset suyun hareketiyle kımıldadıkça tankın duvarlarına su sıçratıyordu. İçindeki kaos dışardan görünüyordu. Bir soruşturmada yol ayrımına gelmiştik, adam ya yalan söylemeye devam edecekti ya da ifadesini değiştirecek, yalanlardan vazgeçip sorumluluğu üstüne alacaktı. Tabii ki şu anda denizin dibinde, bir sürü insan öldürmüş ve elindeki zıpkını bana çevirmiş bir adamla aynı konumda değildik, istediğim kesinlikle bu değildi.

Harvey, gözlerini yeniden bana dikti. Kesinlikle gözlerindeki kararlılığı gördüm. Kabul etmeyi asla düşünmüyordu. Bu tip biri değildi. “Kahretsin” diye fısıldadı ve tekrardan zıpkını yukarı doğru kaldırdı. “Senin yapman gereken tek şey okyanusa atlamaktı.”

Kurtulabilmek için kendimi tankın içinde uzağa atmayı planladım fakat Harvey zıpkının okunu atmıştı bile. Elimden içinden

geçip göğüs kemiğime saplandığını ve beni arkaya doğru bastır-
dığını hissettim.

“Sadece senin başaramadığını bitirmeye, sana yardım etmeye
çalışıyorum.” Harvey’in karanlıktan seslendiğini duyuyordum.
Göğsümdeki ağrılar o kadar derindi ki çığlık atmak istiyordum
ama her ağzımı açtığımda içi tuzlu deniz suyuyla doluyordu. Zıp-
kının oku elimi kısırarak göğsümde sabitlenmişti ve ben kolumda
yakıcı bir ağrı hissediyordum.

“İsabet etti mi, ıskaladım mı?”

Tankın diğer ucundan Harvey’e baktım. Elindeki kırmızı ipi
kendine doğru çekiyordu. “Buldum seni.” zafer kazanmış gibi iki-
mizin arasındaki kanlı ipi gergin bir şekilde tuttu. Harvey tüm gü-
cüyle ipe asıldığında haykırdı: “Ve evet, tam isabet!”

Bedenim Harvey’e doğru hızla ilerlerken çığlık attım. Kolumda
giderek büyüyen, yanan bir acı göğsüme doğru yayıldı. Sanki biri
bedenimden kocaman bir et parçası kopartıyor gibiydi. Harvey
beni kendine doğru çekerken kafamı eğip koltuk altımdan ucu çı-
kan zıpkının okuna baktım.

İlerlemem dursun diye boştaki elimle çabaladım. Yüzümü su-
yun üstünde tutmaya çalışırken aklıma bacağımda takılı olan bı-
çak gelince, diğer elimle onu bulmak için uğraştım.

Harvey bana yaklaşırken arkasında duran ölü vücut da yeniden
seğirdi. Zıpkının ipiyle beni oltanın ucundaki bir balık gibi tutuyordu.

Ben dalgıç bıçağını yakalayabildiğimde Harvey benden bir
metre uzaklıkta duruyordu. Bıçağı yerinde çıkartabilmek için uğ-
raşırken Harvey elindeki ipin ucunu iyice çekti ve yüzüm onun-
kiyle karşı karşıya kaldı.

İçimi parçalayan ağrı sonunda ben elimdeki bıçakla ipi kesince
azaldı. Kendimi kurtarınca boştaki elimle ve ayaklarımla bedeni-
mi dikleştirdim.

“O küçücük şeyle ne yapacaksın bakalım?” diye sordu Harvey önümde tuttuğum bıçağı görünce. Tek elimle fazla bir şey yapamayacağımı biliyordum, o elimde bıçak olsa bile. Harvey elindeki kopmuş ipi bıraktı ve zıpkının okunu yeniden gererek taktı ve silahını bana doğru doğrulttu. Fenerin ışığından bacağından yeni bir ok çıkartıp zıpkına yerleştirdiğini gördüm. Ve yeniden silahını pompaladı.

Kendimi ondan kurtarmak için geriye doğru yüzmeye başladım. Harvey suyun içinde beni takip ediyordu.

“Ne oldu yahu? Neden kaçmaya çalışıyorsun? Ölmek istediğini sanıyordum?” Harvey’in arkasındaki ipler suda dönünce ceset de ona doğru yaklaştı.

Vazgeçmeden önce yüzdüm. Bacaklarım çok soğuktu, göğsümdeki ağrı nefes almaya uğraştıkça çığlık attırtacak cinstendi. Kendimi suyun yüzeyinde tutmaya çabalarken öksürüyor ve midemden ekşi sular kusuyordum.

Harvey bir metre ötemde durup beni inceliyordu. Bir dirseğine el fenerini sıkıştırmıştı, diğerini de zıpkınla nişan almak için kullanıyordu.

“Cehenneme kadar yolun var” diye bağırdım ve gırtlığımın kanla dolduğunu hissettim. Bıçaklı elimi sudan kaldırdım ve acıklı bir halde üstüme gelen şeyden kendimi korumaya çalıştım.

“Kusura bakma Thorkild.” Harvey zıpkının tamamını suyun içinde kaldırdı ve tam göğsüme nişan aldı. Aniden arkasından gürültüyle büyük bir sıçrama oldu. Elena’nın cesedinin Harvey’in sırtına yaklaştığını gördüm, aynı anda Harvey de ne olduğunu anlamak için arkasına döndü ve baktı.

Ölü beden iplere dolanmıştı, Harvey arkasını dönünce ipler daha da karışmış cesedi iyice yaklaştırmıştı. “Aaaaaaaa” diye uludu Harvey ve panikle zıpkını ateşledi. Okun Elena’nın karnından

girip diğer taraftan çıktığını gördüm. Harvey zıpkını elinden bırakıp daha da yüksek sesle bağırmaya başladı. Cesedi kendi bedeninden ayırmaya uğraşüyor ve bağırmaya devam ediyordu. Kadından ayrılacağına ipler daha da dolanıp gerilince her ikisinin de bedenleri giderek birbirine yapıştı. Harvey'in çaresiz çığlıkları tankın içinde cınlıyordu.

Harvey'in fenerinden çıkan incecik şerit gibi ışıklar önümdeki kol ve bacak gölgelerinden bir demet gibi uzanıyordu. Harvey ellerini kollarını kullanıp cesedi kendinden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Arada sırada boğulma sesi ve feryatlar tankın içinde gidip geliyordu. Biraz sonra her iki bedende suyun içinde kayboldu.

Bölüm 66

Harvey ve ölü kadının suyun altında kaybolduktan sonra, bulundukları yerden bir-iki kabarcık suyun yüzeyine çıktı. Altımda ne Harvey ne de Elena'yı görerek iki-üç zayıf ışık huzmesini izledim, tıpkı karanlıktaki tavşan delikleri gibiydi.

Vücudumda, göğsümde okun olduğu yerden yayılan bir uyuşukluk vardı. Bacaklarım yukarı, su yüzeyine doğru bedenimi iterken geri kalanım kurşun gibi aşağıya doğru beni çekiyordu. Çiğ hava ciğerlerimi yakıyor, nefes aldığım her an yoğun bir boğulma hissini teşvik ediyordu.

Bedenim hava tankının içinde eğilirken, boş elimle ağız aparatını aramaya başladım. Bedenimi düzeltmek için boştaki elimle ve bacaklarımla yüzmeye çabaladım. Bu hareketler koltuk altımda ve göğsümde tarifsiz acılar yarattı.

Üçüncü turun sonunda parmak uçlarımda yumuşak bir şey hissettim. Bu kez suda yüzüstü yatar durumdaydım ve nefesimi tutum hareket edemiyordum ama aynı zamanda ağız aparatının hortumuna dokunmuştum. Lastiği yakalayıp ağız aparatını ağzıma yerleştirdiğimde ciğerlerim patlamak üzereydi.

Çabalarım sonucu gücüm bitmişti. Bacaklarımda his yoktu ve ben batıyordum. Tam o anda bacaklarımda etrafında duran son kurşun ağırlıklardan da kurtulmam gerektiği aklıma geldi, aksi takdirde batar ve orada kalırdım.

Zaten ağız aparatıyla nefes alıp vermek zorlaşmaya başlamıştı ya oksijen tüpünde hava bitiyordu ya da göğsümdeki ok ciğerlerime isabet etmişti. Ne kadar hava kaldığını gösteren panel elimle göğsümün arasında zıpkının okuyla sıkıştığından kalan havayı görebilmek mümkün değildi. Ayrıca tek elle de tanktan çıkabilmem de imkânsızdı.

Altımda sadece Harvey'in fenerinden gelen zayıf ışığı görebiliyordum. Tavşan delikleri yok olmuştu, aşağıda sadece zayıf, yıldız gibi bir ışık kalmıştı. İtiş kakış sırasında dalgıç maskemi kaybetmiştim ve LED ışığım da bozulmuştu. Aşağıdan görebildiğim tek şey sarı sarı parlayan tek bir ışık kaynağıydı. Gözlerimi odaklamaya çalıştım, vücudumu kaplayan uykunun farkındaydım. Her hareket güçlenmeye, acele etmeye ve ısrarcı olmaya çalıştım.

Altımdaki ışık her baktığımda sarıdan beyaza doğru renk değiştirdi. Bir müddet sonra kendimi dikey durumda tutabilmem mümkün olmuyordu. Bedenim eğiliyor, bacaklarım suda yukarı doğru kalkıyordu. Bu kez suda dönebilmem, ayık durabilmek kadar imkânsız hale gelmişti.

Etrafım sessizdi. Suyun altında ya da üstünde nasıl durduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Parmaklarımdaki hissi kaybetmiştim, tek hissettiğim kolumda ve göğsümde duyduğum acıydı. Boşta kalan elimle yeniden kendi etrafımda dönmeyi denedim. Dudaklarım uyuşmuştu, ağız aparatının lastiğini ısırđığım halde hiçbir şey hissetmiyordum.

Aniden tekmeden yükselen korkunç çatırdamayı duyduğumda gözlerimi açtım, metal konstrüksiyondan büyük bir gümbürtüyle vurma sesleri geliyordu, devamında da pas yağmuru başladı. Yüzüm yeniden suyun üstündeydi ve bir gölge gördüm, karanlıktan daha kompakt daha maddiydi, sanki tepemde biri asılıydı aynı zamanda dilimde parfümün tadını aldım.

Üstüme çöken ağırlığı ve pas dolu tuzlu suyu yıkamak için gözlerimi defalarca kııptım, ama gölge bana giderek daha da yaklaştı.

“Kimsin sen?” Dudaklarım hareket etmeden sordum. Sadece ayık kalmaya çalışarak suyun içinde ileri geri hareket ediyordum.

Kimse cevap vermedi. Yukarıdaki gölge aşağı inip bedenimin içinden geçerken içime sıcak bir dalga yayıldı. Boştaki elimle kendimi döndürüp gölgeye doğru baktım, şimdi altımda duruyordu. Onu çekip yakalamaya çalıştım, sıcaklık geri geldi. Batmaya başladım.

Gerçekten hareket edip etmediğimden ya da bir şey görüp görmediğimden emin değildim. Buna rağmen devam ettim, ayaklarımı çırpırmaya, çırpınmaya devam ettim, ağız aparatını ısırıp pasların arasından vücudumu çektim.

Önümde sarı ışıklı bir yer belirdi. Kısa bir an Harvey ve Elena'nın iki ölü bedeni fenerden gelen zayıf ışıkları kesiyordu, birbirlerine ipe bağlanmışlardı. Harvey'in gözleri yarı açık, korkuyla bakıyordu ve karanlıkta ikisi deniz suyunda dans ediyor gibiydi. Aniden kadının kafası kaydı, siyah saçları suyun içinde yelpaze gibi dağıldı ve ışık ikisinin bedenleri arasında kayboldu.

Önümde tankın kapağını görebiliyordum, tankın dibinde yatan Arnt'ın sırtından çok uzakta değildi. Björkang'ın cesedini göremedim ve birazdan kapağın dışına, ölü balıklarla kaplı okyanusun dibine çıktım. Gölge, enkazın gövdesinden ağır ağır ilerlemeye devam etti. Yol boyunca ulaşabileceğim bir yerde kaldı. Bazı anlar kendi etrafında dönüyor, diğer anlarda parlak siyah rengiyle koyu gri enkazda yol gösteriyordu.

Ölü balıkları takip ettik, tepemizdeki soluk mavi dökülmüş kapitan köşkünü geçtik. Daha sonra renkler keskinleşti ve ben de bütün kuvvetimle ayaklarımı çırparak hızla yukarı çıkmaya çalıştım. Yanlışlıkla ağız aparatını çıkarttım ama bu neredeyse hiç önemli değildi. İçimdeki her bir nokta mavi renge ve sıcaklığına odaklanmıştı.

Yüzeye çıkıp üstümdeki gökyüzüne baktığımda boğazımdan insan üstü çılgınlık yükseldi. Denizin yüzeyinde mutluluktan ağzımdan burnumdan tuzlu su akmaya başladı. Gökyüzü hâlâ açıktı, hatta yüzerek kurtulduğum yerdeki karanlıktan binlerce kez aydınlıktı. Gölge kaybolmuştu, sadece dilimin ucunda parfümünün hafif bir tadı kalmıştı.

Önümde Harvey'in katamaranı ve Johannes'in teknesi duruyordu. Birbirlerine demirliyidiler. Teknenin üstüne zar zor çıkar-ken Johannes'i göremedim.

Ancak küpeşteye geldiğimde onu gördüm. Teknenin altında dümenle küpeştenin arasında yatıyordu. Kulağının hemen üstünde kafa derisinden kalın bir parça kalkmış gibi duruyordu. Adamın altında kan gölü dalgalar halinde tuzlu suyla karışarak yayılmıştı.

"Johannes" diye haykırdım, kendimi oturma grubuna doğru çekip yaklaşmaya çalıştım, öksürdüm, geçirdim, fazla havadan hıçkırdım. "Johannes!" Daha fazla kan, daha fazla tuzlu su tükürdüm ve dizlerimin üstüne, onun önüne çöktüm.

İki parmağımla boynunda şahdamarını kontrol ettim ve çok zayıf da olsa kalbinin attığını anladım. "Ölme, kahretsin" diye bağıırken, kendi eşyalarımı teknede dört ayak üstünde dolanarak aradım. Sonunda cep telefonumu buldum. Tekrar Johannes'e doğru gittim, zıpkın yememiş tarafımla teknenin küpeştesine doğru uzandım ve polislin acil numarasını tuşladım. İşim bittiğinde telefonu kapattım ve tek elimle Johannes'in elini tuttum.

Biraz sonra bacaklarımda bir titreme hissettim. Tepemde bir martı bağıırıyordu. Gözlerimi açtığımda cep telefonumun çaldığını gördüm. Bilmediğim bir Stavanger numarasıydı. Johannes'in elini bırakıp cevap verdim.

"Evet, merhaba" diye homurdanarak cevaplar-ken telefonu ku-lağımda tutmaya çabalıyordum.

“Thorkild Aske?”

“Sanırım” diye boğuk bir sesle fısıldadım.

“Merhaba Thorkild. Ben Stavanger İş ve İşçi Bulma Kurumu NAV'dan İljana. Şu anda benimle konuşmak için bir-iki dakikan var mı?”

“Umarım” diye cevaplayıp ahizeye doğru öksürdüm. “Gerçekten umarım.”

“Geçen hafta gelmiştin ve iş aradığını söylemiştin, öyle değil mi? Çok iyi, senin için şehirde bir personel firmasıyla görüşme ayarladım. Büyük bir iletişim firması Forus'da müşteri ilişkileri için çok sayıda eleman arıyorlar. Çok heyecan verici, öyle değil mi?”

Telefon parmaklarımın arasından kaydı ve başımı teknenin küpeştesine koyup Johannes'in elini kendime doğru çektim. “Kahretsin” diye homurdandım ve kendimi çimdikledim. “Asla Polis Merkezindeki sorgulamaya yetişemeyeceğim.”

Perşembe

Bölüm 67

Yatağın motoru çalışınca yerimden sıçradım ve vücudumun üst kısmının nasıl yukarı doğru yavaşça kalktığını fark ettim. Benimi başka bir pozisyona çevirmek için hareket etmeyi denedim ama göğsümdeki bir ağrı beni durdurdu.

“Sensin ya, evet?” Mağara ayısı iriliğinde bir adam yatağın ucunda duruyordu. “Uyurken döndün” dedi ve elini dikkatlice omzuma koydu.

“Neredeyim?” diye sordum halsizce ve öksürmeye çalışırken beni buraya getiren olaylar zincirini anımsadım.

“Tromsø Üniversite Hastanesi yoğun bakım ünitesindesin” dedi adam. “Solunum cihazını bugün çıkarttık, hatırlamıyor musun?”

Dikkatlice kafamı hayır anlamında salladım.

“Al bakalım” diye devam etti adam ve dikkatlice omzumu kaldırıp aynı zamanda sırtıma bir yastık yerleştirdi.

“Ne yapıyorsun sen?” diye sordum, göğsümden gelen korkunç acıyla mücadele ederken yatağı sarsacak kadar büyük bir öksürük nöbeti geldi.

“Hey, sakın ol” diye itiraz etti adam. “Ben sadece sana yardım etmeye çalışıyorum. Uyurken sırtüstü döndün” diye devam etti. “Yan tarafa doğru yatmalısın, bizim bugün erken saatlerde konuştuğumuzu hatırlamıyor musun?”

Bu kez itiraz etmeyi bıraktım, ben sol tarafıma doğru yatınca doktor diğer tarafıma yastık yerleştirdi.

“Bu arada travma bölümündeki Doktor Berg’den sana selam getirdim.” Yatağın etrafından dolaşıp yanıma geldi. “Seni dün getirdiklerinde yaşamaktan çok ölüymüşsün. Hem sen hem de arkadaşın.” Bir an durdu ve devam etti. “Benden özellikle rica ettiler, seni acil serviste daha fazla görmek istemediklerini söylediler.”

“Evet” homurdandım. “Anlıyorum. Yani...” Dudaklarımı dilimle ıslatmak isteyince doktor komodinin üstünde duran bir bardak suyu uzattı. “Öbür adam” diye başladım. “Buraya birlikte geldiğim arkadaşım. O nerede?”

“O da burada, ama başka bir odada. Kafa travması, kan kaybı, az derecede hipotermisi vardı ama durumu stabil. Bu gibi yaşlılar çok dayanıklı oluyor.”

Göğsümdeki yaraya, bandajlara bir bakış attım, birçok kabloyla kalp ritmimi ölçen bir panele bağlıydım. Zıpkının okunun girdiği sağ elimin bileğinde alçı vardı ve parmaklarımdan birinde bir oksimetre takılıydı. “Hasar ne durumda? Bu kez birkaç çizikten çok daha fazlası var gibi görünüyordu.”

“Pekâlâ” diye söze başladı doktor ve nefesini tuttu. “Zıpkının oku tarak kemiğinin üçüncüsünü kırmış ve eline girerken dördüncüyü de zedelemiş, bunları alçılادık. İyi görünüyor, biz elini alçılamadın önce kemikleri yerleştirdik. Hâlâ daha sinir ya da tendon hasarı ihtimali var ama şimdilik sorun yok gibi görünüyor. Ok göğüs kemiklerinden ikisine doğru devam etmiş ve *lobus medius*’a girmiş, oradan akciğerin orta lobuna gidip koltuk altından çıkmış. Bu nedenle göğüs boşluğun kanla dolmasın diye diren var.”

“Çok heyecanlı” dedim abartılı bir ifadeyle.

“İnanılmaz şanslıymışsın Aske. Zıpkının oku sinir sistemini, sinir uçlarını ve ana damarları ıskalamış, sadece kolu besleyen

damarların az biraz altından girmiş. Bu başlı başına bir mucize. Ayrıca sağ kolunda his kaybı olabilir ama gayet iyi görünüyor.”

“Ne zaman gidebilirim?”

“Bizimle birkaç gün daha kalacaksın. Her şeyin iyi olduğundan emin olmalıyız. Sen sadece sessizliğin tadını çıkar ve sakın ol.” Doktor yatağın kenarında diğer tarafa dolanarak çıkışa doğru yürüdü, sonra kapının yanında durup bana döndü. “Bu arada neredeyse unutuyordum. Bir misafirin var.”

“Kim?”

“Bir polis. Eğer istersen, ben söylerim...”

“Tamam, sorun yok” diye cevapladım ve su bardağını yeniden elime aldım. Ağzım kurumuştı. Dilim şişmiş, tat alma duygum gitmişti.

“Şerefe.” Gunnar Ore elindeki kâğıt bardağı yukarı kaldırdı ve yatağın ayak ucunda durdu. “Bizim lanet Herkul Poirot’umuza?”

“Cehenneme git” diye öksürdüm.

“Sen de.”

“Güzel. Dışarı çıktığımda artık neresiyse oraya birlikte gideriz.”

“Evet, aynen, öyle değil mi ama.” Gunnar Ore yatağın yanına bir sandalye çekip benim dönük durduğum tarafa koydu ve oturdu. “Peki, oğlumuz ne durumda?” diye sorup bana doğru eğildi.

“Gördüğün gibi.” Yatak örtüsünü aralayıp göğsümdeki elektrotları ve kompresi gösterdim. “Hayatımda bunun kadar iyi olmadım. İletişim sektöründe geçici müşteri temsilcisi olarak çalışmak için iş görüşmesine çağırıldım. Dedikodulara bakılırsa sürekli olabirmiş bile, sadece kollarımı sıvayıp çok sıkı çalışmam gerekiyor.”

Gunnar Ore başını salladı. “Hakikaten inanılmaz birisin” dedi. “Senin böyle biri olduğunu kim bilebilirdi? Ben her zaman senin kâğıt işine karşı olduğuna inanırdım, senin gibi ölen insanlarla konuşmayı seven biri.” Kafasını yeniden salladı. “Ne

dünya ama.” Ayağa kalkıp dolandı, gelip yeniden sandalyesine oturdu. “Pekâlâ arkadaş, ordudaki görevime dönüp devam etmeden önce son bir kez sana gelip bakmak istedim. Biliyorsun seninle konuşmak isteyen insanlar var.”

Başımınla onayladım.

“Ben sadece sen aşağıda onlarla görüşmeden önce ortalığı topladım, Sverdrup ve Kripos’la görüştüm, onlara senin kim olduğunu anlattım.”

“Teşekkürler.”

“Hayır, hayır, hayır. Hiçbir şey değişmedi. Ama senin beklediğin şey olmayacak, kimse gelip sana burada yaptığın şeylerin iyi olduğunu söylemeyecek ve gazetelerde fotoğrafın benimkinin yanında yer almayacak.” Komodine kahve bardağını koydu, metal yatağın uzun kenarına eliyle vurdu. “Bir an önce iyileş, buradan kurtul ve kendine iyi bak. Tamam mı?”

“Konuşuruz Gunnar.”

“Hayır” dedi Gunnar Ore yeniden. “Hayır, Thorkild. Bırak onlara söylediğimi yeniden söyleyeyim.” Suratını yüzüme doğru iyice uzattı ve dişlerinin arasından fısıldayarak: “Bir an önce iyileş, buradan kurtul ve kendine iyi bak. Tamam mı? Sen artık polis değilsin.” Yeniden ayağa kalktı, yatağın ucunda durup kollarını kovuşturdu. “Sen artık... lanet olası bir emeklisin.”

“Çok yakında sürekli eleman olabilecek, potansiyel müşteri sorumlusu” diye ardından bağırdım.

“Cehenneme git.” Gunnar Ore ısıklık çalarak marş adımlarıyla asansöre doğru koridorda yürüdü.

“Sen de öyle” diye fısıldadım ve içinde sıcak kahve olan kâğıt bardağı elime aldım. “Sen de...”

Bölüm 68

Anniken Moritzen telefona aceleyle cevap verdi. Arka fonda İsveçli şarkıcının sesiyle çatal, bıçak ve bardak sesleri çın çın ötüyordu.

“Bütün gün seni aramaya çalıştım. Ben yakında yola çıkıyorum..”

“Çok üzgünüm. Ben biraz... meşguldüm.”

“Hâlâ daha orada mısın?”

“Anniken, Rasmus’a ne olduğunu biliyorum” dedim.

“Ne?” Telefonun diğer ucunda bir kapı çarpıldı ve müziğin sesi kısıldı. “Ne dedin?”

“Sen, gerçekten haklıydın” diye devam ettim. “Rasmus saçma sapan bir şeye karışmadı. Sadece dalışa gitti, tıpkı senin söylediğin gibi ve orada bulmaması gereken bir şey buldu. Ve bu onun hayatına mal oldu.”

“Kim yaptı?”

“Fark etmez. O öldü.”

Yeniden bir sessizlik oldu, neredeyse Stavanger yağmurunu telefonun diğer ucundan duyabiliyordum. “Niçin?” diye soru Anniken sonunda. “Niçin... öldürülmek zorundaydı?”

“Bu tarafa geldiğinde daha detaylı konuşuruz. Korkarım seninle havaalanında buluşamayacağım, ama yarın...”

“Oraya yalnız gelemem” diye başladı. “Fenere gitmeliyim, Rasmus’un eşyalarını almalıyız, biz...”

“Arne seninle gelemez mi?”

“Hayır, o Houston’da ve yarın akşamdan evvel gelemeyecek.”

“Ulf’u ara. Benim yine hastanede olduğumu öğrendiği gibi ilk uçağa atlayıp bir an evvel buraya gelecek nasılsa. Yarın ya da hiç olmadı beni buradan bıraktıkları gibi sizinle buluşacağım.”

Ona telefonda daha fazlasını anlatmak istemedim. Sadece her şeyin bittiğini, onun için yas döneminin yolunu temizlediğimi bilmesini istedim. Artık geceleri daha fazla uyanık kalmak zorunda değildi, geçmişe yönelik dilekler, umutlar hepsi bitmişti. Elbette kaybını kabullenmesi zaman alacaktı. Kayıp hissinden korkmak yerine onu kucaklaması önemliydi. Ondan kaçmak yerine yaklaşması gerekcekti. Bunları ona söyleyebilirdim, duygularını anladığımı da, ama bunun bir yardımı olmazdı. Herkes kendi çıkış yolunu kendi bulmalıydı. Hazır olduğu zaman elbette.

Kendimi bir rüyanın içinde buldum. Telefon çaldığında denizin dibinde Harvey’le trol gemisinin karnında beraberdim.

Gözlerimi ovuşturup Harvey’in arkasında duran Elena’nın cesedi yukarı çıkarken Harvey’in gözlerinde gördüğüm korkuyu aklımdan çıkarmaya çalıştım. Telefondan gelen çaresiz çalma sesi kulaklarımı yırttı.

“Evet, Aske burada” diye cevapladım.

“Onu buldun ha” dedi Arne Villmyr.

“Bir mezar daha.” Yatağımdan ayağa kalktım. “Tam da benden istediğin gibi.”

“Evet, bunu senden isteyen bendim” diye kıkırdadı Arne Villmyr kendi kendine. “Sanki biri bunu kendisi için isterdi de?”

“Özür dilerim Arne. Ben isterdim ki...”

“Özür dileyecek bir şey yok. Sen benim istediğim şeyi yaptın. Seni suçlayamam, hatta Frei’ye ne olduğuna dair de suçlayamam.

Sen sadece gelip yaşamlarımızı değiştiren bir faktörsün. Aynı faktör Rasmus'u bize geri verdi. Biri diğerinden daha ağır değil ama gene de sana müteşekkirim, yakında oğlum evine gelecek. Böylece Anniken ve benim gidebileceğimiz bir yer olacak. Hepsi bu, gerisi hiçbir şey. Şu an için durum budur.”

“Sen onun, Frei'nin... inanıyor musun...” diye başladım ama cümleyi tamamlayamadım.

“Ne?” diye sordu Arne. “Sana âşık olduğuna mı?”

“Evet.”

Arne Villmyr zevksiz bir şekilde kısaca güldü. Kelimeler telefonun içinde uçtu. “Frei kolay âşık olacak biriydi. Çok kolay” diye ekledi telefonu kapatırken. “Ama inanıyorum ki bunun cevabını sen bizden daha iyi biliyorsun, öyle değil mi? Sadece ikiniz o otomobil yolculuğunda ne olduğunu ve yolun neresinde olduğunuzu biliyorsunuz. Daha fazla bir şeyler söylemek isterdim. Ama bitti. Güzel yaşa Aske.”

Bölüm 69

Oda çok karanlıktı. sadece arkamda lavabonun üstünde zayıf bir ışık huzmesi vardı. Kapının açılıp sonra da kapandığını algıladığım bir gıcırtı duydum. Daha sonra kambur gibi bir şekil içeri doğru kaydı.

Başucumda duran komodine kadar tekerlekli iskemlesiyle geldi, elini uzatıp benim elimi yorganın altından çekti, kendi elleriyle benimkileri sardı ve sımsıkı tuttu. Hemen ardından onun gözlerini gördüm ve rahatladım. Bu bakışlar çok iyi bildiğim bakışlardı, her sabah aynaya beni selamlıyorlardı.

Merethe bir an bana baktı ve not defterini alıp yazmaya başladı.

Biri nasıl tamamen bambaşka paralel bir yaşamda hayatını sürdürebilir hem de biriyle birlikte yaşarken? Bloknotu önünde kaldırdı.

Gözlerimi yeniden kapattım, Harvey ile Elena'nın son görüntülerinden kurtulabilmek için baskı yaptım; tankın dibinde birbirleriyle iç içe görüntülerini. Gözlerimi yeniden açtığımda Merethe'yi bloknotuna yazarken gördüm. "Senin için ve oğlun için, ama..."

Merethe bloknotunu yeniden yukarı kaldırdı: *Onu görüyorum, gözlerimi kapattığımda onu görüyorum. Ama benimle yüzleşmeye cesareti yok.*

"Peki ya Frei?" diye fısıldadım. "Onu hâlâ görüyor musun?"

Merethe, yazmaya başlamadan önce bana baktı.

Bloknottaki kelimeyi görünce başımı aşağı yukarı salladım ve bakışım yukarı Merethe'nin yüzüne kaydı, oradan da neredeyse tamamen kapalı perdelere. Dışarda gece gökyüzünü yakalamaya çalışan yağmur yüklü bulutların altındaki dağların hatlarını görebiliyordum. Bir an hareket eden bulutların ortasında bir şey belirdi gibi geldi. Zayıf bir gümüşü ısıltı, gri ve siyah kaosun arasından parlıyordu, biraz sonra da yeni bulutlar gelip eskilerini kapattı.

Ve gökyüzü tamamen siyaha döndü.

Biri nasıl tamamen bambaşka paralel bir yaşamda hayatını sürdürebilir hem de bir başkasıyla yaşarken?

